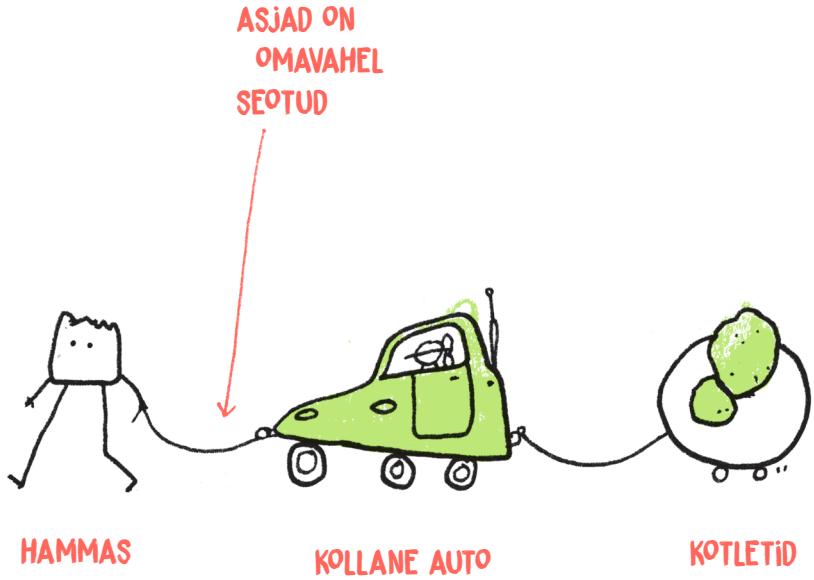

ÜHE SÕNAGA

ALVAR JAAKSON
ANTI SAAR

ASJAD ON
OMAVAHEL
SEOTUD
HAMMAS
KOLLANE AUTO
KOTLETID

Raamatu said Tallinna Raamatukogudelt kingiks
2026. aastal Tallinnas kooliteed alustanud lapsed.

Tallinn

Toimetanud Epp Ollino
Kujundanud Alvar Jaakson
Pildid ja pilditekstid © Alvar Jaakson
Tekstid © Anti Saar
© Kirjastus Tallinna Keskraamatukogu, 2026
ISBN 978-9916-9305-7-1

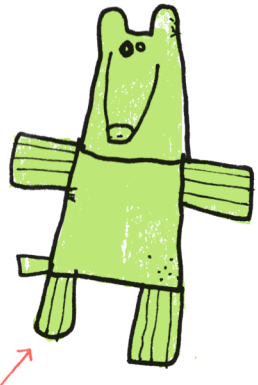
ÜHESÕNAGA

Anti Saar
Alvar Jaakson

Tallinna
Raamatukogud

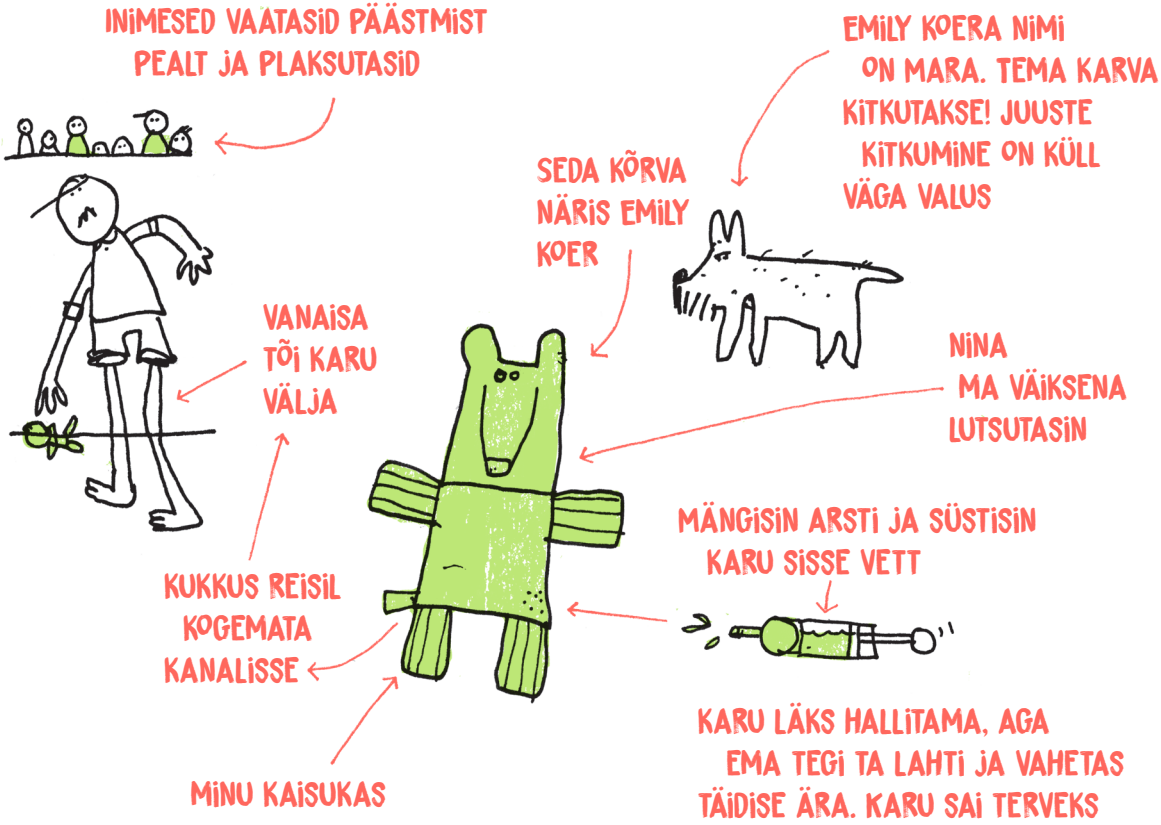
ÜHESÕNAGA,

maailmas on hirmus palju asju.
Enamik neist on lihtsad asjad, vähemalt selles mõttes, et neid saab ühe sõnaga nimetada ja pildi peal näidata: sokk, hambahari, mängukaru, rakett.
Aga asjad pole maailmas omaette.
Nad on teiste asjade ja inimestega seotud.
Ja nii võivad nad olla päris keerukad.
Las ma selgitan.

LIHTSALT KAISUKAS

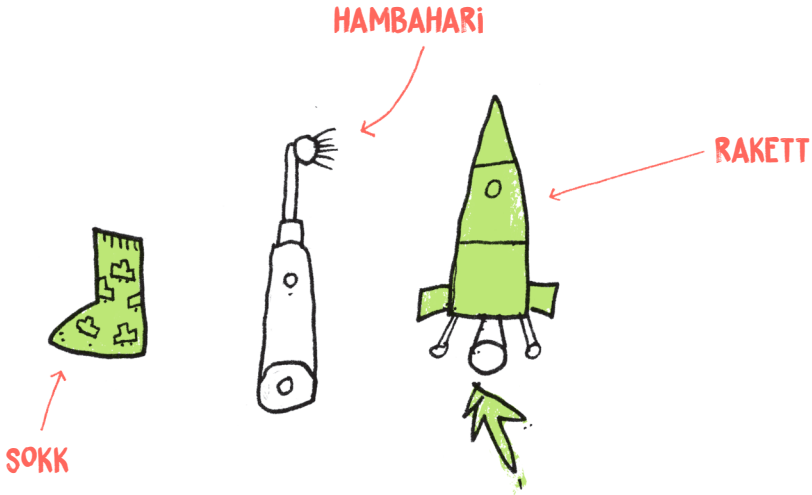
Ütleme, et sul on kaisukas. Üks päris lihtne mõmmik. Ja see, et sa ta õhtul kaissu võtad, on täitsa tavaline asi.
Aga kujuta nüüd ette, et sa lähed ööseks oma parima sõbra poole.
Ja unustad oma mõmmiku maha!
Ja avastad selle alles magama minnes!
Ja ei tihka midagi öelda, sest su sõber enam kaisukaga ei maga.

Ja muidugi tuleb sul nüüd nutt peale, sest sa pole kunagi ilma mõmmikuta magama läinud.
Ja tuleb ka su sõbra ema, kes küsib murelikult, et milles on ASI.
Ühesõnaga, mõned asjad ja olukorrad on nii keerulised, et ühest sõnast või pildist ei piisa nende kirjeldamiseks kuidagimoodi.

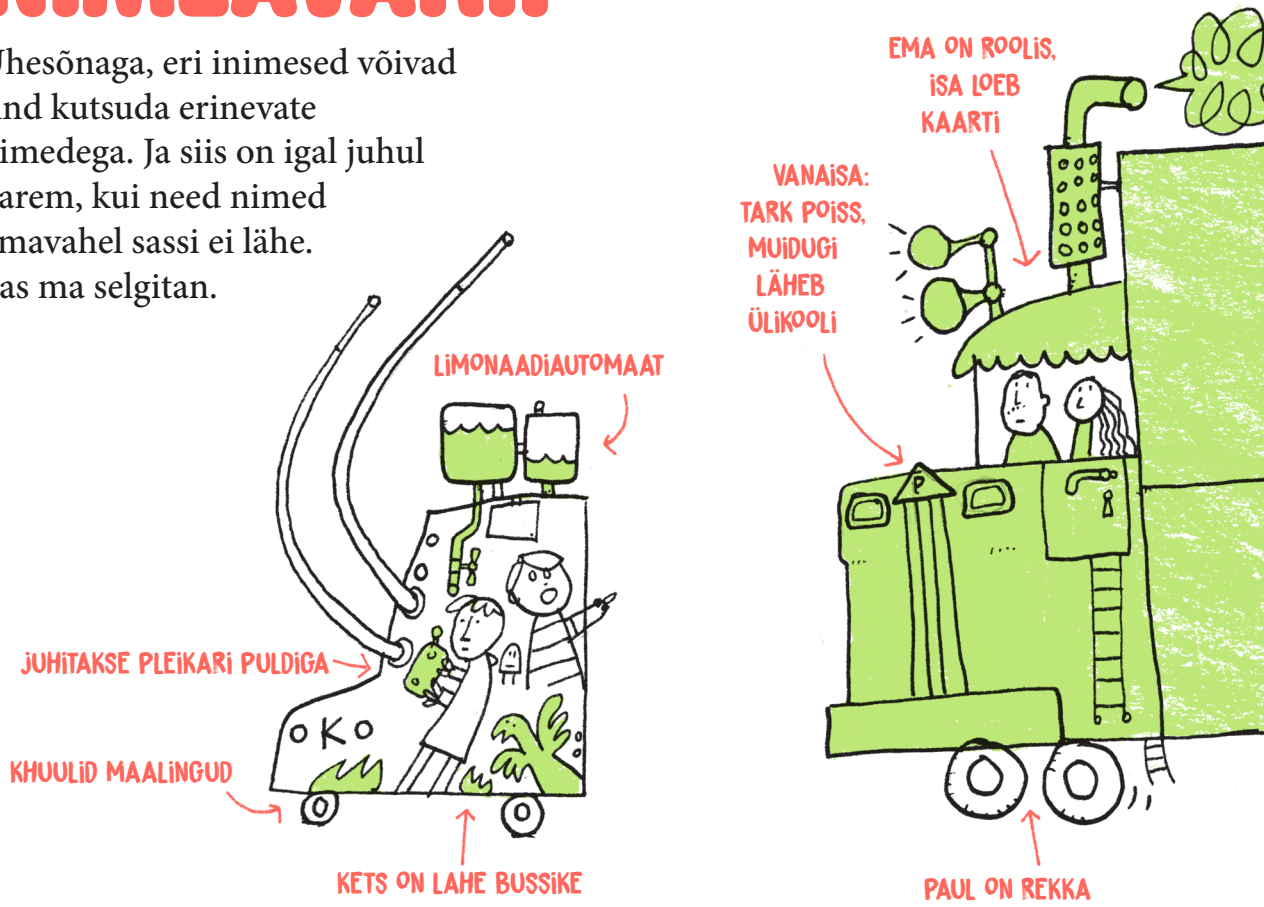
SISUKORD

Nimeavarii 8
Elupult 10
Pusle 12
Näpumood 14
Üles 16
Varandus 18
Vaatavad 20
Karvane 3 22
Usinus 24
Kohe 26
Muutuv maailm 28
Õpetaja Emme 30
Taevariik 32
Vabandust 34
Pöördumatud teod 36
Laiskus 38
Hääled 40
Kaisuasi 42
Mõttetu 44
Naerualune 46
Suur sõber 48
Uitmõte 50
Vale sõna 52
Unistus 54
Pussukott 56
Jooned 58
Tüdimus 60
Tubli poiss 62
Vale supp 64
Õnnepäev 66

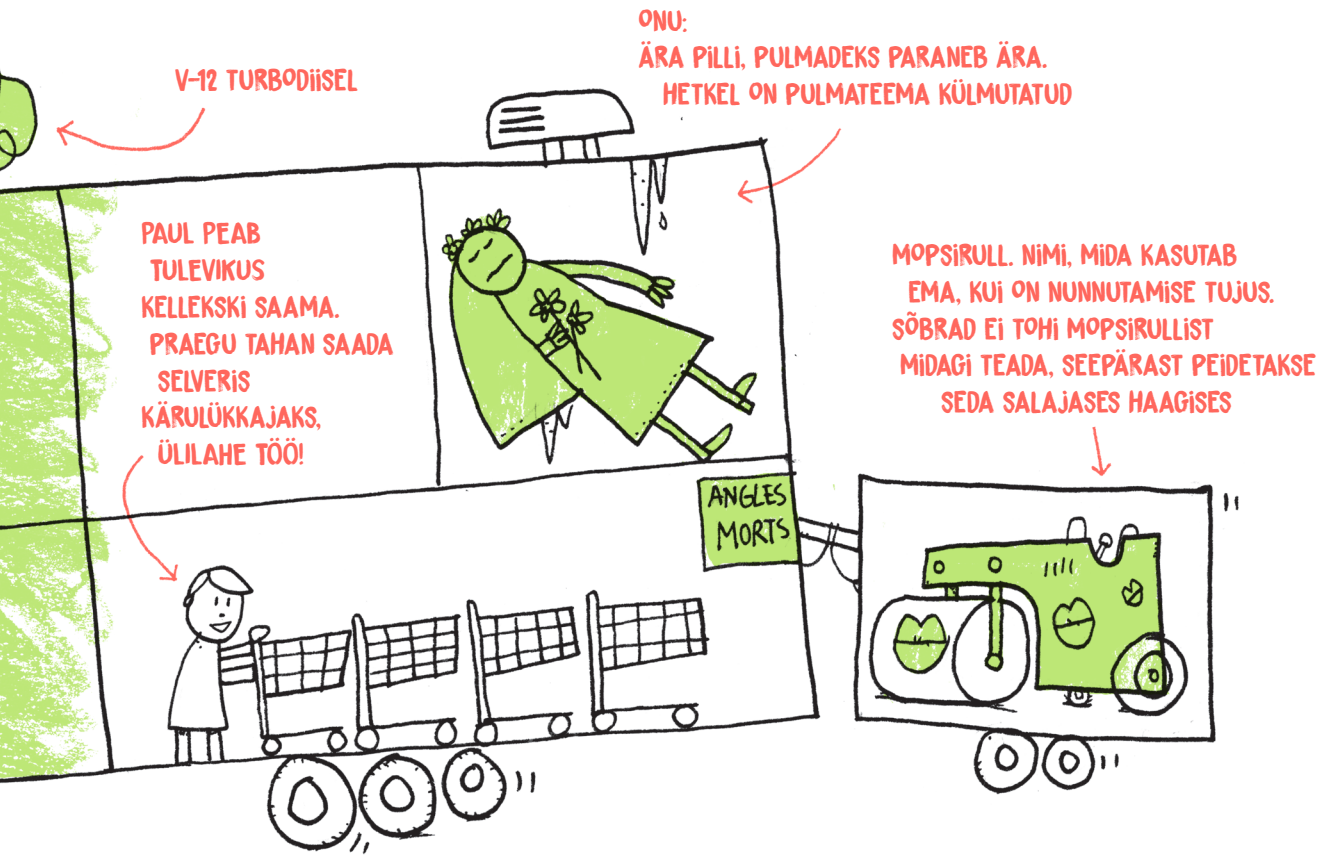

HAMBAHARI
RAKETT
SOKK

NIMEAVARII

Ühesõnaga, eri inimesed võivad sind kutsuda erinevate nimedega. Ja siis on igal juhul parem, kui need nimed omavahel sassi ei lähe. Las ma selgitan.

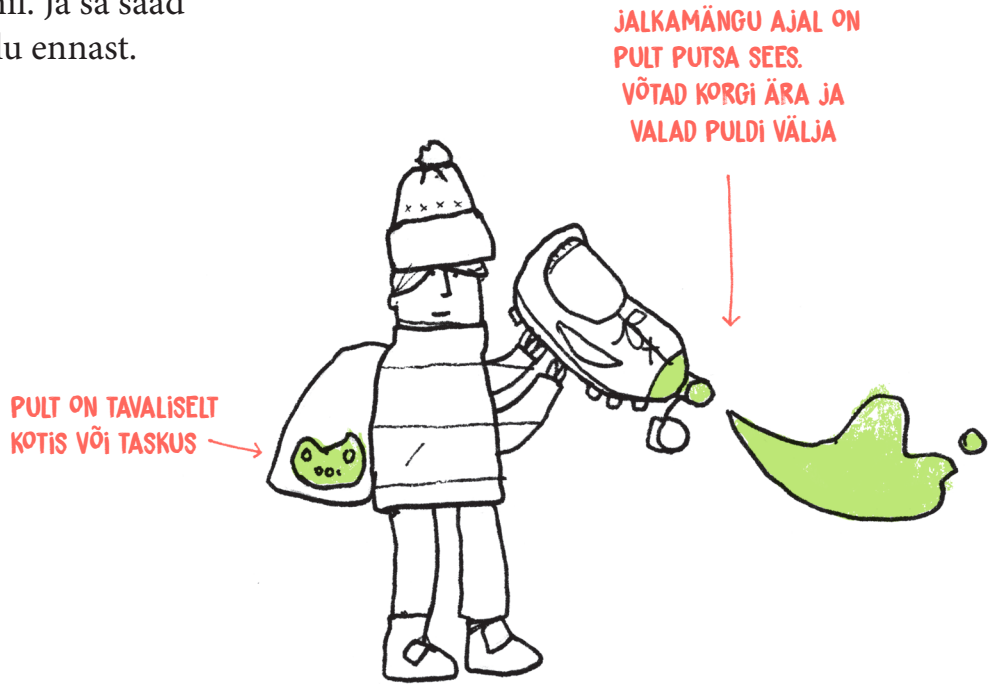
Minu nimi on Paul. See on okei nimi, võib ära harjuda. Selle nimega kutsuvad mind ema ja isa ja õpetajad – kõik. See nimi on kirjutatud mu päeviku kaanele ja isegi ID-kaardile.
Aga kõik sõbrad kutsuvad mind omavahel hoopis Ketsiks. Ma ei mäletagi, millest see algas.
Ja nüüd juhtus nii. Olin isaga poes. Isa kaalus kurki, mina silitasin salaja virsikuid. Eemalt tuli mu klassivend Christopher. Ja hõikas: „Jou, Kets!“

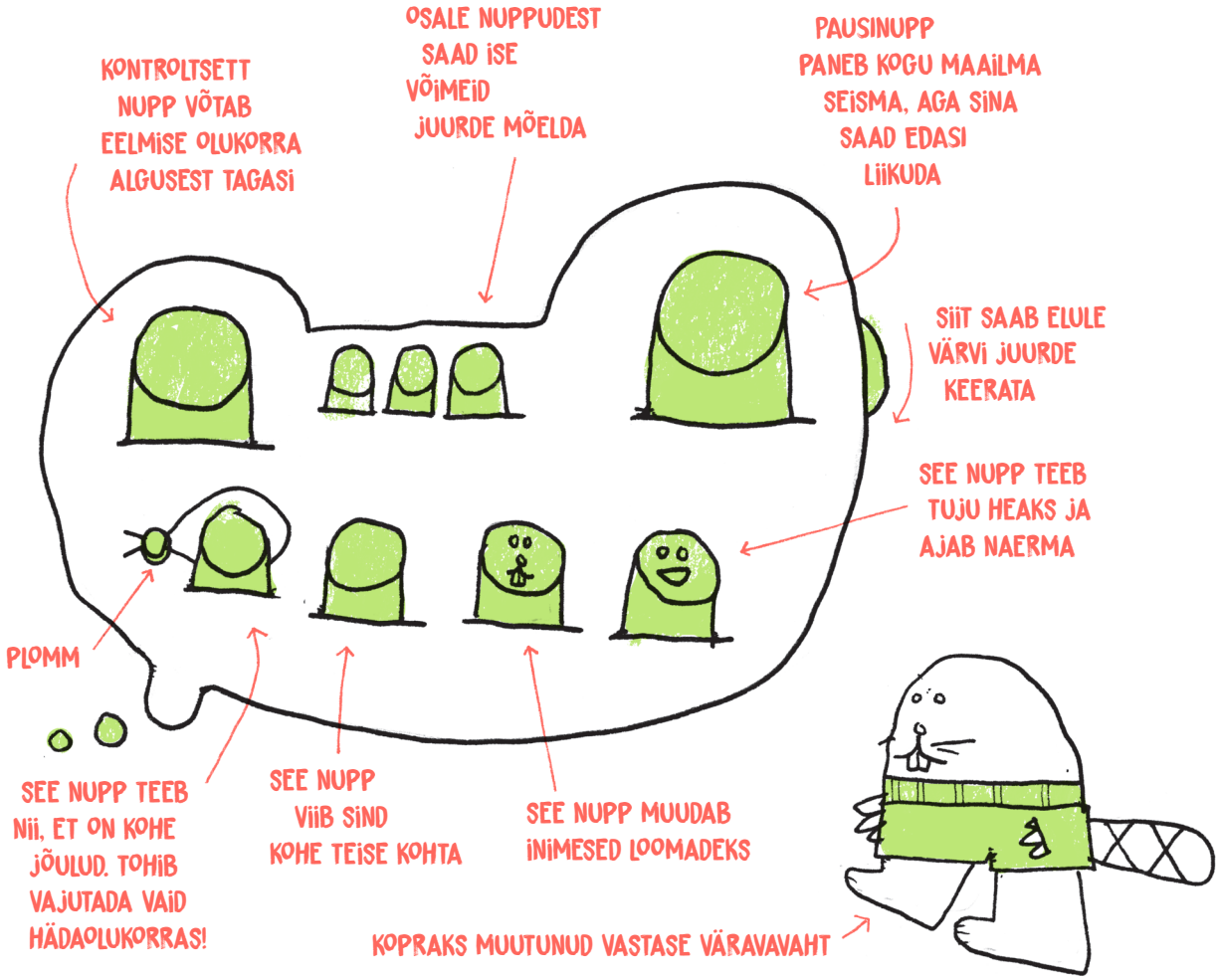
Ma kuulsin seda ja isa kuulis ka. Ja me mõlemad saime aru, et Christopher hõikab mind, mitte mu paremat ega vasakut ketsi. Aga ma ei vastanud midagi, vaid vaatasin hoopis isa otsa. Ja isa vaatas minu otsa, nagu tahaks ta küsida, et kes see Kets on, ega ometi sina, pojuke. Ja mina kehitasin õlgu, nagu ei saaks midagi aru. Sest ma polnud üldse kindel, kas tahan isa jaoks Kets olla.
See oli väga imelik olukord. Mina olin ikka mina ise, aga mu kaks nime, Paul ja Kets, põrkasid raginal kokku.

ELUPULT

Ühesõnaga, kujuta nüüd ette, et sul on sihuke pult nagu PlayStationil. Ja sa saad sellega juhtida elu ennast. Las ma selgitan.

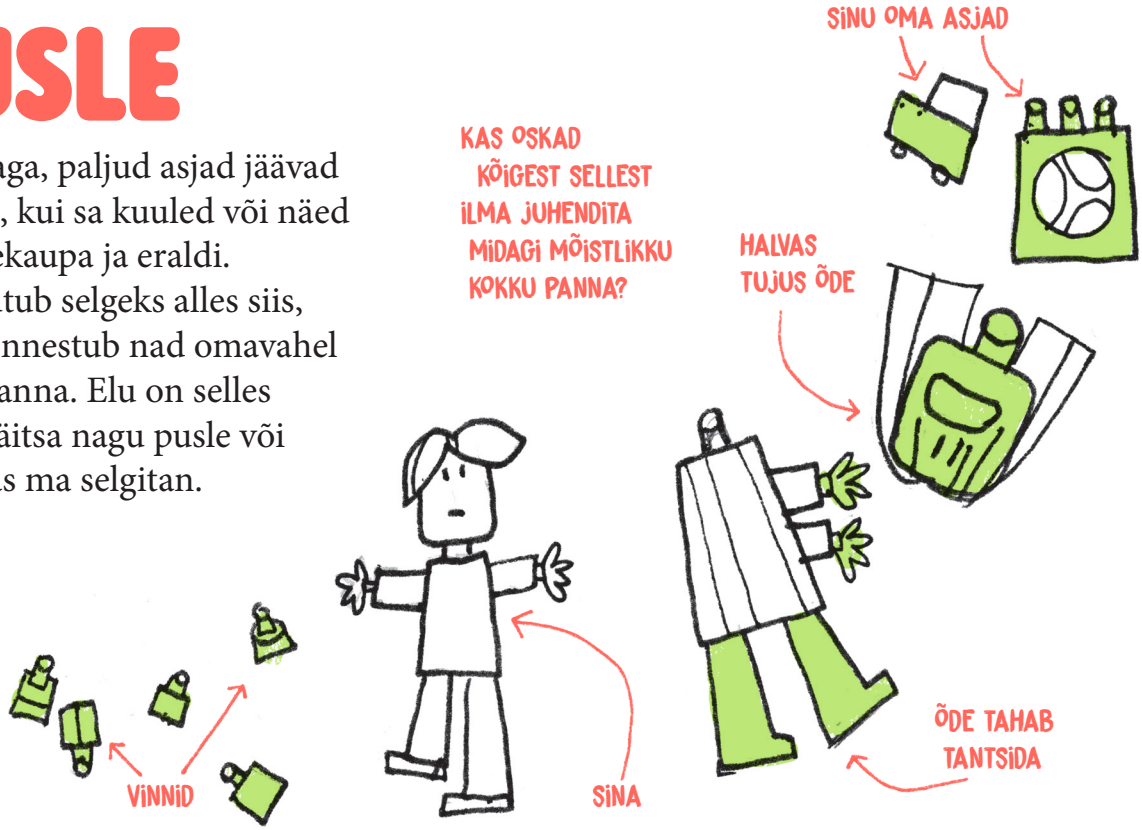
Mul tuli selline mõte, kui viimase mängu Kaunvere Kobraste vastu pähe saime. Kõik algas hästi. Meie tiim läks Artjomi väravast kiiresti 1 : 0 juhtima. Mina andsin veel megailusa söödu. Seda oleks äge kordusest järele vaadata!
Sama seis püsis peaaegu teise poolaja lõpuni. Siis hakkasime väsima. Keegi ei jaksanud enam joosta. Oleks mul pult, oleksin vajutanud kiirenduse nuppu ja mäng oleks ruttu ära lõppenud – enne seda, kui Koprad lõid viigivärava.

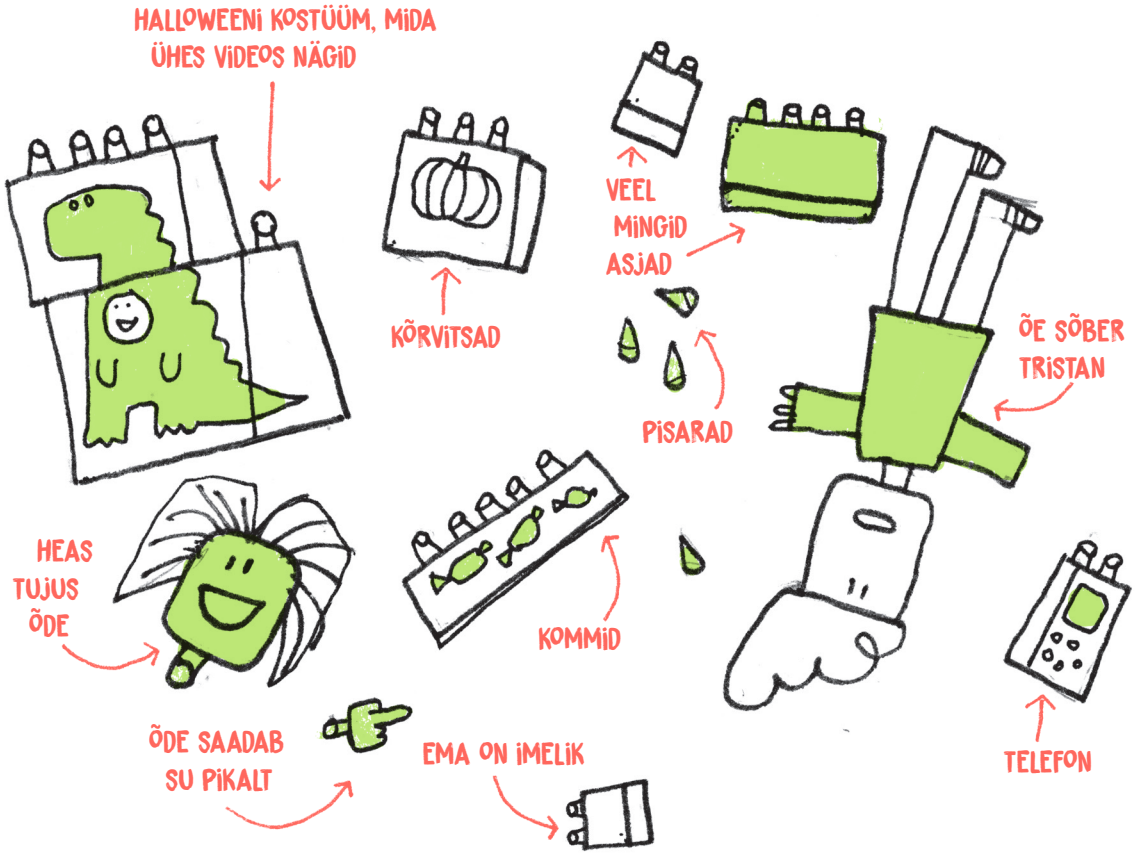
Kuidas see juhtus? Noh, vastaste ründaja pääses läbi ja virutas palli otse värava ristnurka. Siin oleks meil kasu olnud pausinupust, et mäng seisma panna ja kaitses korralikult kohad sisse võtta.
Ja taga hullemaks: minut enne mängu lõppu lõid Koprad meile ühe värava veel! Nüüd oleksin tahtnud mängu aeglustusele panna, et vastastele vähemalt üks värav tagasi lüüa. Aga juba kõlas vile ja me olimegi kaotanud: 1 : 2.

PUSLE

Ühesõnaga, paljud asjad jäävad segaseks, kui sa kuuled või näed neid ühekaupa ja eraldi.
Pilt muutub selgeks alles siis, kui sul õnnestub nad omavahel kokku panna. Elu on selles mõttes täitsa nagu pusle või Lego! Las ma selgitan.

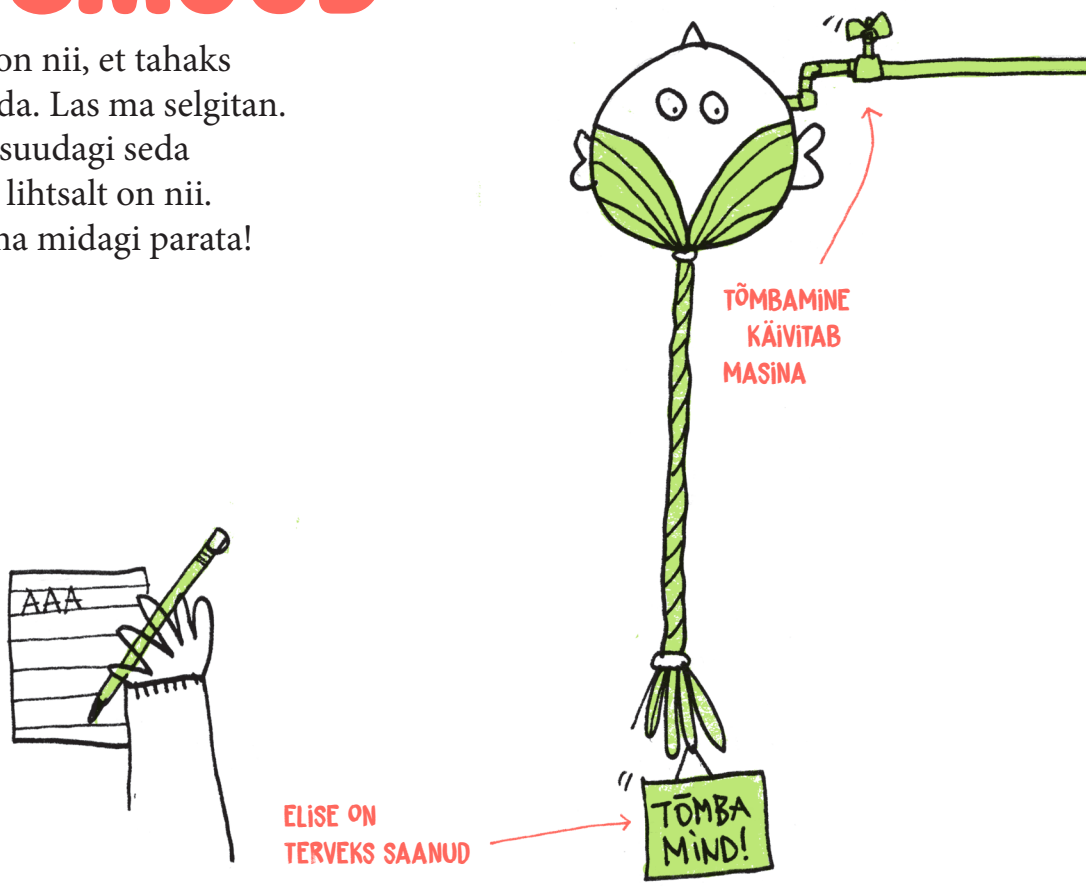
Mu suur õde Piia hüppas oma toast välja, hüüdis „Jess! Jess! Jess!“, haaras mul kätest kinni ja hakkas mööda elutuba ringi tantsima. Mina ehmusin koledasti ära. Sest koolist tulles oli Piia hoopis teistsuguses tujus. Ta oli hirmus kuri. Mina küsisin ilusti, et mis sul viga on, aga tema käratas mulle, et tegele oma asjadega. Pärast küsis ema, samamoodi, aga võib-olla veel natuke ilusamini. Ja siis Piia nuttis ja rääkis. Mina kuulsin ka, ta toa uks oli lahti.
Piial on üks poiss, Tristan, kes talle meeldib. Umbes nagu peika. Homme on *halloween* ja Piia tahtis minna selle Tristaniga kommi või pommi jooksma. Aga poiss ei olnud teda kutsunud ja Piia oli kindel, et Tristan läheb kellegi teisega.
„See on kindlasti minu vinnide pärast!“ nuttis Piia.
Ema lohutas Piiat. Ta ütles, et vinnid näitavad, et Piia hakkab suureks kasvama.

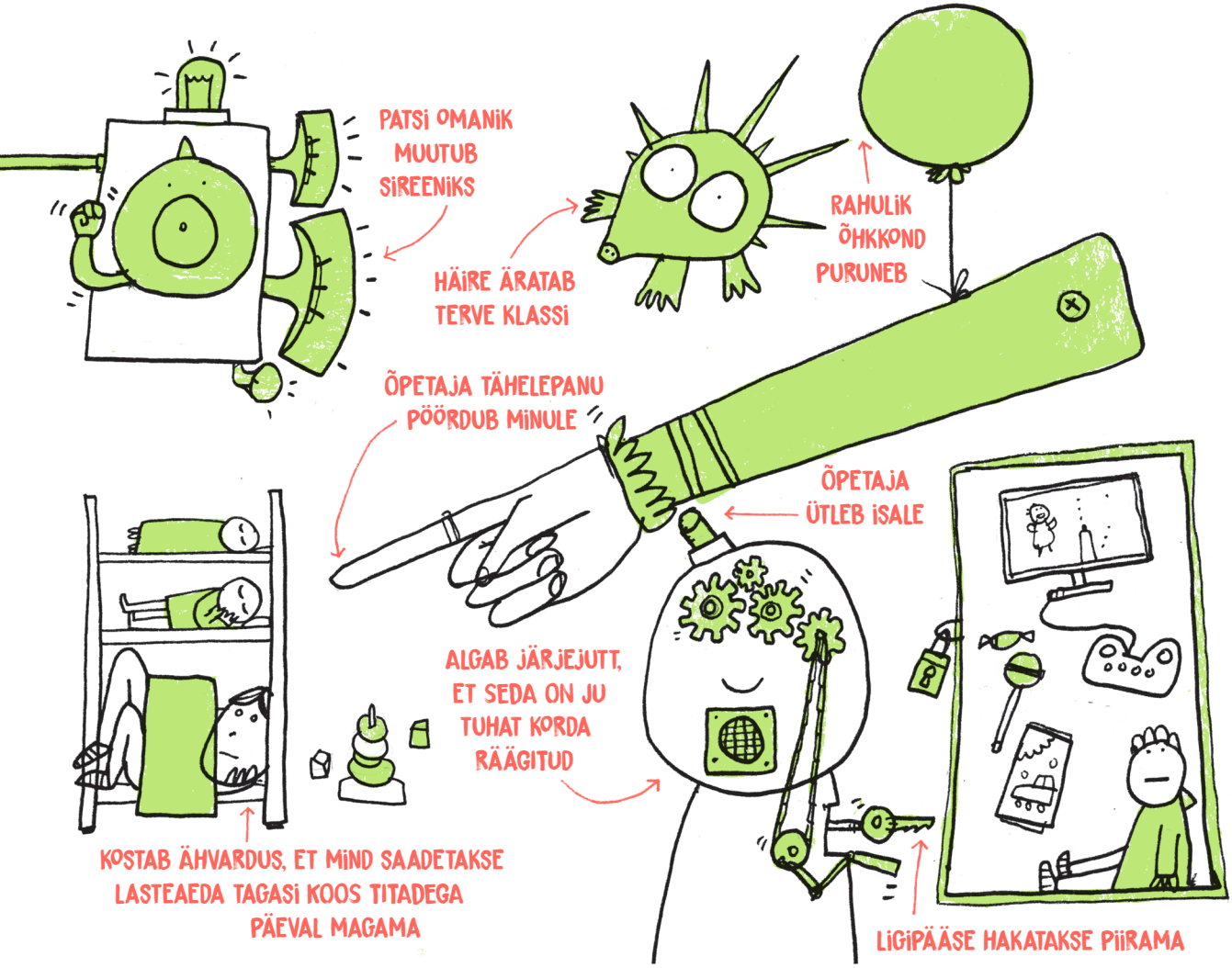
Aga Piia ütles, et ta saab sellest isegi aru ja tal pole vaja, et vinnid seda talle näitaksid.
Ema ütles: „Minul ka olid vinnid. Need kaovad ära, neid ei tohi ainult puutuda.“
Aga Piia nuttis nüüd veel kõvemini ja ütles, et ta vihkab ennast ja poleks üldse pidanud sündima. „Kullakene, kullakene!“ ütles ema kaks korda ja kallistas Piiat ja hakkas peaaegu ise ka nutma.
Niimoodi nad seal olid ja viimaks Piia enam ei nutnud ja ema tuli ta toast välja.
Ja natukese aja pärast oligi see, millest ma alguses rääkisin. Mis siis juhtus?
Vaata, Tristan oli ikkagi Piiale helistanud ja öelnud, et tahab väga koos temaga *halloween*'i jooksma minna. Paistis, et Piia vinnid teda üldse ei sega.
Või ma ei tea, äkki ta arvas, et vinnid sobivad *halloween*'iga just eriti hästi.

NÄPUMOOD

Mõne asjaga on nii, et tahaks
õudselt katsuda. Las ma selgitan.
Ei, ma vist ei suudagi seda
selgitada. See lihtsalt on nii.
Ma ei saa sinna midagi parata!

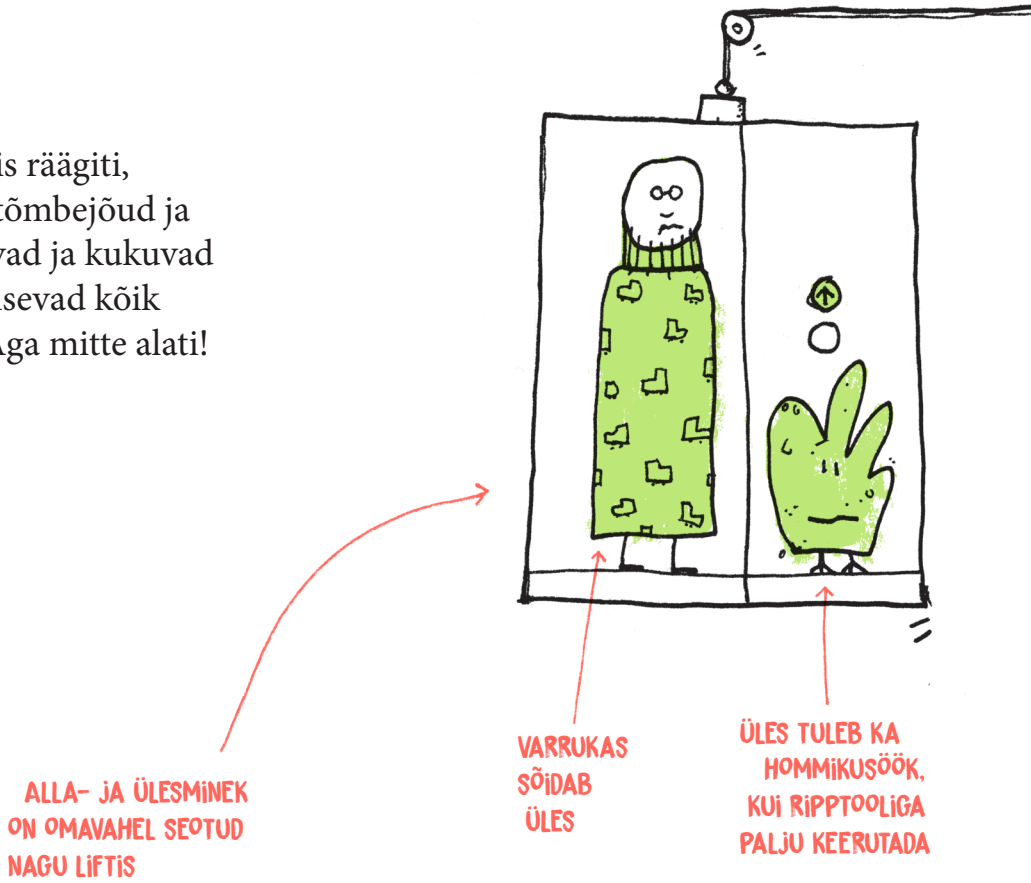
Eriti tahaksin ma katsuda neid asju, mida katsuda ei tohi.
Minu õel Piial on vannitoas äge meigiasjade karp. Ükskord olid seal minu näpujäljed peal ja sellest tuli hirmus pahandus. „Ma tahtsin ainult vaadata," ütlesin mina. Aga Piia ütles: „Silmadega vaadatakse!"
Tainast on ka hea katsuda. Aga kui mamma küpsetab, ütleb ta: „Näpumood! Tainas tahab rahu."

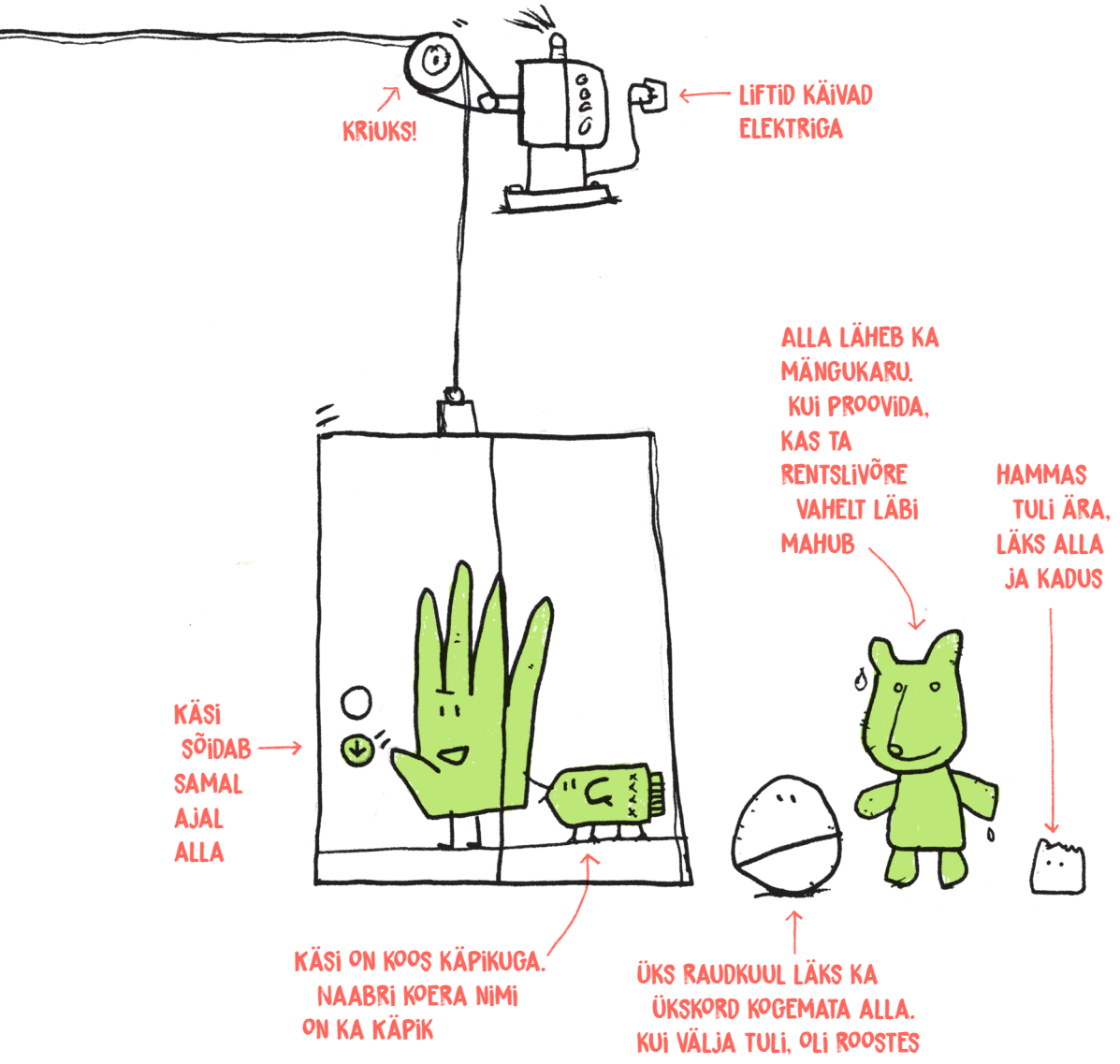
Ja kui sul on põlve peal marrastus ja korp kasvab peale, pole ju üldse võimalik sellest näppe eemal hoida! Ega ka virsikutest, mida ma poes tahan paitada, sest nad on nii mõnusad ja natuke karvased, nagu kaisukad.
Nüüd on asi eriti hull, sest Elise, kes istub klassis minu ees, sai terveks ja tuli kooli tagasi.
Ja tal on jube ilus punane pats!

ÜLES

Ühesõnaga, koolis räägiti,
et Maal on külgetõmbejõud ja
sellepärast langevad ja kukuvad
ja veerevad ja libisevad kõik
asjad allapoole. Aga mitte alati!
Las ma selgitan.

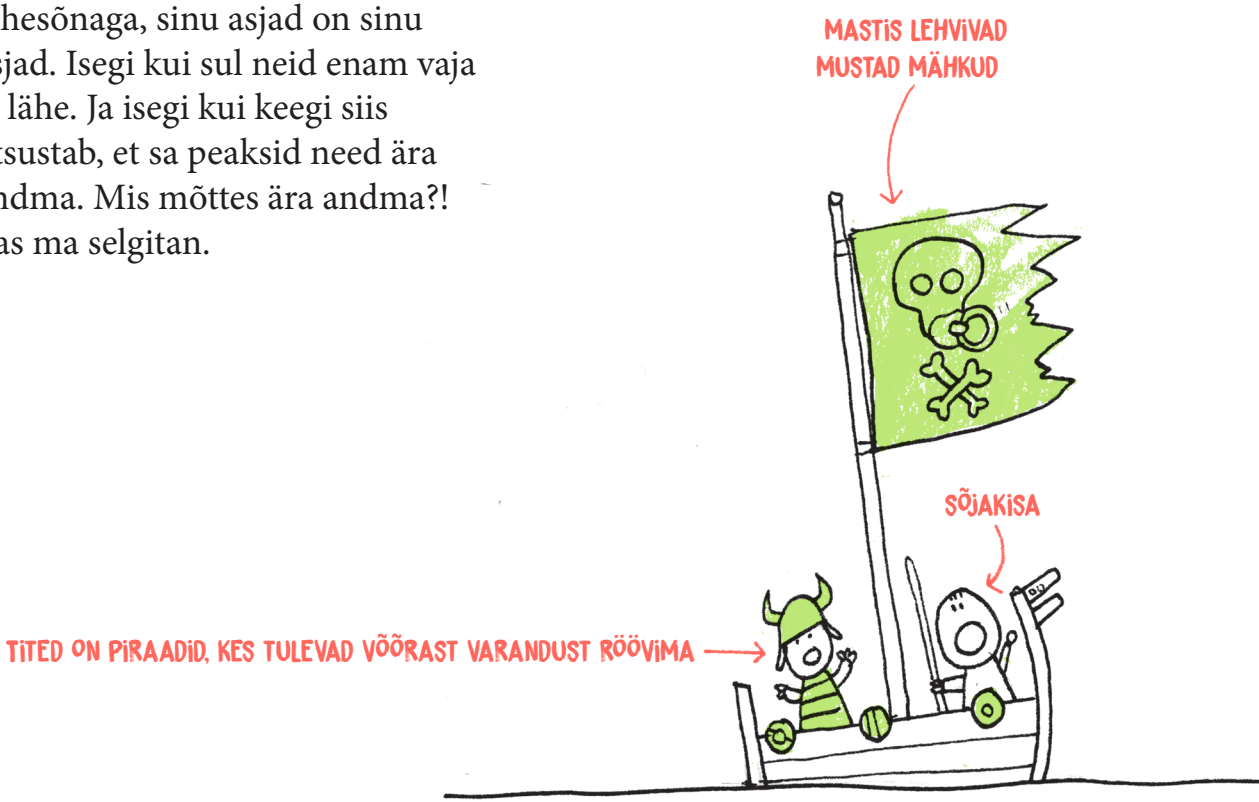
Mul on näiteks üks juuksesalk, mida on täiesti võimatu siledaks kammida. See jääb alati üles. Vaata mu fotosid, kui ei usu!
Või näiteks, kui sul on kõht haige, võib üles tagasi tulla kogu toit, mille sa oled alla neelanud. Ja mul on ka paar sellist särki, millele Maa külgetõmbejõud üldse ei loe. Need ei püsi otsapidi püksis, vaid rullivad ennast kohe üles, kui natukenegi

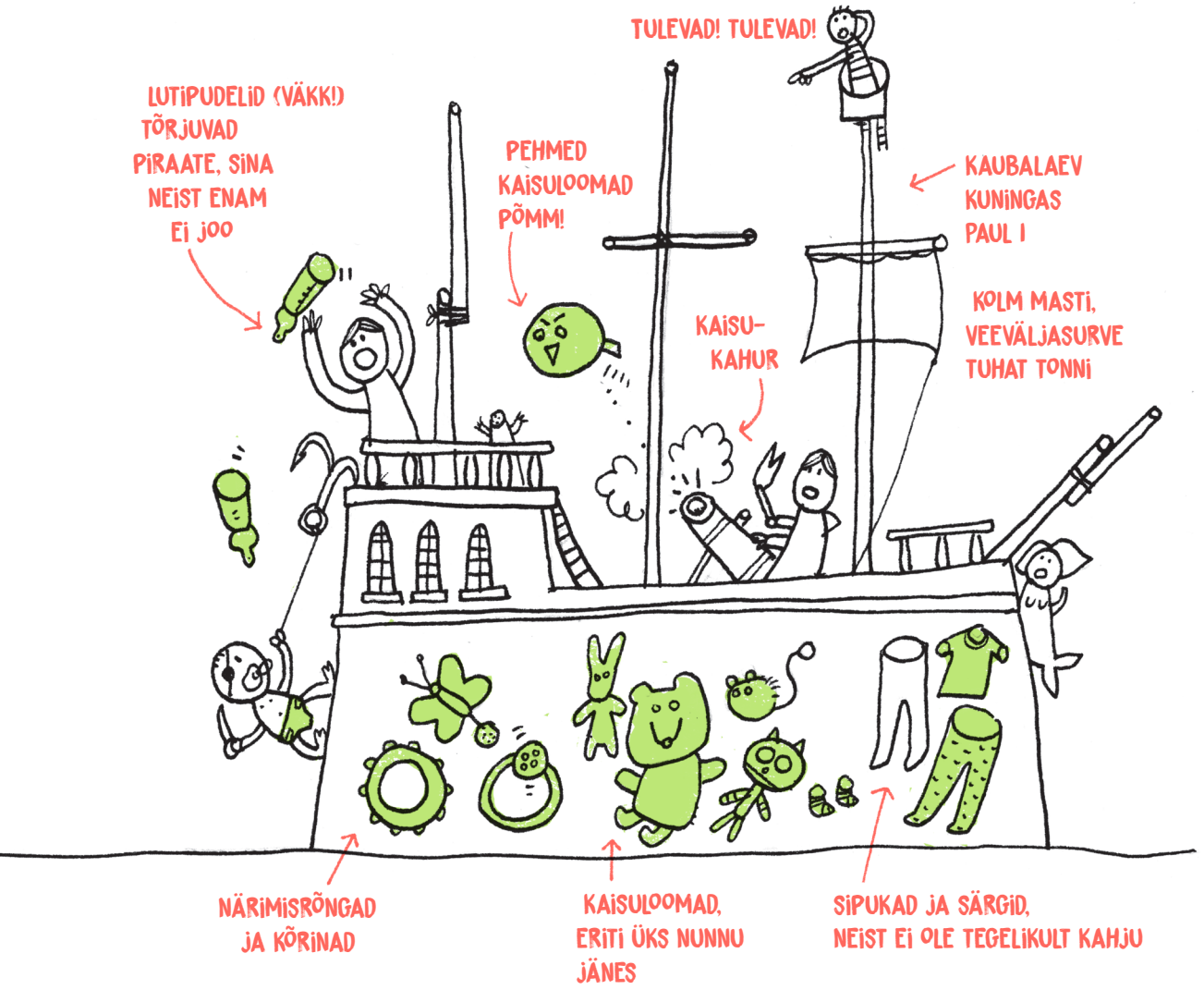
mürada. Selle peale ütleb mamma: „Sada särki seljas, kõht on ikka paljas.“ Aga kõige hullem lugu on ikkagi varrukatega. No vaata. Isa ostis mulle uue jope. Ilus jope küll, aga jõle kitsaste varrukatega. Pusa või kampsuni varrukad on palju avaramad. Ja siis ongi nii, et kui ma uue jope selga panen, lähevad pusa või kampsuni varrukad alati üles. Õudselt vastik!

VARANDUS

Ühesõnaga, sinu asjad on sinu asjad. Isegi kui sul neid enam vaja ei lähe. Ja isegi kui keegi siis otsustab, et sa peaksid need ära andma. Mis mõttes ära andma?! Las ma selgitan.

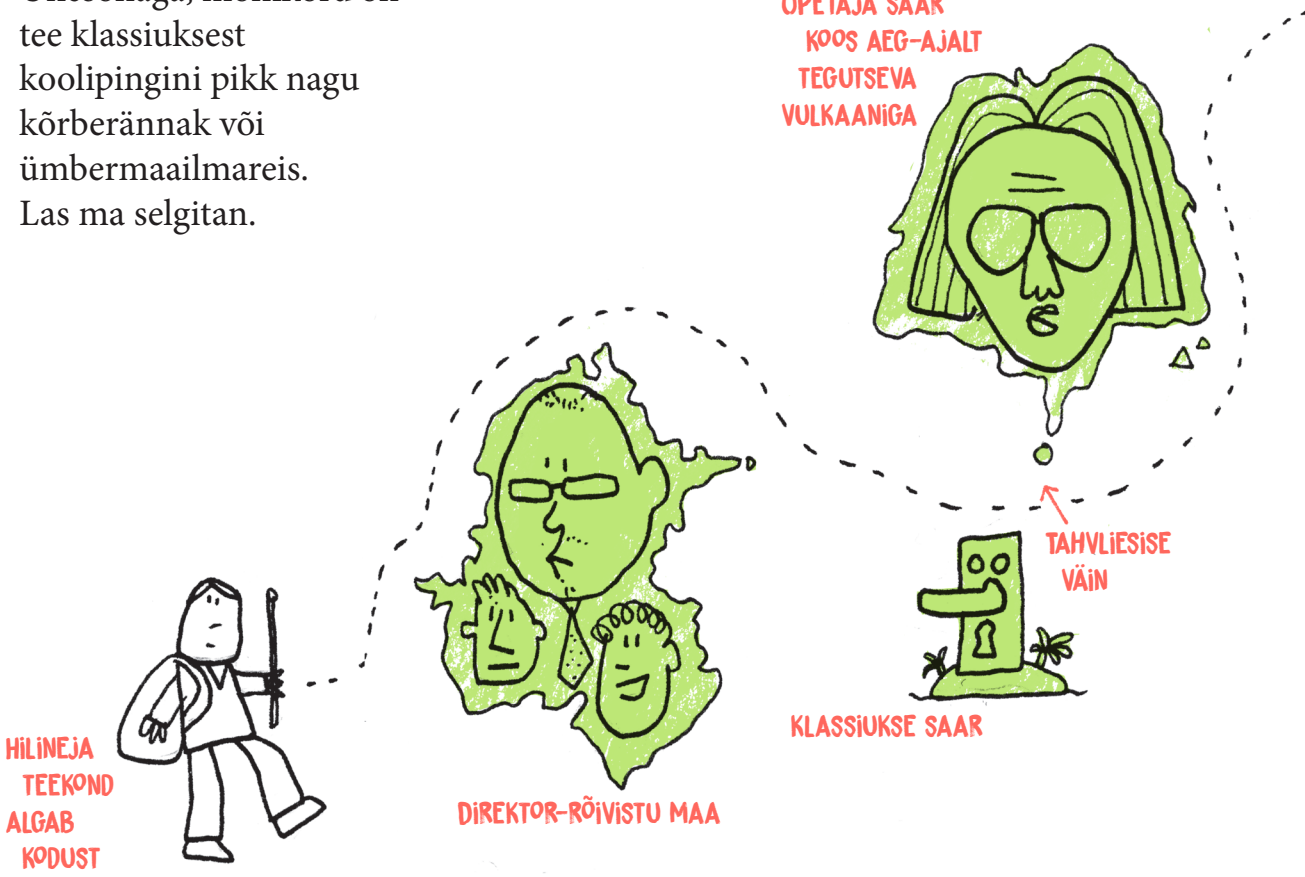
Mu emal on sõbranna. Ja sõbrannal on laps. Täitsa tita, alles kolmene.
Ja kujuta ette, ema otsustas järsku, et kõik mu vanad ja armsad asjad tuleks anda sellele võõrale lapsele. EIII!!!
„Sa oled neist ju ammu välja kasvanud," ütleb ema minu kõige-kõige lemmikuma teesärgi ja mu vilkuvate tossude kohta. „Sa pole nendega enam mitu aastat mänginud," teatab ta ja tahab mult ära võtta pusled ja klotsid ja rebase, kes

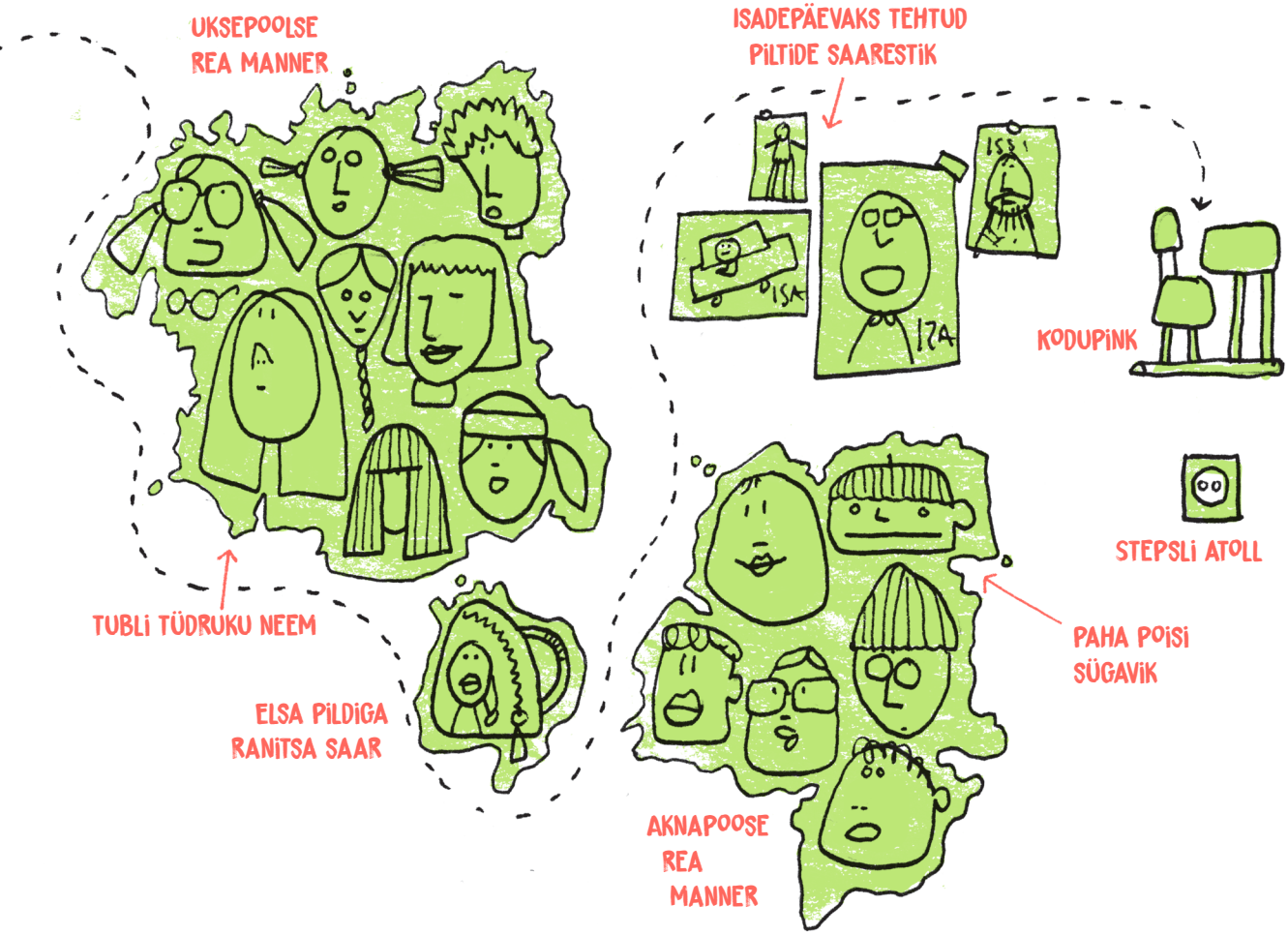
hakkab laulma, kui sabast tõmmata.
„Kuule, sa ei mahu neile ju enam istumagi," arvab ema mu kiikhobu ja kolmerattalise kohta.
JA MIS SIIS?!
Ma pean oma asjade eest võitlema, nagu oleksin sõjas! Haikalaga vanniraamatu suutsin õnneks kavalasti ära peita.

VAATAVAD

Ühesõnaga, mõnikord on tee klassiuksest koolipingini pikk nagu kõrberännak või ümbermaailmareis. Las ma selgitan.

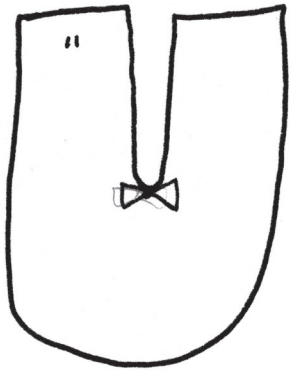
Ma jäin kooli hiljaks. Sest buss hilines. Bussijuht ei vabanda kunagi. Aga minul tuleb vabandada. Tuleb öelda: „Palun vabandust, et ma tundi hilinesin.“ Või mis, kõigepealt tuleb klassi uks poole tunni pealt lahti teha. Ja enne seda veel koputada. Ja enne seda veel tühjas koridoris seista ja kuulatada, mis nad kõik

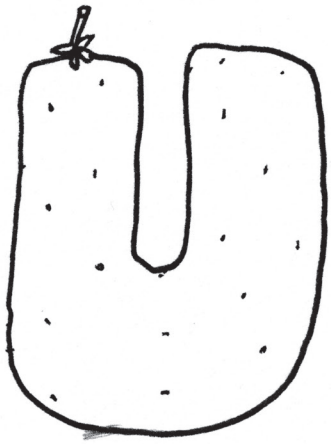
seal sees teevad. Ega seda ju õieti ei kuulegi, sest süda peksab nii kõvasti. Esiteks sellepärast, et ma olen jooksnud. Ja teiseks sellepärast, et mul on hirm. Isegi kui õpetaja ei pahanda. Isegi kui ta naeratab ja ütleb, et pole viga. Ma astun klassi ja KÕIK vaatavad minu poole!

KARVANE 3

Ühesõnaga, tähtedel ja numbritel on välimus ja kõla, eks ole? Aga võib selguda, et neil on ka lõhn ja maitse ja iseloom. Ja vahel võib selle üle isegi vaidluseks minna! Kohe jutustan.

MINU U ON PIDULIK JA PUNANE

GIRTELI U ON SININE JA LÕHNAB NAGU MAASIKAS

S LÕHNAB KA NAGU MAASIKAS, AGA TEISTMOODI KUI U

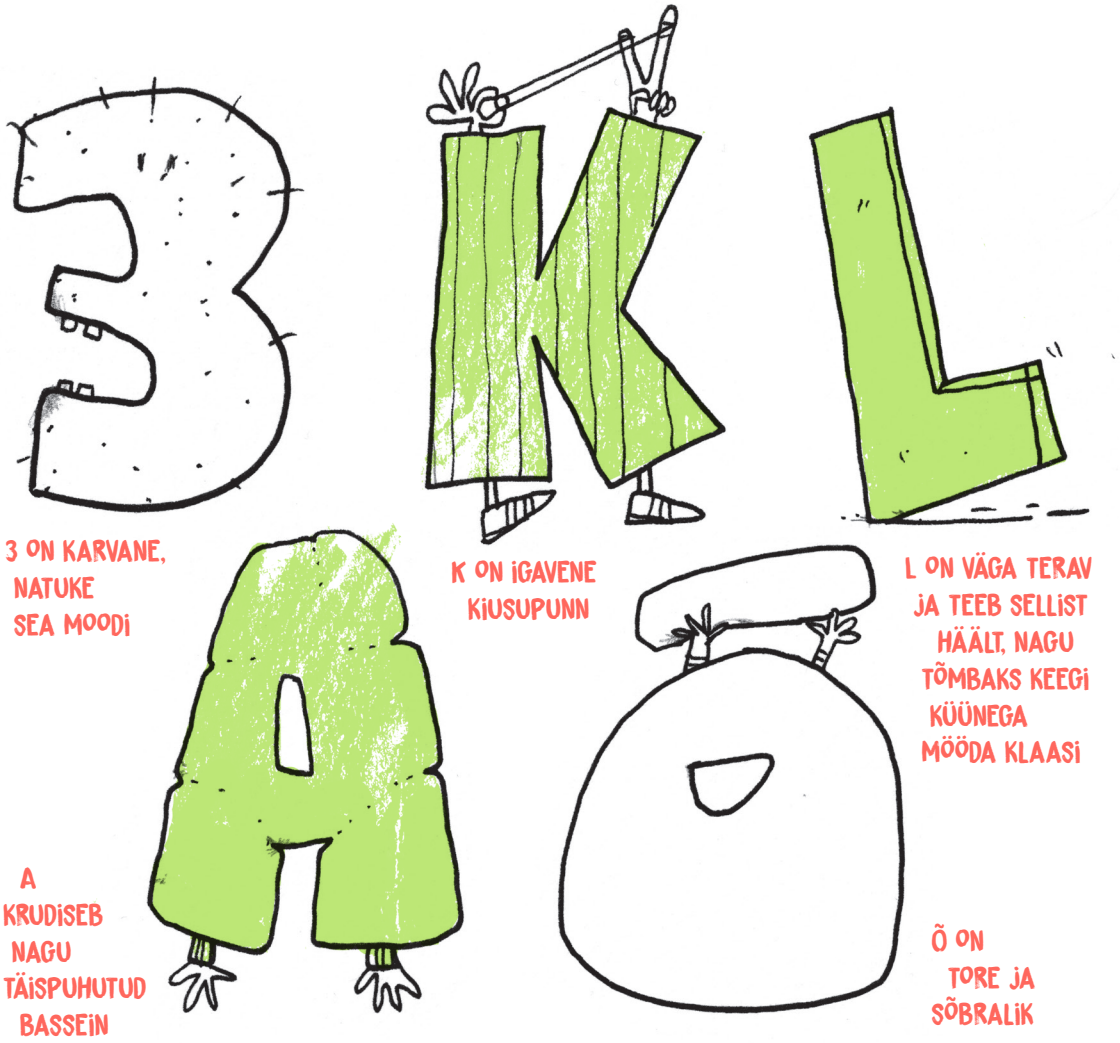
Meie klassis tahvli kohal on kaardid, millele on maalitud tähed – punased, sinised ja rohelised. Ja ükskord, kui õpetaja rääkis hoopis rahvakalendrist, küsis Girtel: „Miks U on punane?“

„Mis mõttes?“ oli õpetaja segaduses.

„U peaks olema sinine. Ja näiteks V peaks olema punane,“ ütles Girtel.

„Jah,“ nõustus temaga Joakim. „Ja R ka. Ja T peaks olema sinine, mitte roheline.“

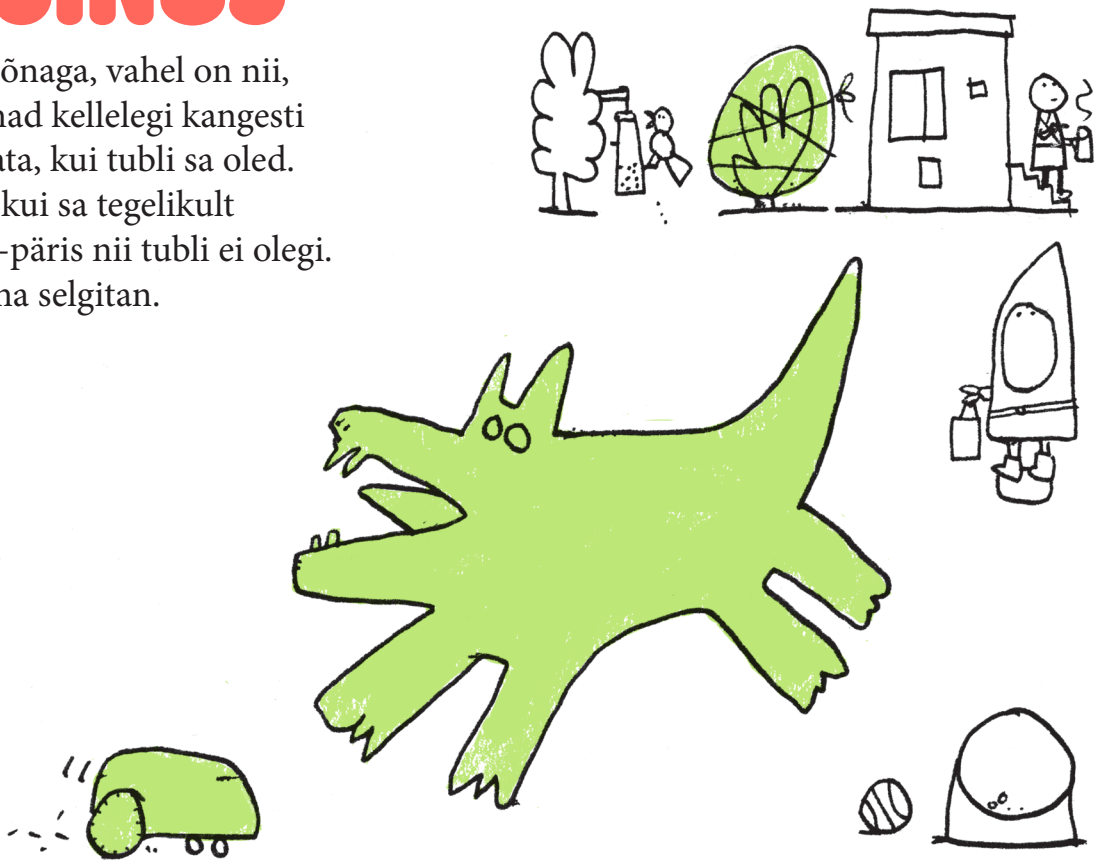
„Kuulge,“ ütles õpetaja, „me oleme sellest ju rääkinud. Täishäälikud on punased,

kaashäälikud sinised ja …“
Aga Girtel jäi endale kindlaks: „Ei, U on sinine. Ja lõhnab nagu maasikas.“
„Hoopis S lõhnab nagu maasikas!“ hüüdis nüüd Miša. „Ja K on kuidagi riiakas. Miks ta nii riiakas on?“
„See on sellepärast, et ta on poiss,“ torkas Lenna. „Vaata, kui sõbralik Õ on!“
Selles tunnis me enam rahvakalendrist rääkida ei jõudnud. See tähtede asi oli kõigile palju tähtsam.

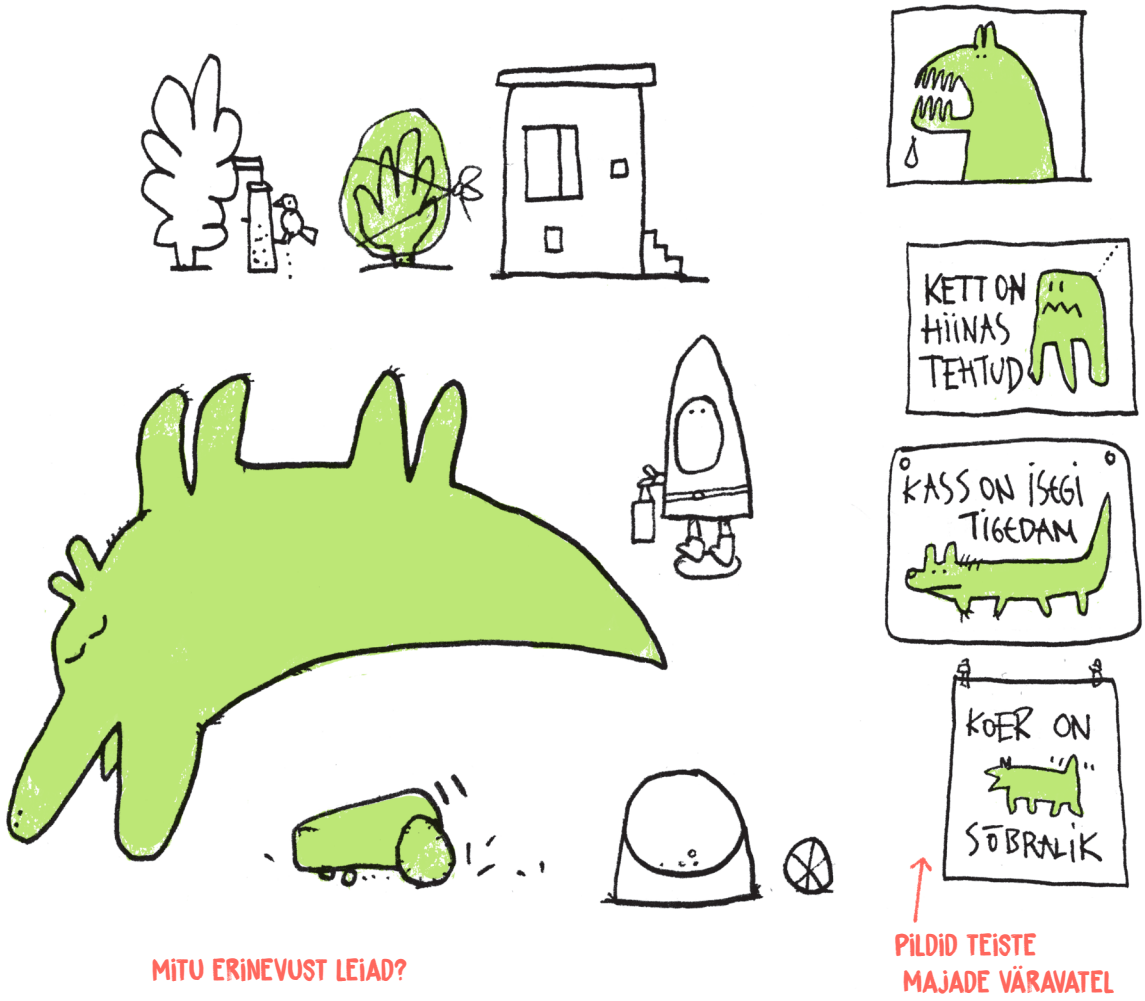
USINUS

Ühesõnaga, vahel on nii, et tahad kellelegi kangesti näidata, kui tubli sa oled. Isegi kui sa tegelikult päris-päris nii tubli ei olegi. Las ma selgitan.

MITU ERINEVUST LEIAD?

Minu koduteel on üks väike maja ja maja ümber on aed ja aias on suur koer. Iga kord, kui ma mööda lähen ja koera peremees on õues, hakkab ta hirmsasti haukuma. Tähendab, koer hakkab haukuma, mitte peremees. Peremees hakkab karjuma. Aga mitte minu, vaid oma koera peale.
„Mis asja sa lõugad?“ karjub peremees. „Kas sa jääd vait!?“ Koer muidugi ei vasta talle midagi. Ega taha ka vait jääda. Haugub aga minu peale edasi.

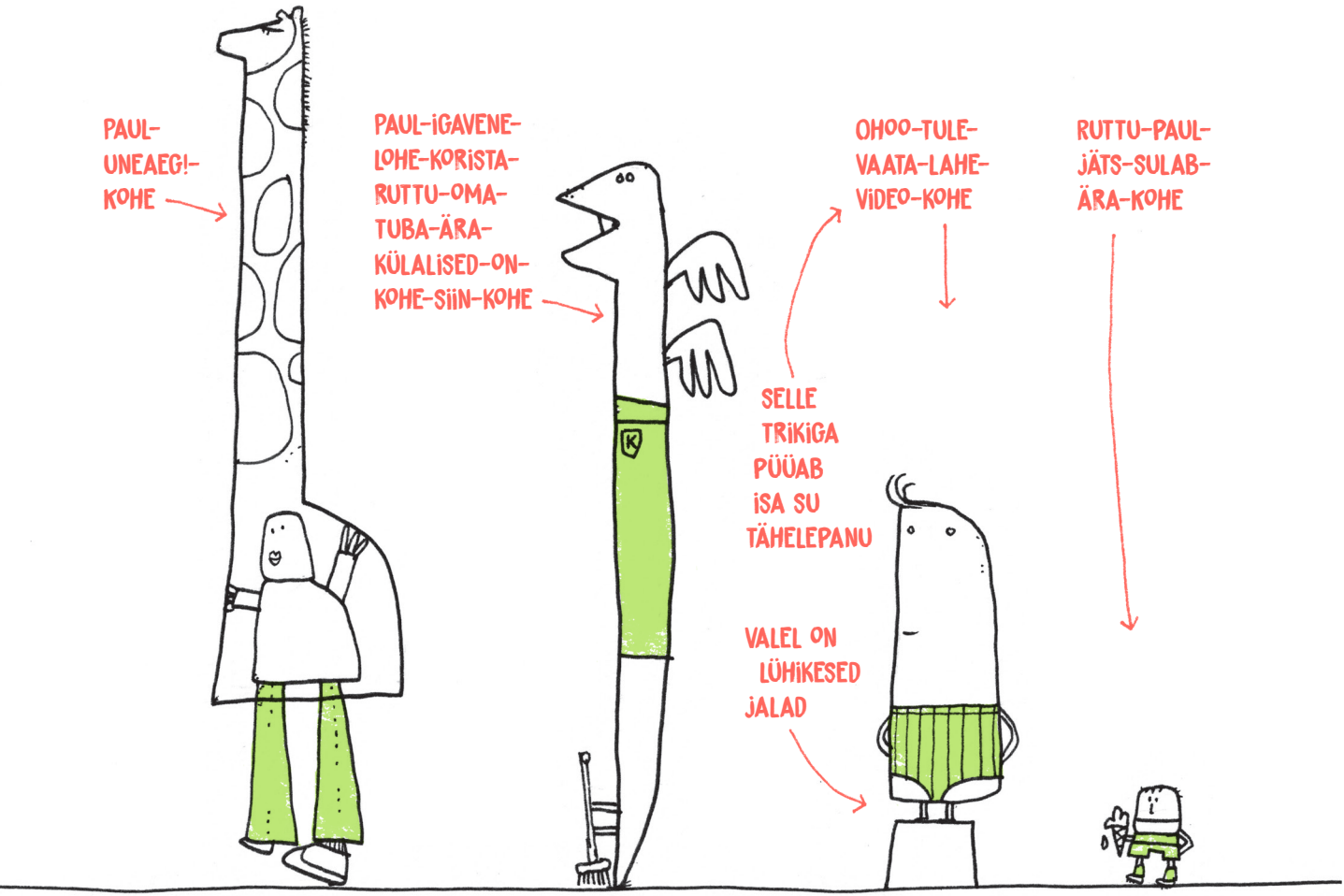
Ükskord ema ütles mulle, et see koer tahab peremehele näidata, kui tubli valvur ta on. Et sellepärast ta meie peale haugubki. Ja siis oli mul temast kahju, et peremees temaga kogu aeg kärgib.
Enamasti peremeest õues ei ole. On ainult koer.
Siis ei tee ta minu peale piuksugi. Lesib trepi ees, nina käppadel ja üks silm natuke lahti.

KOHE

Ühesõnaga, sa oled kindlasti tähele pannud, et „kohe“ võib tähendada väga erineva pikkusega aega. Kas sinul on sellest ka pahandusi tulnud? Minul küll. Kohe selgitan.

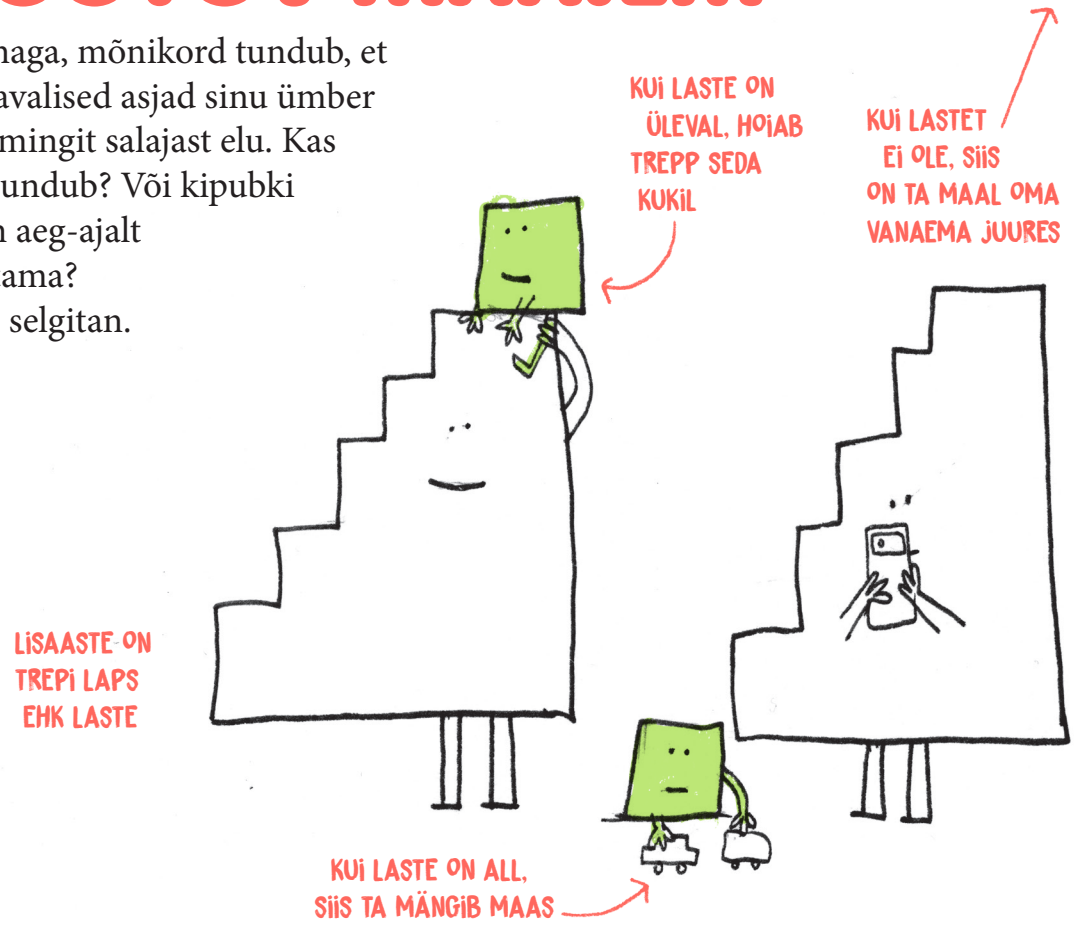
Vahel lubavad ema ja isa mind Artjomi poole PlayStationit mängima. Artjom elab meie lähedal. Me käime koos jalkas.
Isa ütleb, et ma pean kodus olema kell seitse, mis on 19.00. Ma saan seda oma telefonist vaadata. Kui see kellaaeg on käes, saan ma isalt sõnumi: „Paul, kas hakkad koju tulema?“ Ja ma vastan talle muidugi kohe: „Kohe.“
Kohe natukese aja pärast saadab isa uue sõnumi: „Pidid koju tulema.“ Ja ma vastan: „Ma ütlesin kohe.“

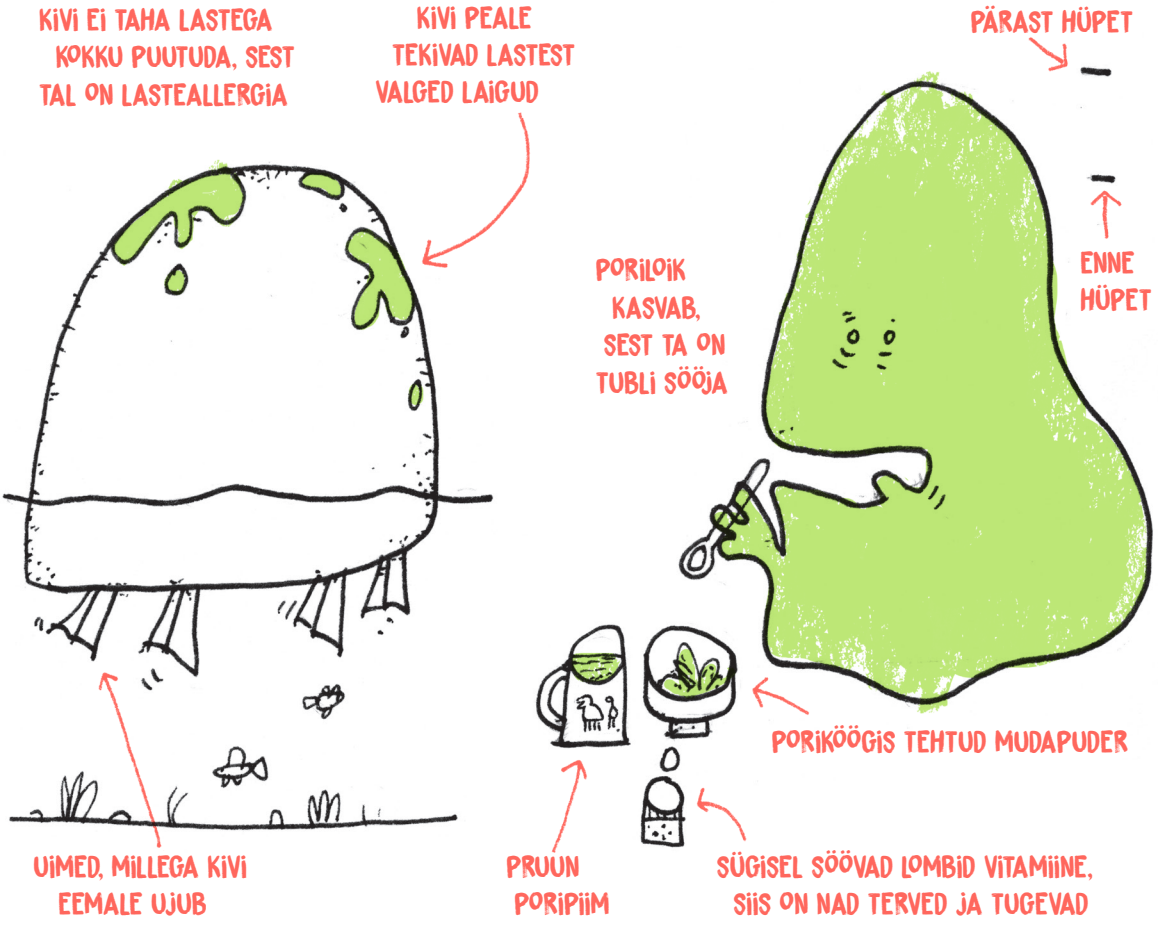
Ja tema kirjutab: „Paul, kohe tähendab kohe!“
Ma ju tean, mida kohe tähendab, nii et sellele sõnumile ma enam ei vasta. Ja siis isa helistab. Aga ma teen, nagu ei kuuleks, sest mäng lõpeb nagunii kohe ära. Ja siis helistab isa Artjomi isale, kes tuleb ja ütleb: „Paul peaks vist koju minema hakkama.“ Ja Artjom ütleb: „Ta kohe läheb.“
Ja siis on minu isa juba Artjomi ukse taga. Kell on pool üheksa. Ja siis ongi pahandus – kohe, kui ma natuke hiljaks jään!

MUUTUV MAAILM

Ühesõnaga, mõnikord tundub, et täitsa tavalised asjad sinu ümber elavad mingit salajast elu. Kas ainult tundub? Või kipubki maailm aeg-ajalt tembutama?
Las ma selgitan.

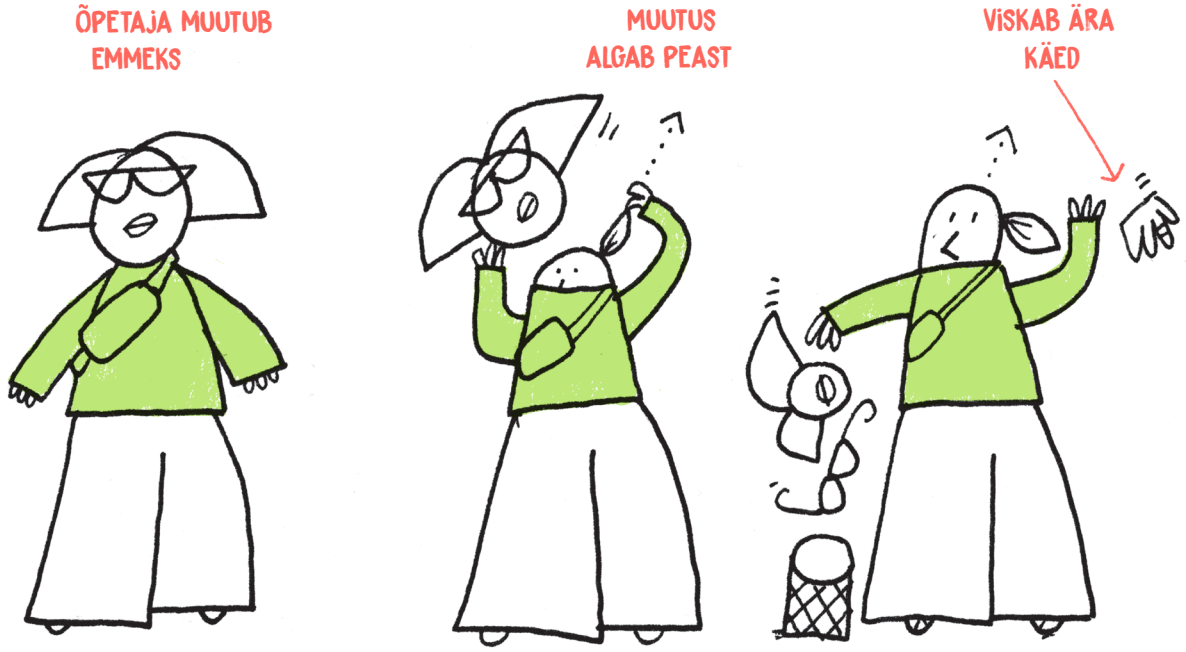
Seal rannas, kus me suvel käime, on näiteks üks suur kivi. Ta on meres, üsna kalda lähedal. Ja iga kord ma mõtlen, et lähen suman läbi vee sinna kivi peale. Ma hakkan kõndima ja vesi läheb aina sügavamaks. Ja kivi läheb aina kaugemale eest ära. Alati! Ja ma ei jõua sinna kunagi, isegi ujudes mitte!
Või näiteks hüppan ma pärast vihma üle porilombi. Aga parajasti siis, kui ma hüppan, kasvab lomp minu all palju-palju laiemaks. Ja mina maandun

– pläraki! – keset vett ja muidugi libisen ja kukun veel pepuli ka.
Või näiteks maal, vanaema pool, magan ma ühes mõnusas pööningutoas. Sinna viib trepp, aga trepi peal on alati pime. Ja väga tihti juhtub nii, et ma lähen magama ja päris üleval komistan ja löön põlve valusalt ära. Sest trepp on endale vahepeal ühe astme juurde kasvatanud! Järgmine kord olen ma eriti ettevaatlik, aga käin uuesti käpuli. Sest seda astet, millele ma jala tõstan, nüüd jälle ei ole.

ÕPETAJA EMME

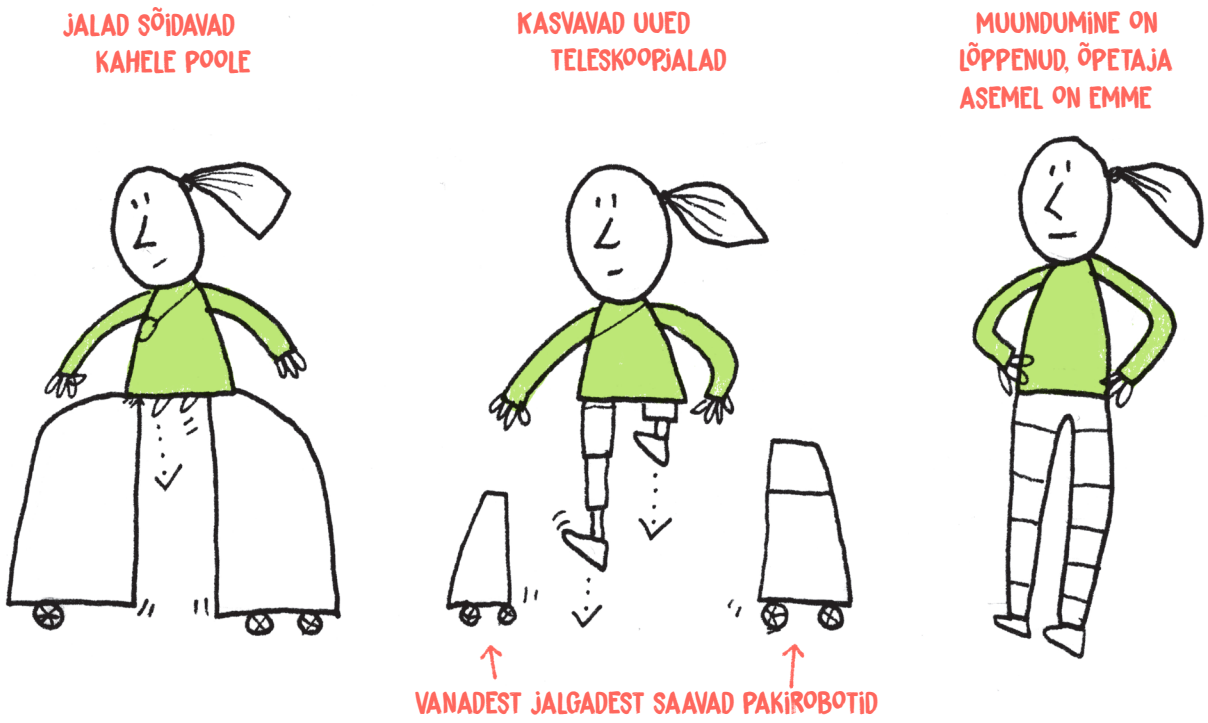
Ühesõnaga, igaüks ajab vahel nimesid omavahel segi. Aga mõnel juhtub seda ikka kahtlaselt tihti! Kohe kuuled.

Meie õpetaja nimi on Riina. Nii me teda kutsumegi: „Riina, kuidas seda sõna loetakse?“ – „Riina, ma liimisin kogemata päeviku laua külge.“ – „Riina, kas vetsu tohib minna?“ Riina kutsub meid samuti nimepidi. Mind kutsub ta Pauliks ja mu pinginaabrit Mirkoks ja Kevinit Keviniks. Aga Kevin ei ütle õpetajale Riina. Kevin ütleb talle hoopis emme – ja kogu aeg!

„Emme! Oih … Riina!“ ütleb ta. Ja kõik naeravad. Ja Kevin punastab.

Ma hakkasin mõtlema, et huvitav, miks Kevinil õpetaja emaga pidevalt sassi

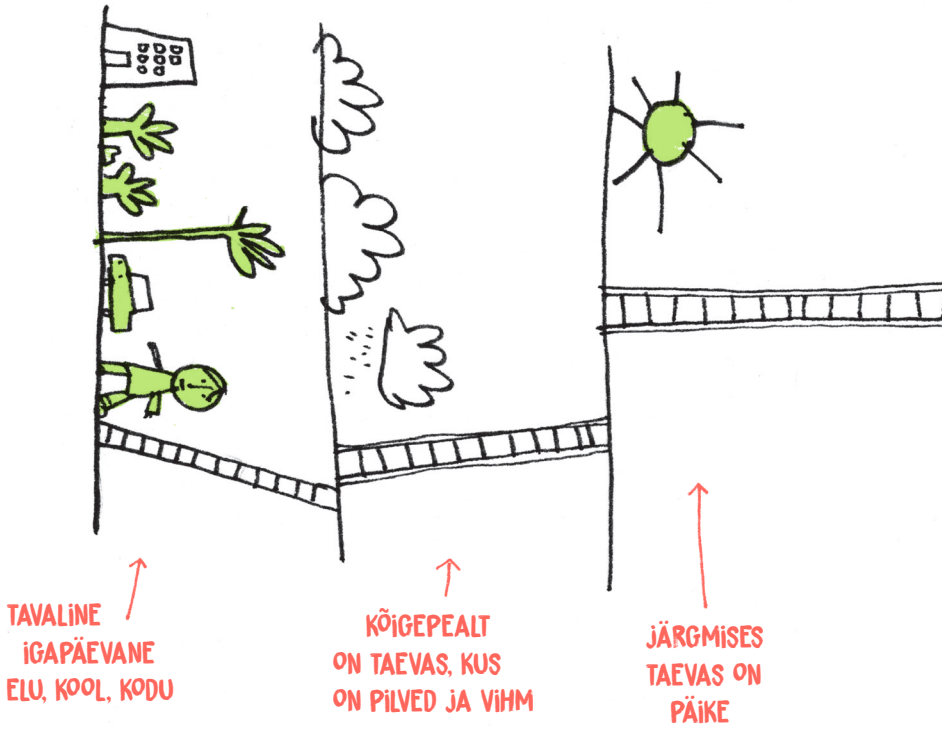
läheb. Võib-olla on Kevini ema ja õpetaja väga ühte nägu? Või kannavad nad samu riideid või sama lõhnaõli? Või pole Kevin äkki lasteaias käinud ega teiste täiskasvanutega harjunud?

Ma aina mõistatasin. Igasugu mõtteid tuli pähe. Võib-olla Kevini ema nimi on ka Riina? Ja võib-olla Kevin siis arvab, et kõiki Riinasid võib kutsuda emmeks? Või on Kevin lihtsalt väga hajameelne? Seda vist nagunii.

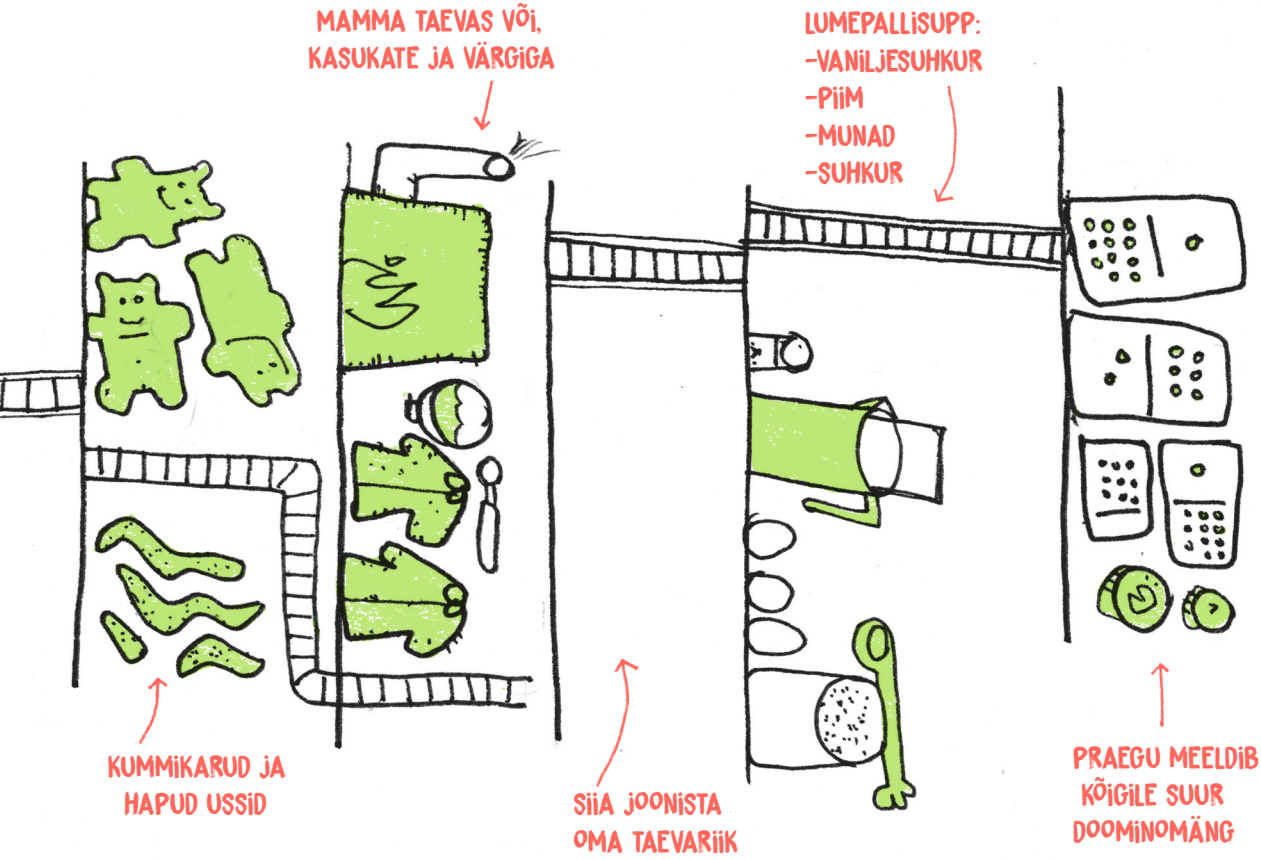
Või äkki … või äkki õpetaja Riina ongi Kevini ema?!

TAEVARIIK

Ühesõnaga, vahel on tunne, et mingi hetk võiks kesta igavesti, sest on nii tore ja mõnus ja hea. Aga see ei ole vist kõigil päris ühtemoodi.
Las ma selgitan.

Mamma ütles, et head inimesed lähevad pärast surma taevariiki. Ma küsisin temalt, kuidas seal on. Mamma hakkas naerma: „Mina ka täpselt ei tea. Aga kui ma väike olin, siis mulle räägiti, et taevariigis pikutad kogu aeg sooja ahju otsas kahe kasuka vahel ja sööd hõbelusikaga kausist sulavõid.“
Kui õudne! Mõtlesin kohe, et pean hakkama hoolega pahandusi tegema, et pärast surma taevariiki ei satuks! Aga pärast mõtlesin, et võib-olla on see taevariik igal inimesel erinev. Minu oma võiks olla selline, kus kogu mu pere, mina ja ema ja

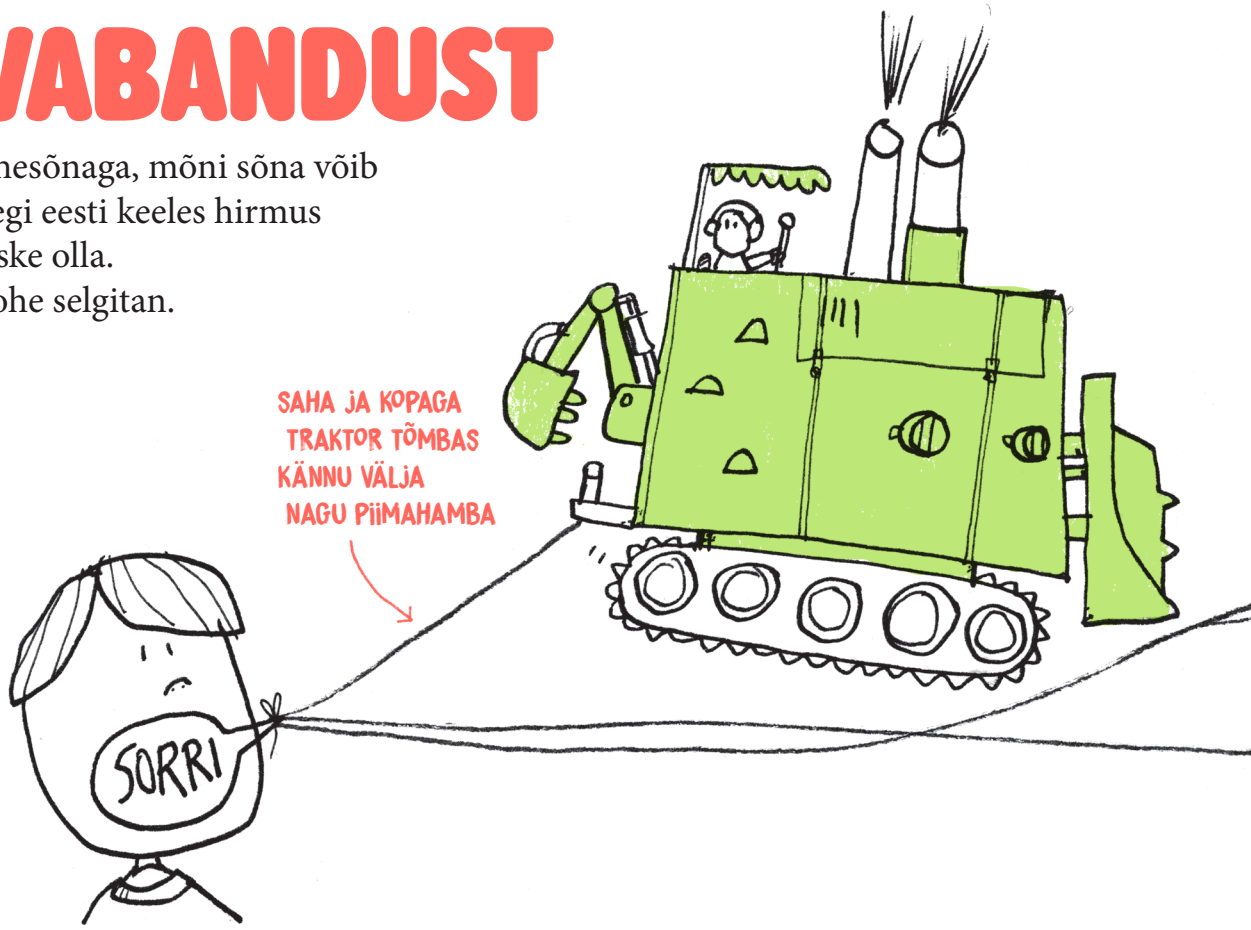

isa ja Piia, oleme laupäeva õhtul koos ja ema ei ole väsinud ja isal on aega ja ta on viitsinud teha magustoiduks lumepallisuppi ja siis me sööme seda ja mängime elutoas mingit lauamängu, mis kõigile meeldib, ja kõik on rõõmsad ja sõbralikud ja mina võidan.

Või tegelikult … kui me seal niimoodi mängime, rõõmsalt ja sõbralikult, ja sööme lumepallisuppi ja võib-olla on koguni jõulud, siis ma mõtlen, et ma ei pea isegi võitma.

VABANDUST

Ühesõnaga, mõni sõna võib
isegi eesti keeles hirmus
raske olla.
Kohe selgitan.

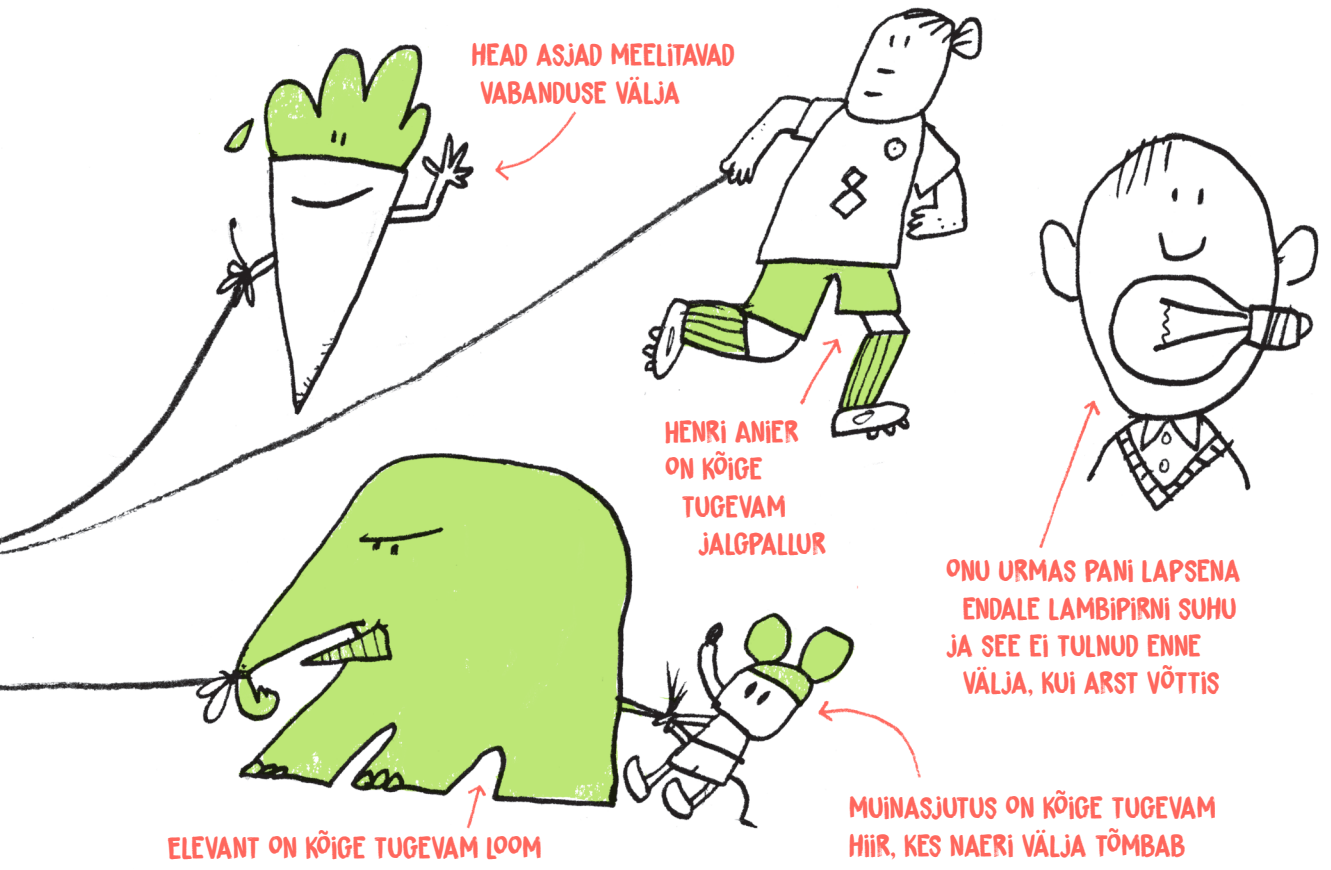

Elus tuleb ette, et pead paluma vabandust. Minu elus vähemalt. Päris tihti. Näiteks siis, kui jään poolteist tundi liiga kauaks Artjomi poole ja isa peab mulle sinna järele tulema.

„On sul äkki midagi öelda?“ küsib isa, kui me kodu poole kõnnime. Ma saan aru küll, ta ootab, et ma ütleksin: „Palun vabandust.“

Aga mina ei ütle. Tahaksin öelda, aga nagu ei saa. Siis me jääme seisma ja isa kükitab minu ette. „Vaata siia,“ ütleb isa, aga mina pööran pilgu maha. „See ei ole ju nii raske?“

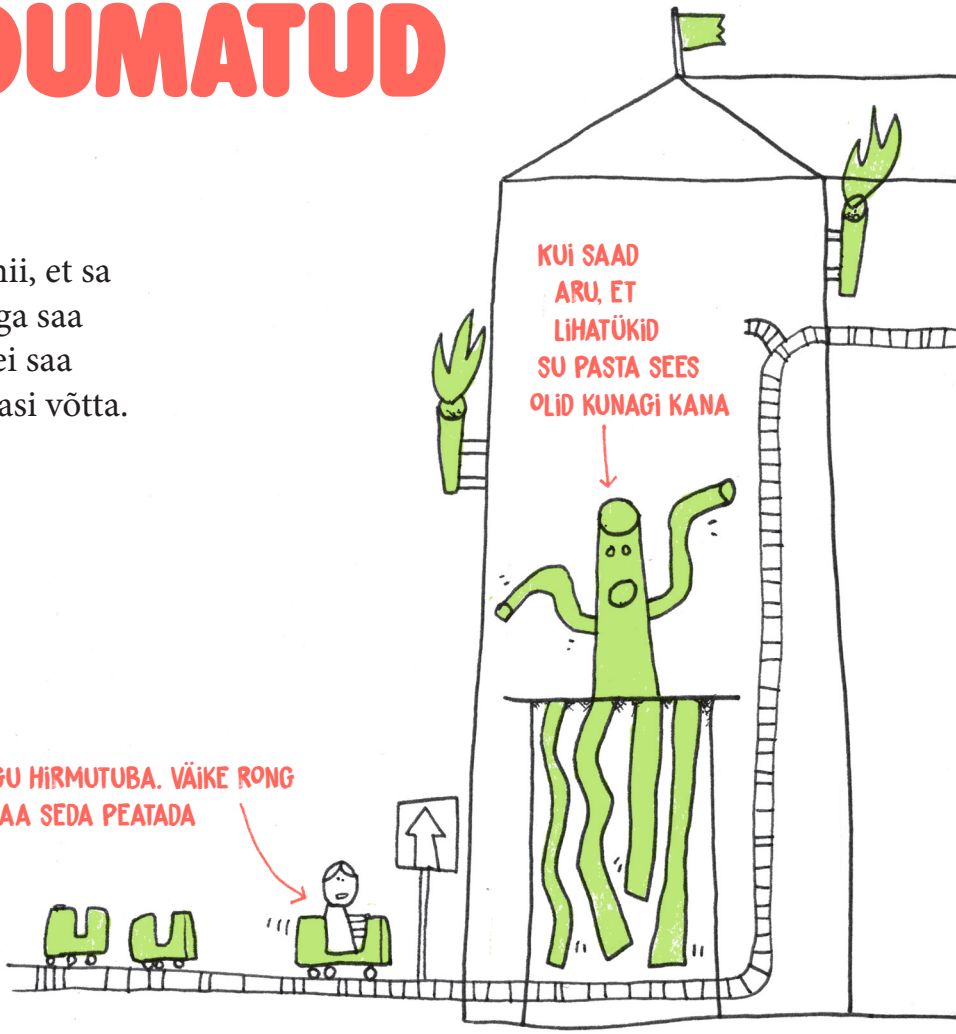
Ma tean, et ei ole raske. Sõna „vabandust“ on küll üsna pikk, aga ma ei pea ju

seda kirjutama ega tähe kaupa ütlema.
„Oh, jah …“ ütleb isa nüüd kurvalt. „No mis seal ikka.“ Ta vist ei ootagi enam, et ma vabandust palun, nii et nüüd võiksin ma kogu selle jama ära unustada.
Aga ei! Millegipärast hakkab mul just nüüd kohe eriti paha.
Kodutrepil jään ma seisma, isast paar astet kõrgemale, vaatan talle korraks otsa ja teen suu lahti. Sealt lipsab välja üks „vabndst“. See pole päris õige sõna, sest paar tähte on puudu.
Aga mulle tundub, et isa saab aru. Sest ta kallistab mind ja siis on kõik jälle päriselt korras.

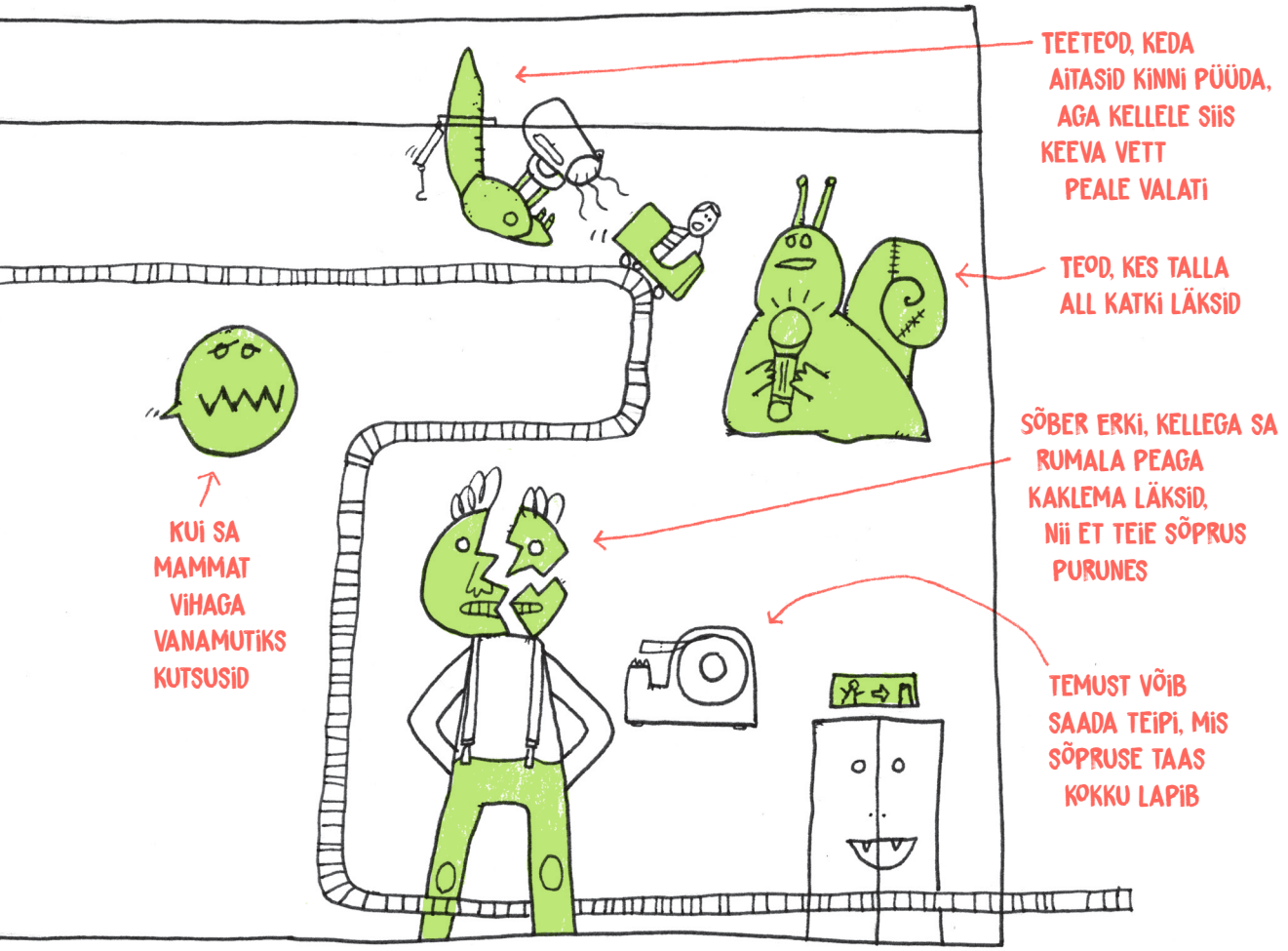
PÖÖRDUMATUD TEOD

Ühesõnaga, vahel on nii, et sa teed midagi hirmsat ega saa sellest kohe aru. Ja sa ei saa seda mitte kuidagi tagasi võtta. Las ma selgitan.

Mu vanaisa ja vanaema elavad jõe ääres. Seal on neil ka mõnus ujumiskoht. Kui suvel nende pool olen, ootan alati, et vanaisa juba töölt koju jõuaks. Õhk on õhtuti jahe, aga vesi on soe. Me kõnnime läbi kõrge rohu jõe poole. Rohi on juba märg, sest kaste on maas. Ja minu krokside alt kostavad naljakad krõpsatused, peaaegu igal sammul.

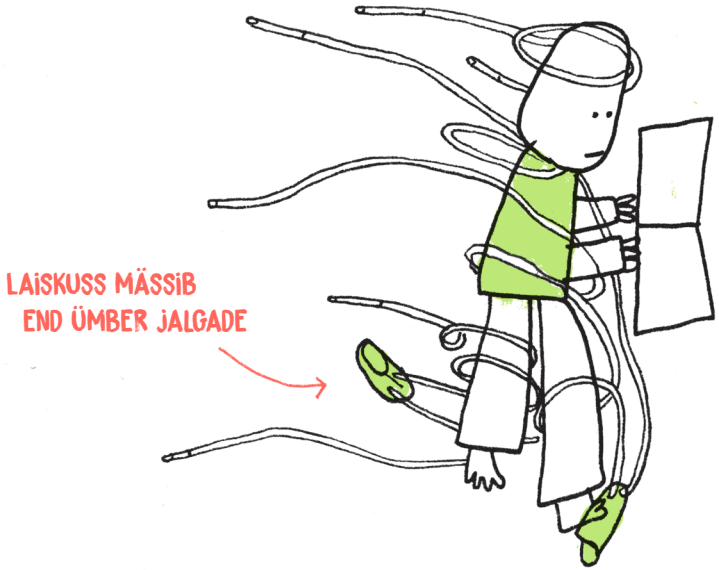
Ükskord pärast sellist ujumas käimist istusime õhtust sööma ja vanaisa ütles

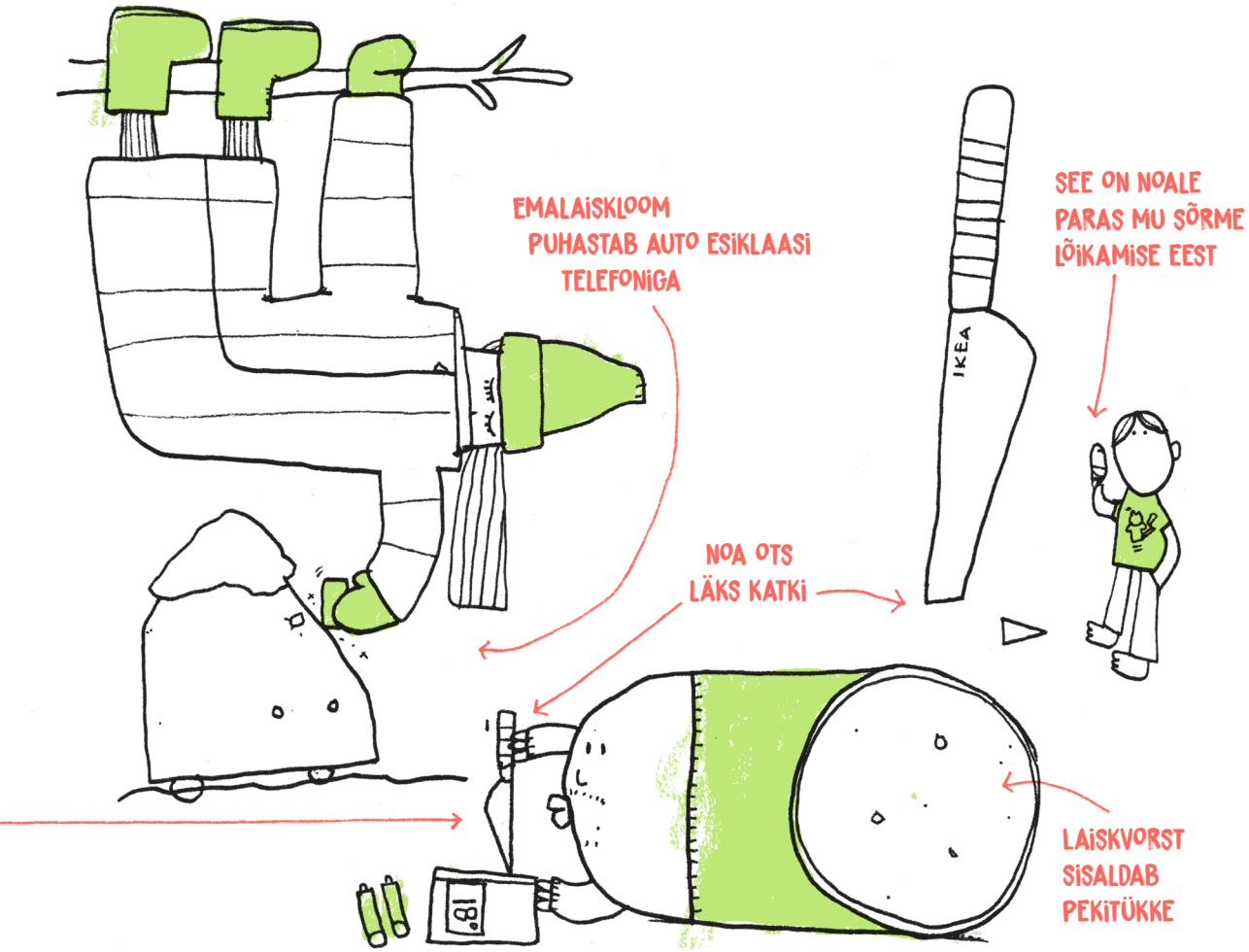
vanaemale: „Tänavu on kole palju tigusid.“
Ta ütles seda nagu täiesti muuseas.
Aga mina taipasin korraga midagi õudset: et iga naljaka krõpsuga mu talla all purunes üks teokarp ja suri üks teoema või teoisa või teolaps, kes ruttas võib-olla just oma pere või sõprade juurde ega jõua sinna nüüd enam kunagi, MITTE KUNAGI!

LAISKUS

Ühesõnaga, vahel oleks vist
targem ennast ikka korraks
kokku võtta. Sest nagu isa ütleb:
„Laiskust ei saa petta.“
Las ma selgitan.

Mul on ketsid. Ma käin nendega igal pool. Ah jaa, sellepärast mind vist Ketsiks kutsutaksegi. Ketsidel on hiiglama pikad paelad. Ja ma oskan neid juba ammu ise siduda. Need, kes ei oska, kannavad krõpsudega tosse või midagi muud. Alati ma paelu kinni ei seo. Ei viitsi.
Näiteks ütleb ema: „Mine vaata postkasti, kas Täheke on juba tulnud.“ Paljajalu trepikotta minna ei saa, aga nii väikese käigu pärast ma paeltega jändama küll ei hakka! Ma lükkan ketsid nagu sussid varba otsa ja astun kannaosa laiaks.

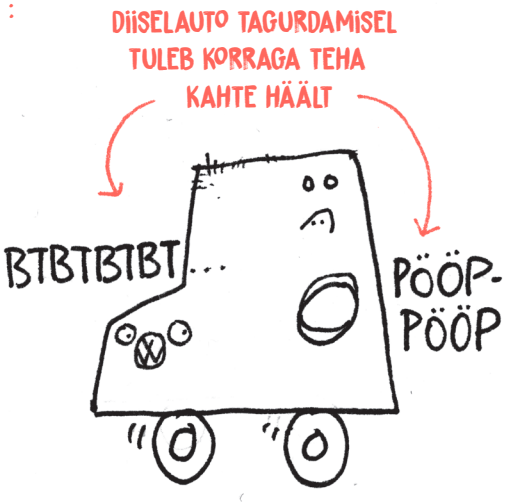

Paelu siduda on tüütu, aga lahtiste paeltega käia on tegelikult veel tüütum. Eriti trepist. Mitu korda astun ma paeltele peale ja lendan äärepealt ninuli. Ja teisel korrusel tuleb vasak kets hoopis jalast ära. Kogu mu käik võtab palju rohkem aega kui ketsipaelte kinnisidumine.
Tähekest ei ole. Pean homme uuesti vaatama minema.
Mõtlen, et siis peaks ketsid ikka korralikult jalga panema. Aga ausalt öeldes ma eriti ei usu, et seda teen.

HÄÄLED

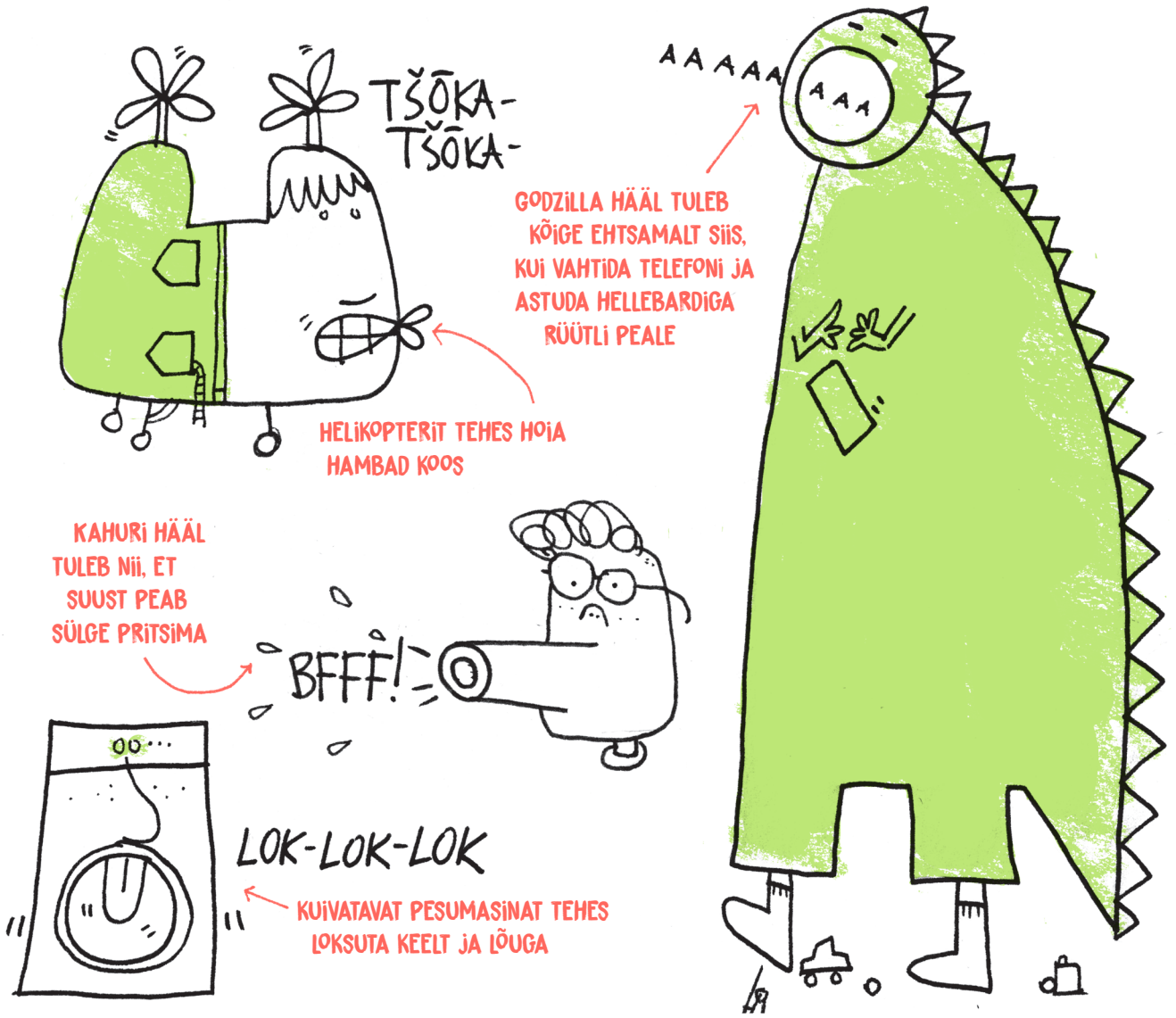
Ühesõnaga, ära parem uhkelda, kui oskad suuga peeruhäält teha. Sest minul on sõber, kes on sinust häälte tegemises igal juhul kõvem!

Mõnikord kui Artjom minu poole tuleb, mängime me autodega. Mu õde Piia ütleb, et me oleme titad, aga mul suva.
Artjom oskab jõle hästi suuga auto häält teha. Selle peale ütleb Piia, et ikka erilised titad, aga mis tema ka teab. Artjomil on iga auto jaoks erinev hääl ja ma olen kade, et mina neid teha ei oska.
Kui ma proovin, ütleb Artjom: „Mis asja, see pole mingi mootorratas, vaid

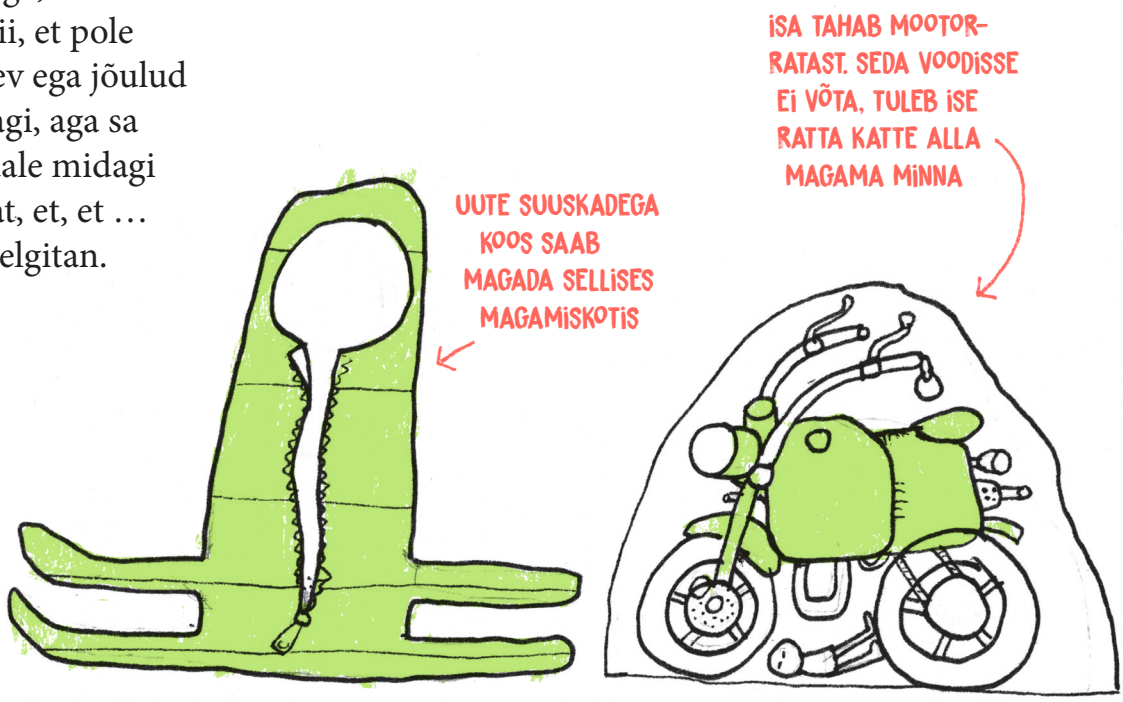

automaat, M16!“ Või siis: „Kuule, mis kitse hääl see nüüd on? Mul on siin kiirabi vaja!“ Või hoopis, isegi nagu pahaselt: „Vormelauto ei ole pesumasin. Ole parem vait!“

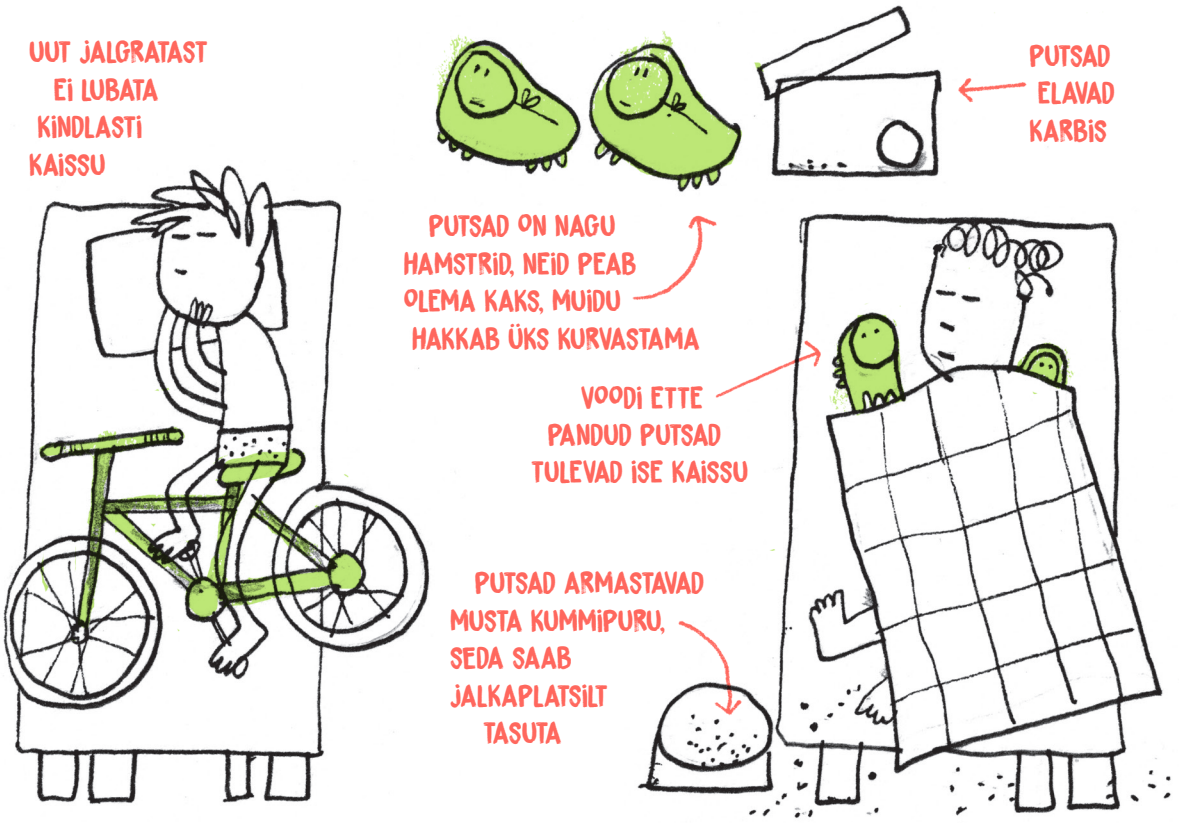
Ja siis ma olengi vait. Ainult omaette mängides harjutan. Isa ütleb, et varsti on ainult elektriautod, mis üldse ei mürise. Väga hea! Siis ei saa Artjom enam oma häältega uhkeldada.

KAISUASI

Ühesõnaga, mõnikord juhtub nii, et pole sünnipäev ega jõulud ega midagi, aga sa saad endale midagi nii ägedat, et, et … Las ma selgitan.

Ühel päeval juhtus nii, et ema lõikas mul varbaküüsi ja ütles isale: „Paulil on uusi putsasid vaja, vanad on hakanud jalga vaevama.“
Kui sa veel ei teadnud, siis putsad on jalgpallitossud. Ja ausalt, ma olin mõelnud, et suren enne ära, kui endale uued saan!
Juba samal päeval läksime spordipoodi ja ma sain endale ise uued putsad välja valida. Valisin kõige mugavamad, helerohelised ja oranžide korkidega.
Sa võib-olla arvad, et kork on putsal peal, et jalg välja ei tuleks. Aga ei, korgid on all – et putsa murul ei libiseks.
Kodus panin putsad kohe jalga ega võtnud neid ära enne magamaminekut.

Klopa-klopa, tegid korgid, kui ma kõndisin. Ja isa muretses natuke meie alumiste naabrite pärast.

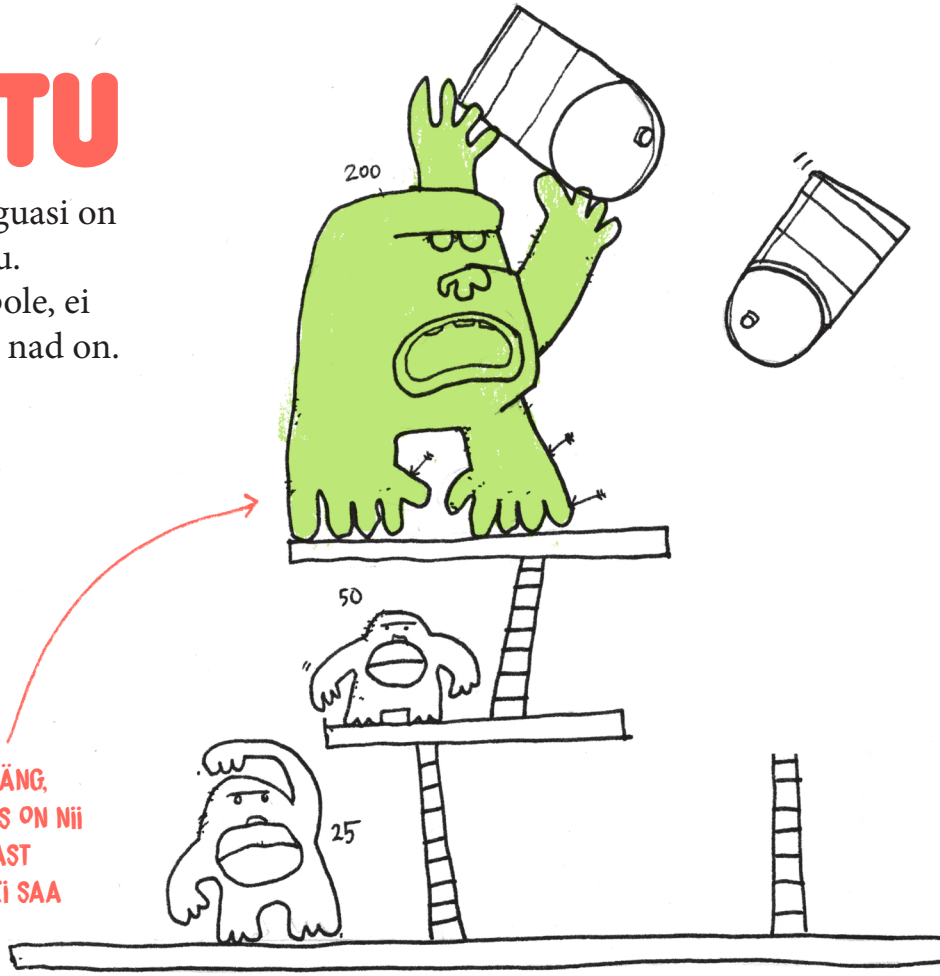
Tegelikult tahtsin ma voodisse minnes ka putsad jalga jätta. Ema naeris, aga ei lubanud. Ütles, et jalad tahavad hingata.

Siis panin putsad põrandale, voodist natuke eemale, et saaksin neid kogu aeg vaadata. Vaatasingi, endal suu kogu aeg naerul. Putsad kohe nagu helendasid hämaras toas!

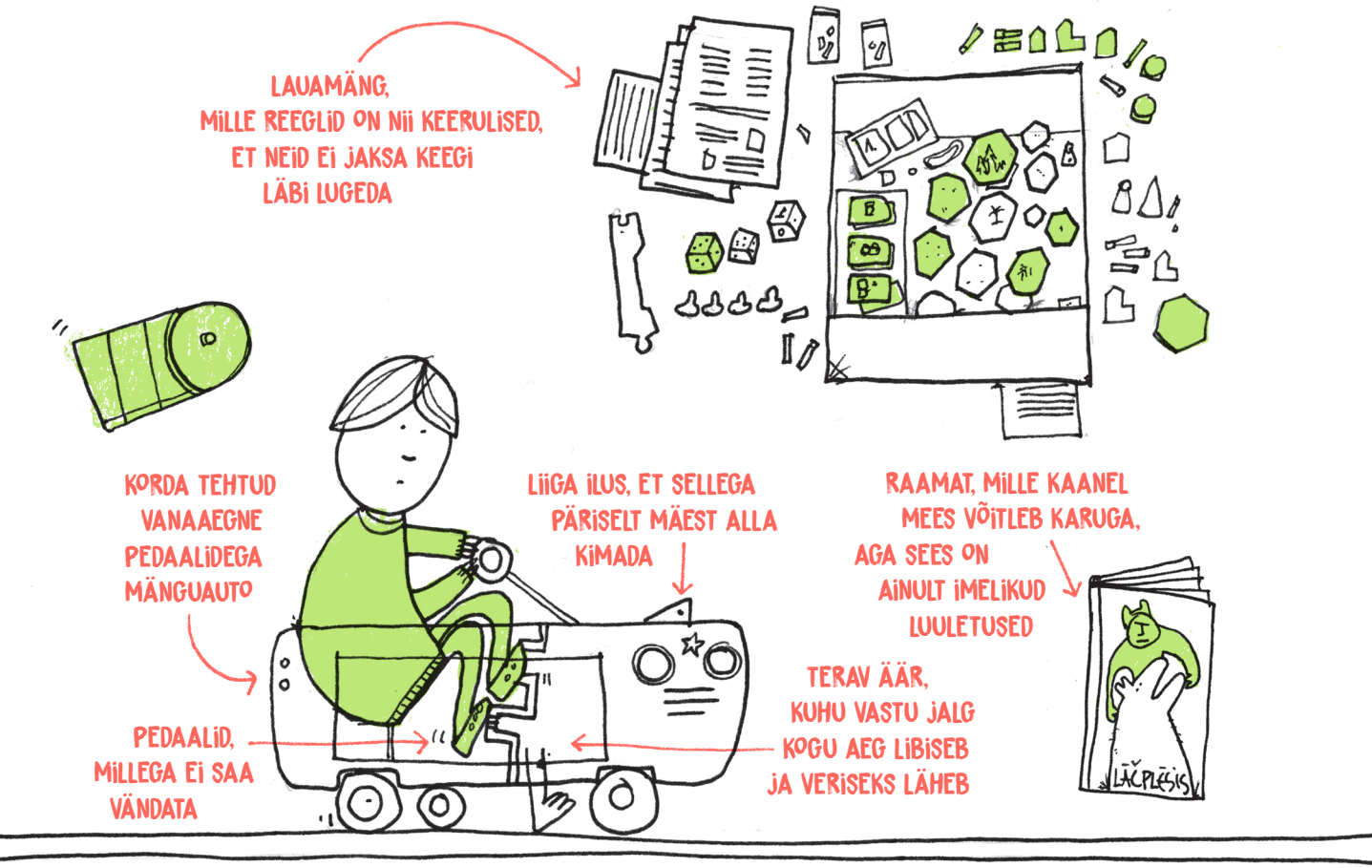
Ja kui korra veel enne uinumist vetsus käisin, võtsin nad ikkagi voodisse kaasa. Korgid natuke torkisid, kui ma neid kaisus hoidsin. Aga isegi see oli mõnus!

MÕTTETU

Ühesõnaga, mõni mänguasi on lahe ja mõni on mõttetu.
Ja kuni sul endal neid pole, ei tea sa kunagi, kummad nad on.
Las ma selgitan.

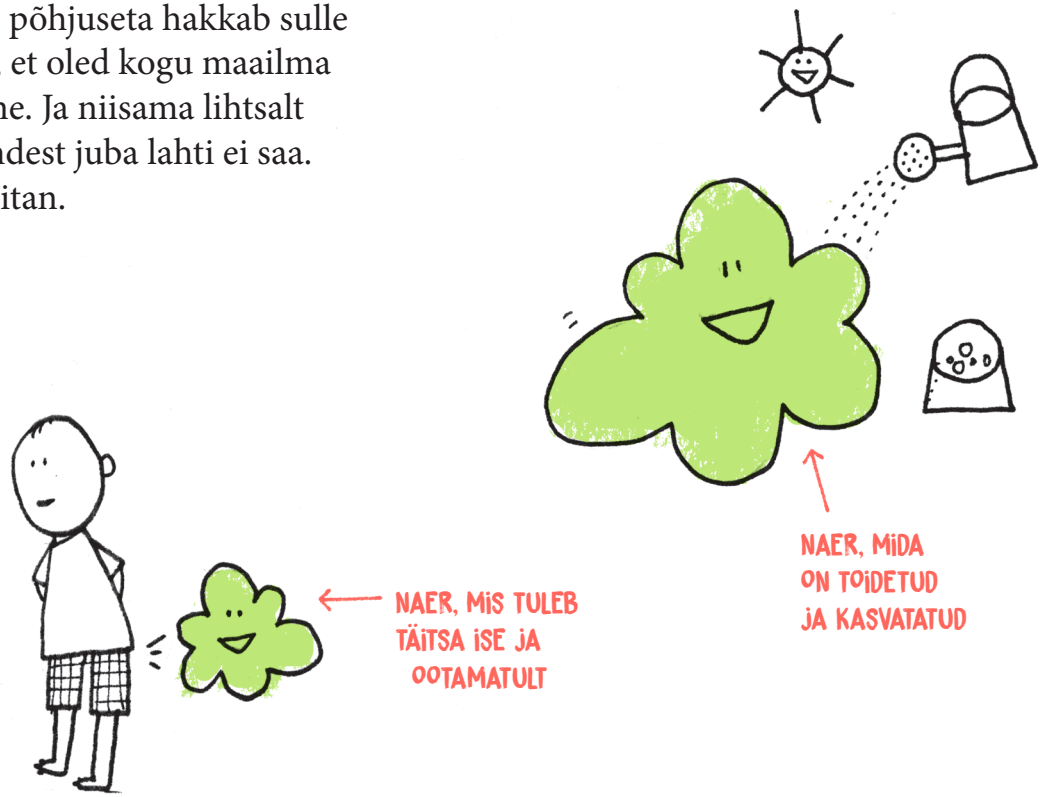
Artjomil on näpurulad. Ta kogub neid. Neil on päris rattad. Ja ägedad kleepsud! Kui Rakveres turniiril käisime, mängis Artjom terve tee sinna ja tagasi näpurulaga. Sõidutas seda mööda bussiakna serva ja käetugesid, lükkas ühe sõrmega hoogu ja isegi hüppas! Tegi suuga veel hääli ka juurde. Kui bussilt maha tulin, oli isa mul vastas ja küsis, kuidas võistlustel läks.
Aga mina ütlesin: „Issi, mul oleks hädasti näpurula vaja!“
Ja ma rääkisin talle täpselt, mis see on ja kuidas sellega trikke teha ja kui äge seda on vaadata. Ja et ise mängida on kindlasti veel ägedam! Isa kuulas ja ütles: „Kuule, see on vist küll mingi mõttetu mänguasi. Kirjuta parem jõuluvanale, ta

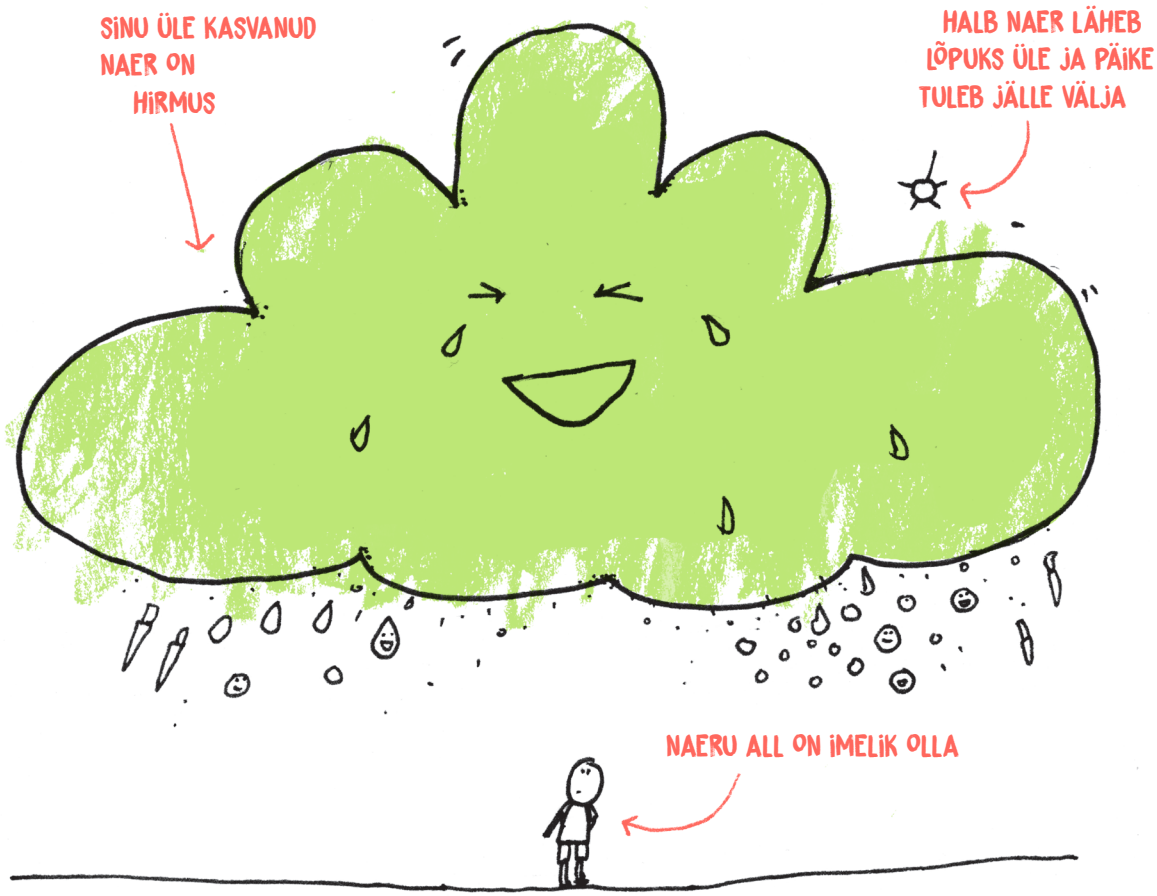
äkki toob sulle päris rula.“
Selle jutu peale sain ma kurjaks ja ütlesin, et ei taha mingit päris rula ja et näpurula on ka kindlasti väga arendav ja palju odavam ka. Ja vist jonnisin ka natuke. Või kaua.
Igatahes niikaua, kuni isa mulle ühe näpurula ära ostis.
Nüüd on minul ka näpurula. Ja tead, see on täiesti mõttetu mänguasi. Ma ei viitsi sellega üldse sõita. Ja suuga hääli teha ma nagunii ei oska. Aga nüüd ma ju pean sellega mängima! Ja mängingi, aga ainult isa nähes. Ja teen nägu, nagu mul oleks õudselt tore.

NAERUALUNE

Ühesõnaga, mõnikord on nii, et ilma igasuguse põhjuseta hakkab sulle tunduma, et oled kogu maailma naerualune. Ja niisama lihtsalt sellest tundest juba lahti ei saa. Kohe selgitan.

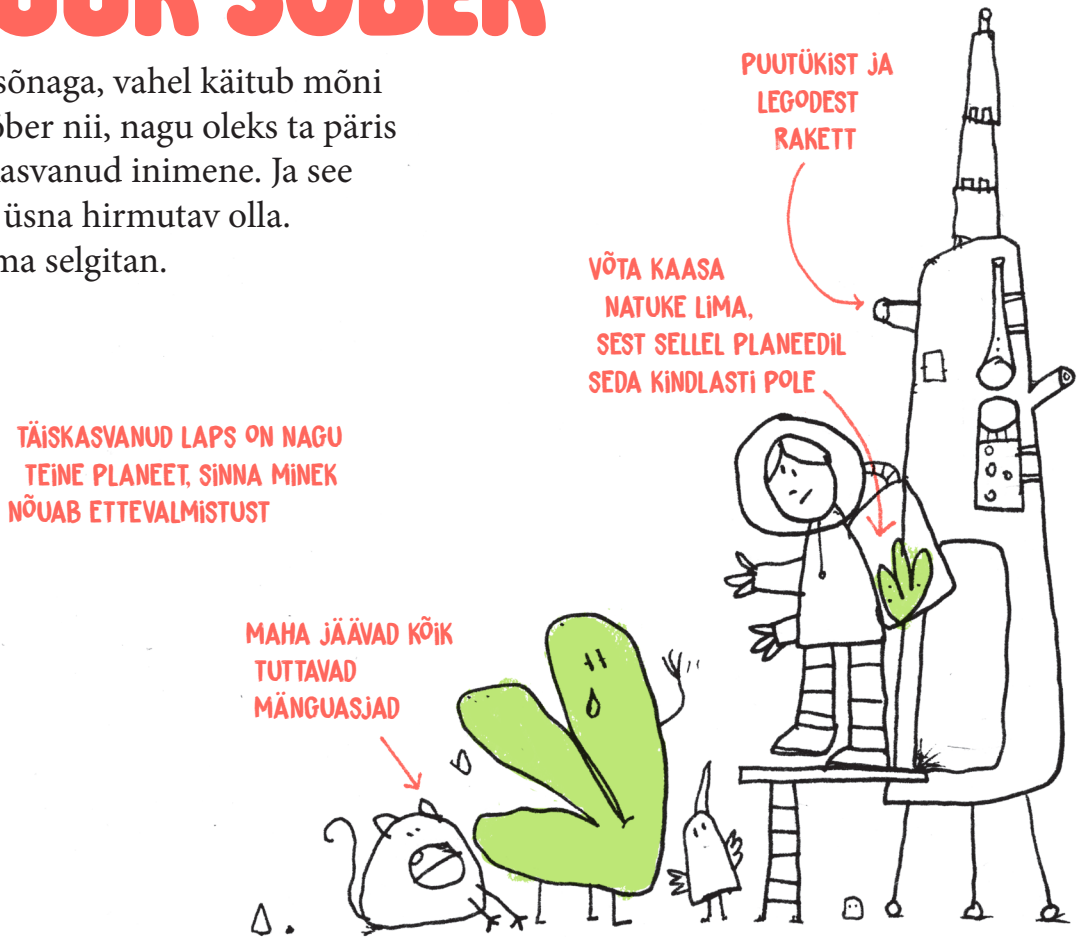
Kujuta nüüd ette: sa oled vahetunnis. Ja ümberringi on palju lapsi nagu ikka. Ja nad on enamjaolt sinust vanemad, poisid ja tüdrukud. Ja kuskilt nende hulgast kuuled sa äkki kellegi naeru. See kostab kaugelt ja sa isegi ei näe õieti, kes naerab. Aga sa oled korraga kindel, et naerdakse sinu üle. Sa tunned, kuidas süda hakkab taguma ja kõrvad lähevad punaseks. Ei tea, mida nad naeravad, mõtled sa. Ja proovid ikka näha, kes see naerja seal on. Aga korraga piilutakse justkui igast suunast sinu poole ja naeru kostab juba ka selja tagant. Võib-olla naeravadki

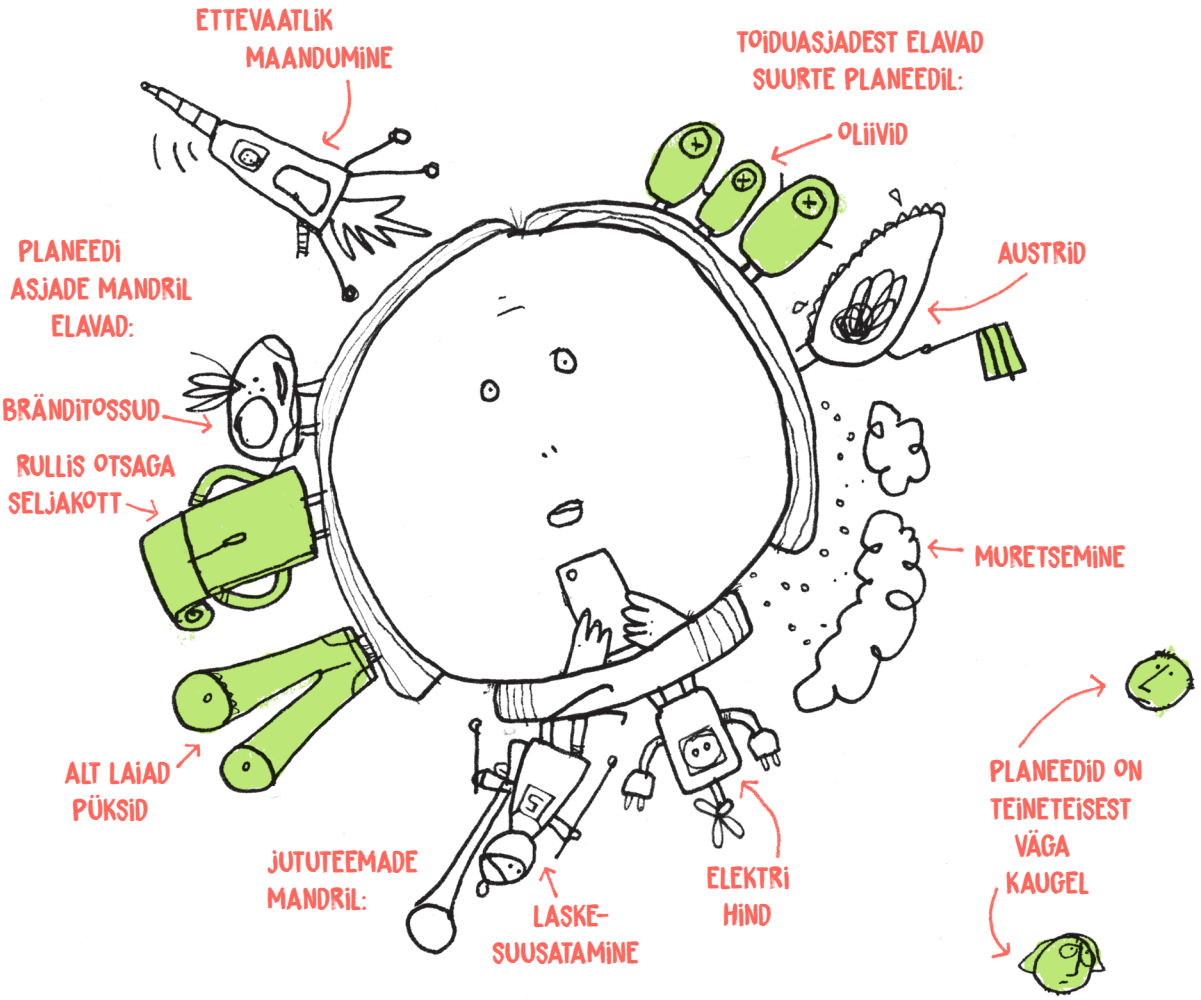
nüüd sinu punaseid kõrvu, mõtled sa. Ja kõrvad lähevad veel punasemaks. Või äkki jäi sul vetsust tulles püksilukk lahti? Äkki naeravad seda? Sa katsud, kas lukk on kinni. On küll, aga kuskilt kostab ikkagi turtsumist. Sellist pahatahtlikku. Umbes et näe, nüüd katsub, kas tal on püksilukk kinni, endal kõrvad punased peas. Nüüd vist keegi ütles koguni su nime. Kust nad seda üldse teavad? Ja mis selles naljakat on? Sa ei ole enam milleski kindel. Kus su sõbrad ometi on? Ja kas sul üldse ongi mingeid sõpru?!

SUUR SÕBER

Ühesõnaga, vahel käitub mõni su sõber nii, nagu oleks ta päris täiskasvanud inimene. Ja see võib üsna hirmutav olla.
Las ma selgitan.

Tulin bussiga koolist koju nagu iga teine päev. Marta oli ka ja ma sattusin tema vastu istuma. Marta käib teises koolis, aga me olime lasteaias ühes rühmas. Mul on äge tumeroheline lima. Lima on koolis keelatud, aga mul õnnestus see täna salaja kaasa võtta. Tahtsin kohe seda Martale näidata. Ajasin juba käe ranitsasse, aga korraga helises Martal telefon.
Talle helistas isa, kes oli parajasti poes. Ja küsis Martalt, mis oliive ta peaks õhtusöögi jaoks ostma.

OLIIVE?!
Selle kõne jooksul sain ma teada …
… et Marta sööb oliive,
… et ta eelistab musti oliive ja
… et neil oliividel ei tohiks olla kive.
Äkitselt kadus mul igasugune tahtmine Martale oma lima näidata.
Istusin seal edasi nagu tobuke, käsi ranitsas.

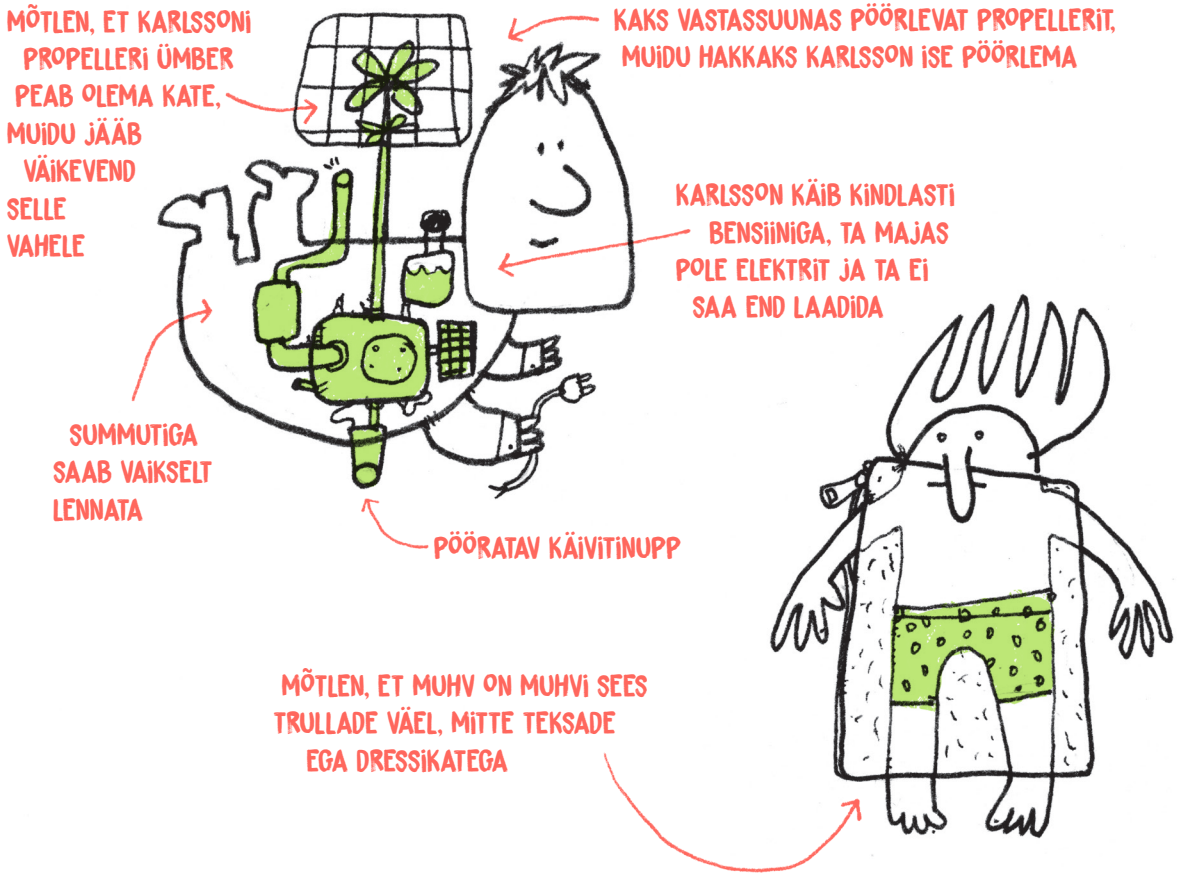
UITMÕTE

Ühesõnaga, vahel on nii, et kuulad mingit asjalikku juttu, aga su mõte läheb kuhugi uitama. Ja pärast ei saa sa enam muhvigi aru. Muide, miks öeldakse, et ei saa muhvigi aru? Ah, las ma selgitan.

Õpetaja rääkis meile, mida millestki saab. Et lehmast saab piima ja et piimast saab juustu ja jäätist ja võid. Ja et viljast saab jahu ja jahust saab saia ja leiba ja kringlit ja isegi makarone. Ja et õuntest saab mahla ja moosi. Ja et kaneeli, kujuta ette, saab puukoorest!

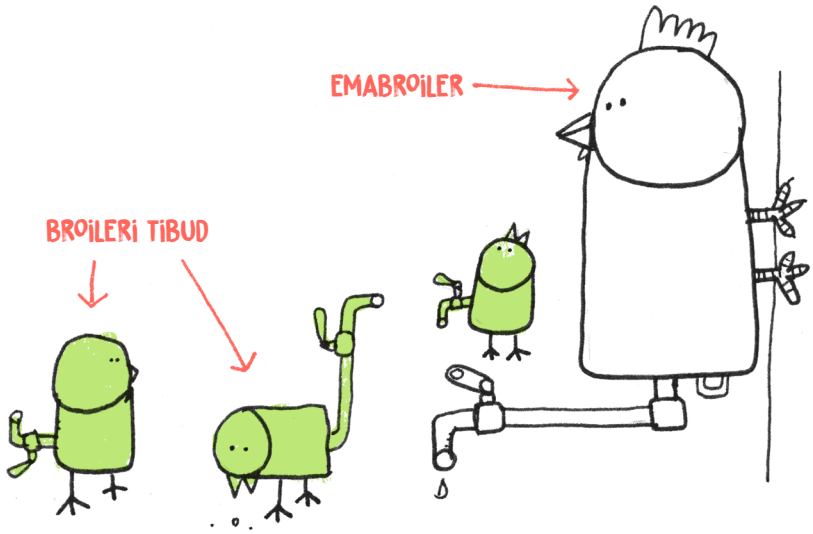
See oli nii ootamatu, et ma jäin selle üle kohe pikemalt mõtlema. Mulle jubedalt meeldib kaneel! Ja kui mulle midagi süüa meeldib, siis meeldib mulle sellest ka mõelda. Mõtlesin kaneelist. Ja siis mõtlesin ma juba ka kaneelisaiadest. Ja siis muidugi „Karlssonist", mida ema mulle praegu unejutuks loeb. Ja ma mõtlesin

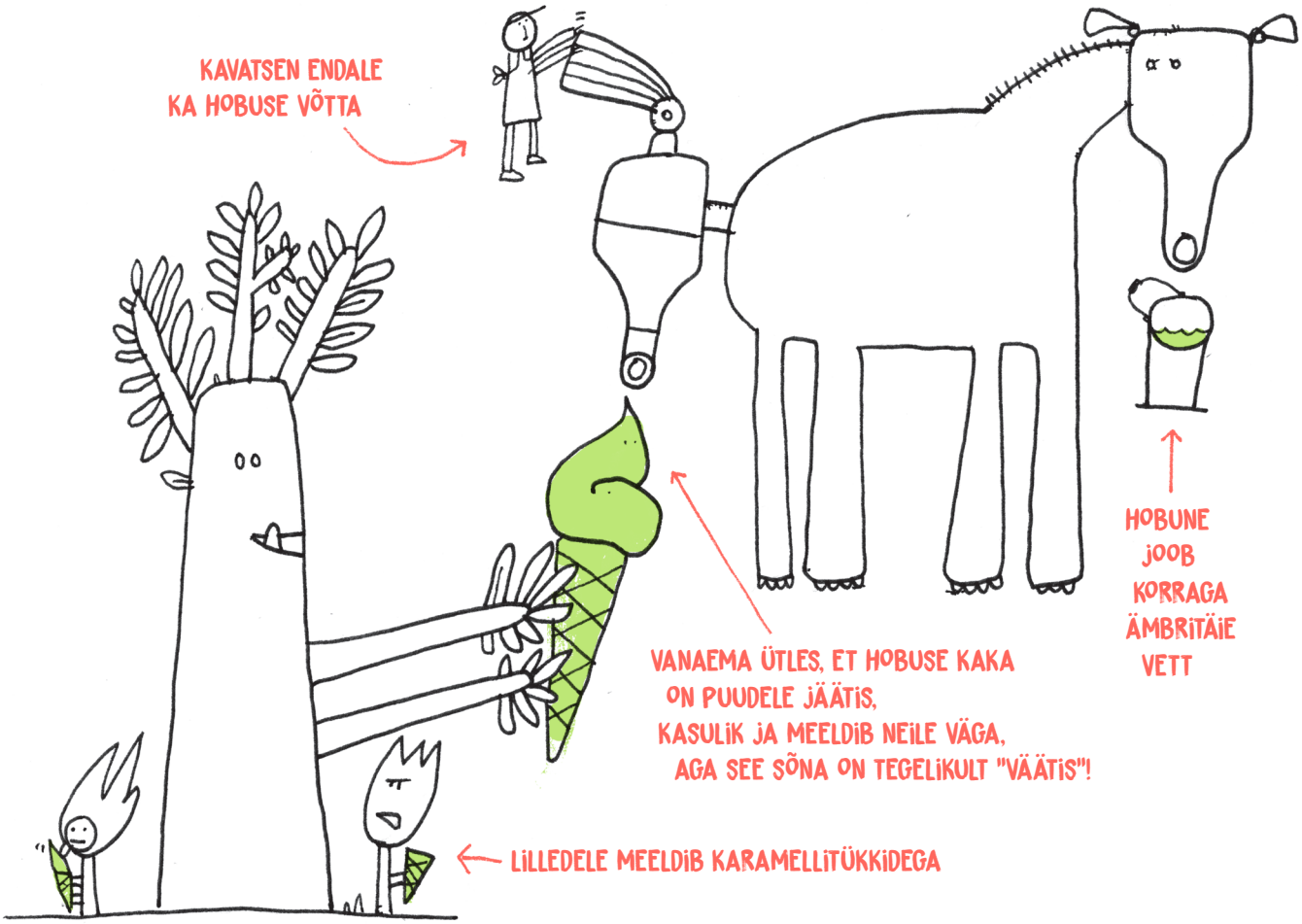
sellest sõnumist, mille Karlsson Majasokule jättis: „Sinu häbematult kallites saiades peaks olema rohkem kaneeli.“ Hahaa! Ja ma mõtlesin mõnuga, kuidas Karlsson neid saiakesi köögiaknast mööda lennates näppas. Ja siis jäin ma juba mõtlema selle lendamise üle. Et kuidas see ikka Karlssonil õieti käis?
Ja siis kuulsin ma korraga õpetaja häält: „Palun, Paul!“
„Aitäh!“ ütlesin ma nagu unest ärgates. Ja kõik naersid.
„Palun, Paul,“ kordas õpetaja, „ütle meile, millest saab suhkrut.“
Mul polnud õrna aimugi.

VALE SÕNA

Ühesõnaga, mõned sõnad kõlavad nii sarnaselt, et sa ajad nad segamini või arvad, et nad tähendavad ühte ja sama asja. Aga iga kord, et sa teaksid, ei tähenda. Las ma selgitan.

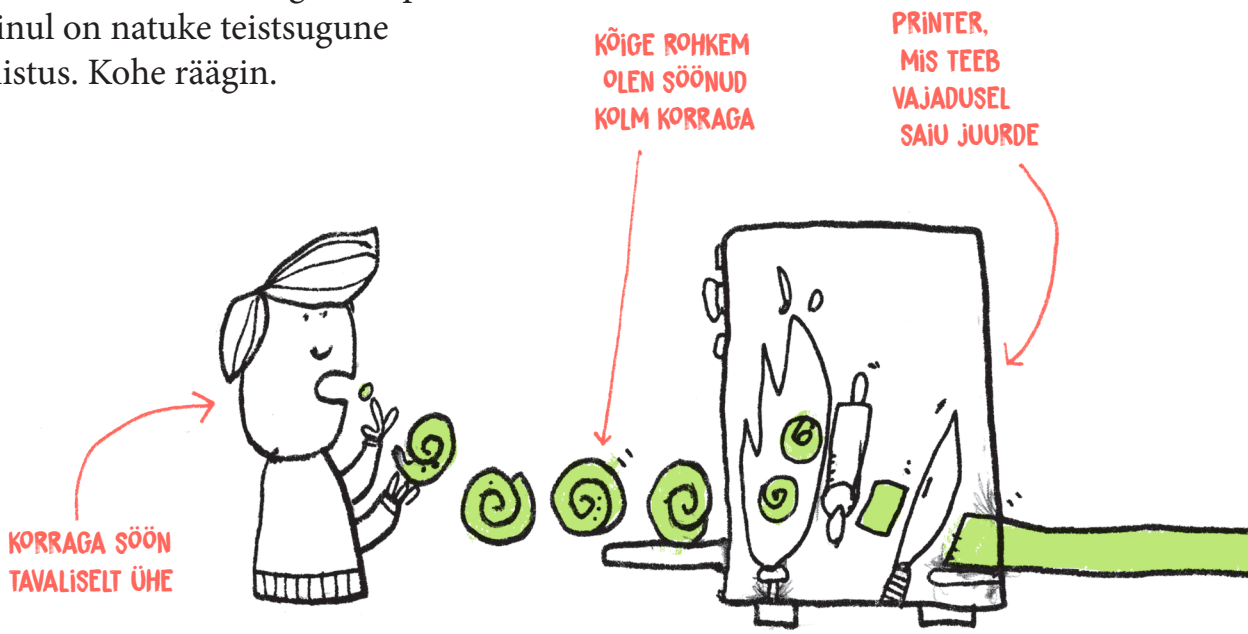
„Ah sa mait, broiler on katlakivi pilgeni täis!“ hüüdis isa vannitoas kolistades. Ma jooksin kohale. Isa oli taburetiga lae alla roninud, broileril kaane maha keeranud ja valgustas selle sisemust taskulambiga.
„Ei tea, kas sellest saabki enam asja,“ ütles isa. „Võib-olla peame uue broileri ostma. Või jäämegi soojast veest ilma.“
Ah jaa, sa ikka tead ju, et broiler on see valge tünn või paak, mis keedab kuuma vett? Ühest torust läheb külm vesi sisse, teisest tuleb kuum vesi välja?

Nüüd oli nii, et sõitsime isaga maale. Vanaema maja lähedal on mingid suured ja hallid ilma akendeta majad. Küsisin isalt, et kes seal elab.
„Ma ei teagi," ütles isa, „seal vist kasvatatakse broileritibusid."
Ohoo! Ma olin muidugi väga imestunud, et broilerid kasvavad tibudest. Aga miks pidi isa mulle valetama?
„Siis saame äkki sealt oma vannituppa ka uue broileri osta?" pakkusin ma välja.
Isa hakkas naerma. Aina naeris ja naeris. Nüüd ei saanud ma enam millestki aru.

UNISTUS

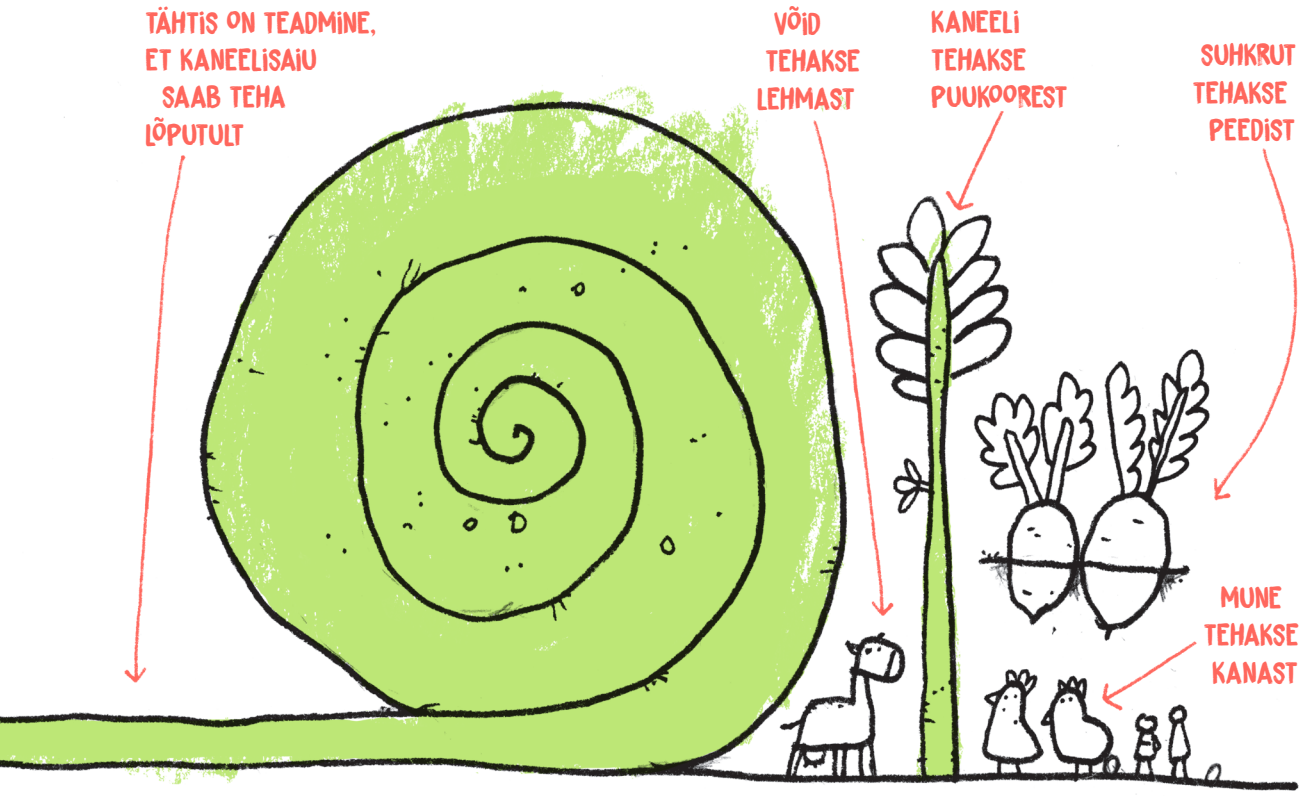
Ühesõnaga, mõni unistab näiteks, et saab suurena kuulsaks lauljaks või sportlaseks. Või et saab endale poni või lendab raketiga Kuu peale. Minul on natuke teistsugune unistus. Kohe räägin.

„Issand, Paul!“ hüüdis ema ja ma pillasin ehmatusest lusika maha. „Sa sööd paljalt kaneeli!“

Ma ei saanud aru, milles asi, sest ausõna, mul olid püksid jalas ja särk seljas. Aga ema selgitas, et kaneeli ei sööda niisama, vaid ainult päris toitude sees. Nüüd ma enam kaneeli niisama ei söö. Ainult koos kaneelisaiadega. Nende sees on veel või ja jahu ja suhkur, mida ma samuti niisama ei söö. Olgu, suhkrut vahel söön, kui keegi ei näe.

Kaneelisaiu oskavad teha ema ja vanaisa. Vahel harva teeb ka mamma, tema

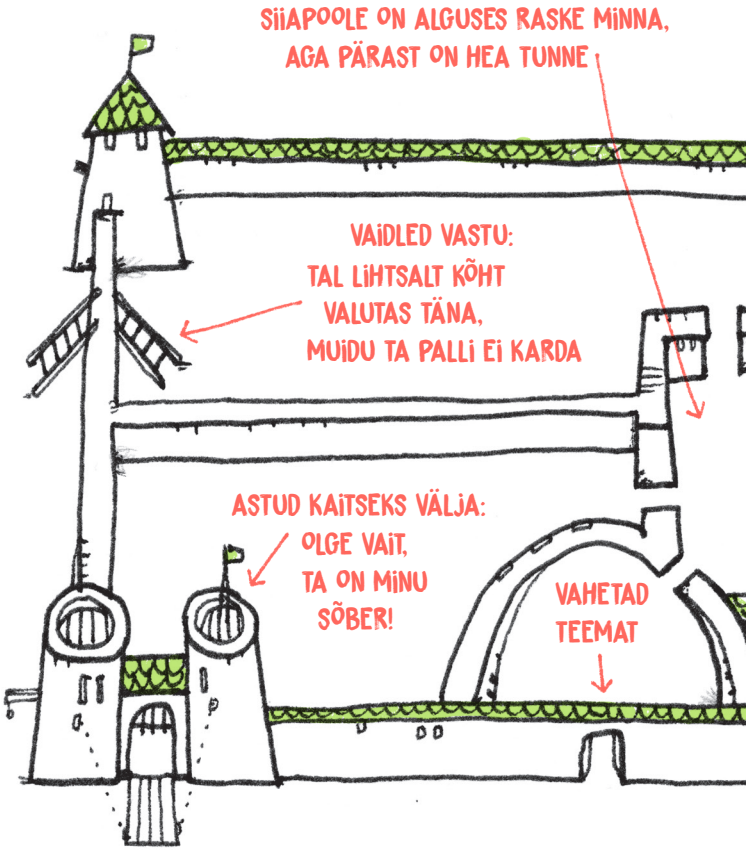

saiad on eriti pirakad. Ja nad on lihtsalt nii õudselt head ja nämmad, et ma mõtlen, et võiksin neid süüa lõpmatult palju. Eriti kui nad on otse ahjust tulnud ja lõhnavad! See on mul kohe nagu niisugune unistus. Et võtaksin ühe saia teise järel ja sööksin ja sööksin ja sööksin ja jooksin vahepeal piima, et paremini alla läheks. Või oleks mul üksainus kaneelisai, mis oleks suur nagu staadion. Ja ma hakkaksin seda otsast harutama ja selle keerud jookseksid mulle sabapidi suhu nagu uss ...

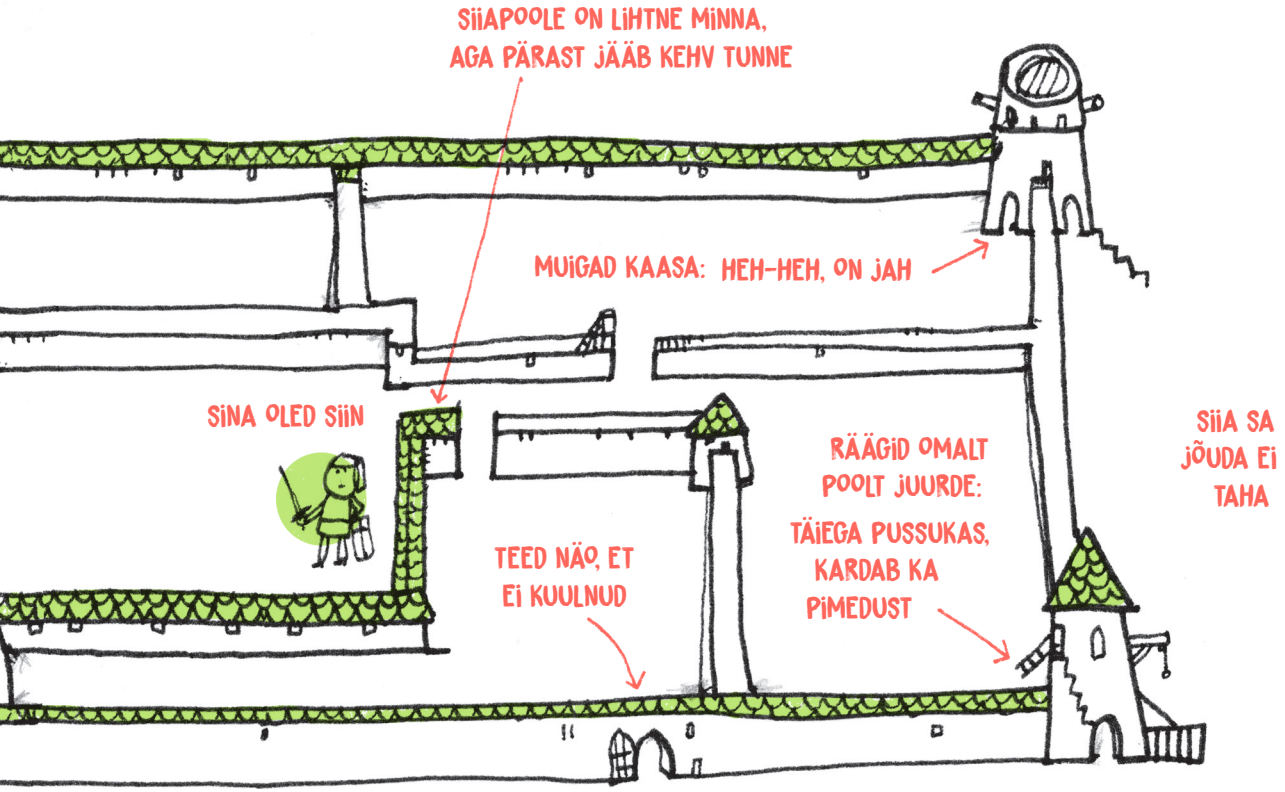
Kas on natuke totakas unistus? Eks ütle, kui sul endal mõni parem on.

PUSSUKOTT

Ühesõnaga, mõnikord on nii, et kuuled kedagi teist kellegi kolmanda kohta valetamas või inetusi rääkimas. Ja kui see kolmas on su sõber, peaksid sa igal juhul tema kaitseks välja astuma. Sest muidu …
Oot, las ma selgitan.

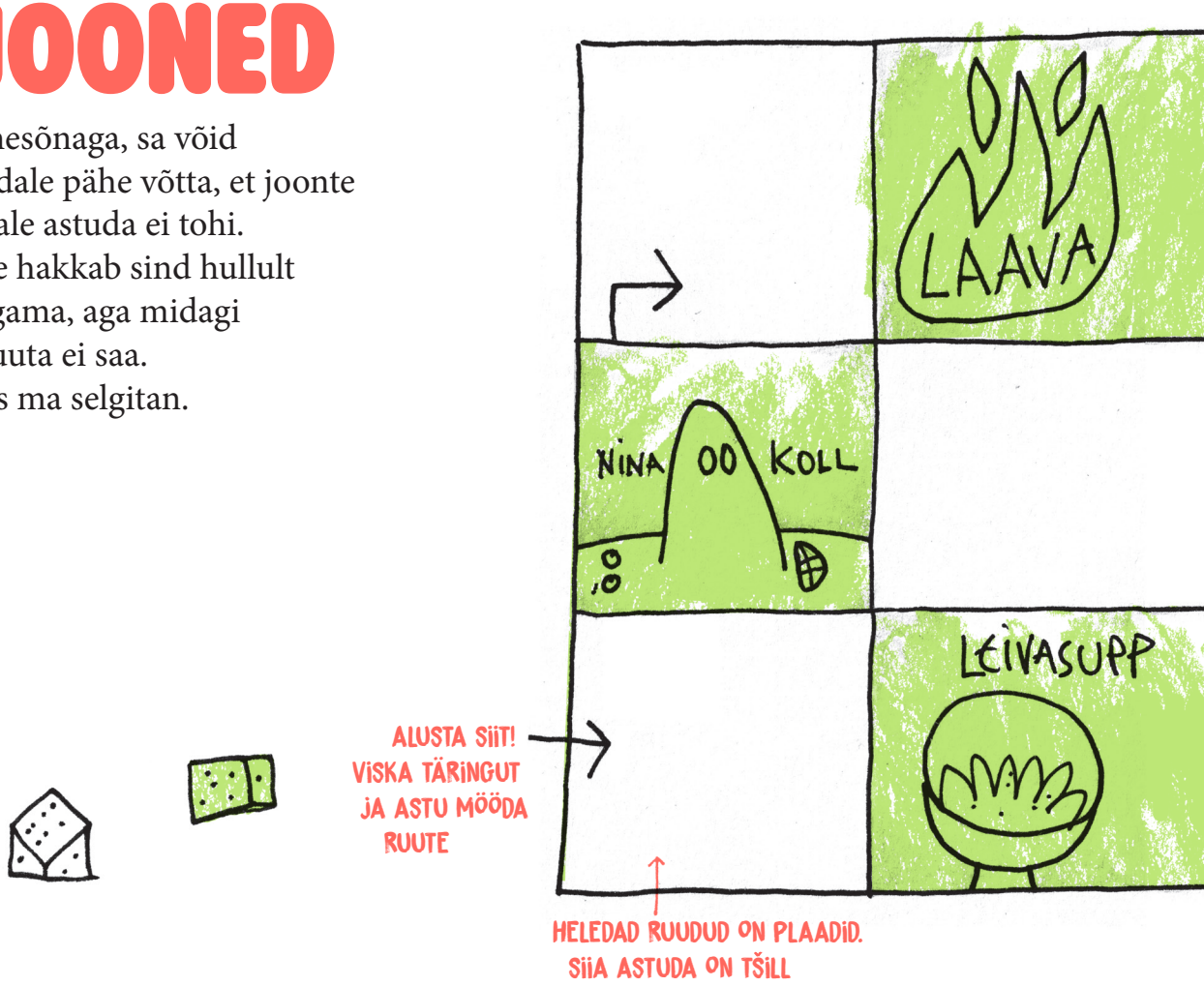
Mul on üks hea sõber. Käime koos jalkas. Nojah, sa tead teda küll, tema nimi on Artjom. Ma ei tahtnud seda kohe öelda, sest pean rääkima ühe piinliku loo. Ükskord pärast trenni oli Artjom juba läinud, aga kaks teist poissi meie tiimist hakkasid tema kohta rumalusi rääkima. See toimus riietusruumis, mina olin veel seal. Nad ütlesid, et Artjom on pussukott ja kardab palli. Nad panid käed näo ette ja hüüdsid „emme!“ ja keerasid selja. Artjom oli nende meelest niimoodi teinud. Ja pärast nad naersid ja vaatasid minu poole ka.
Ja minul oli väga paha, sest Artjom on minu sõber ja mitte mingi pussukott.

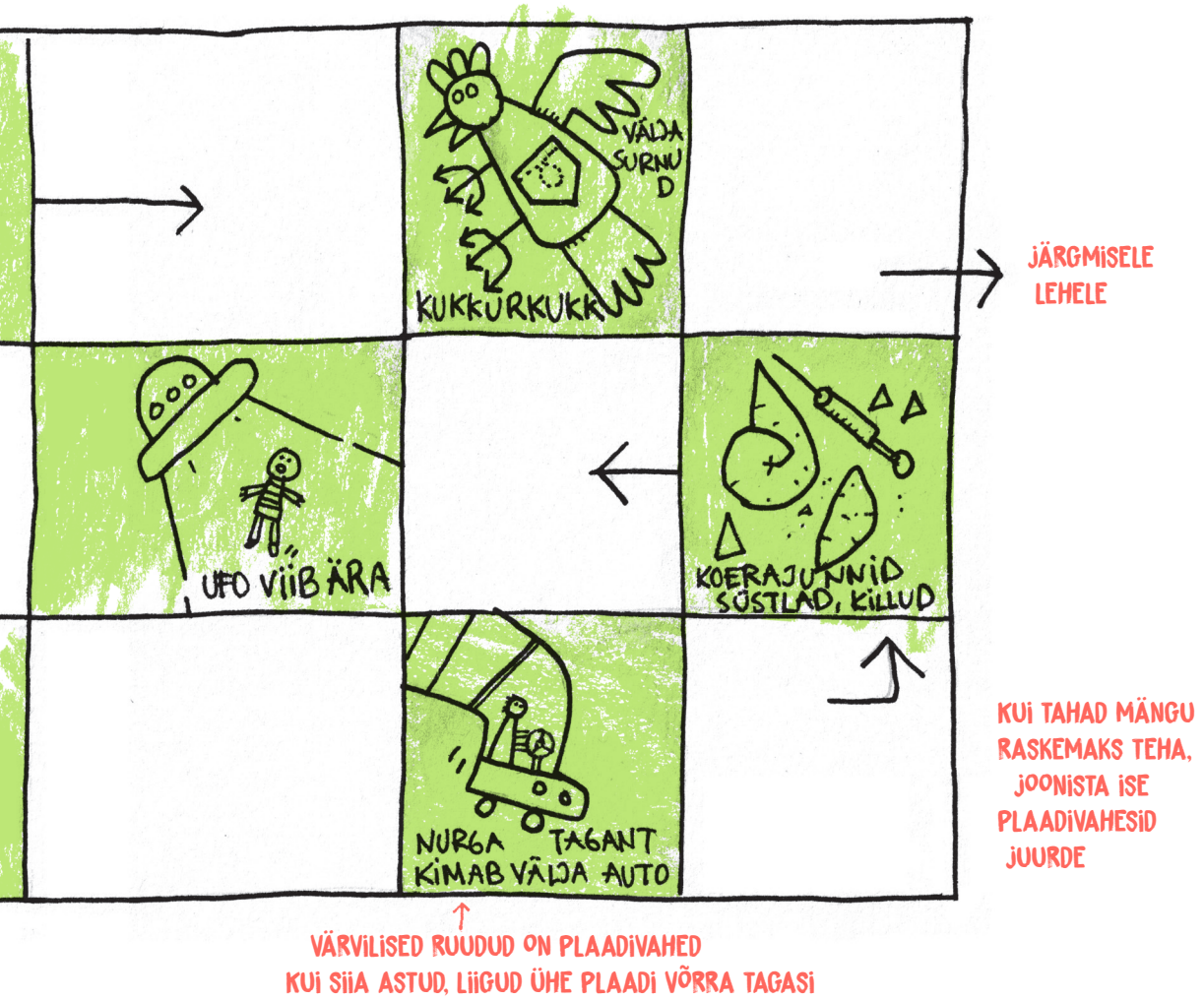
Aga seda ma neile ei öelnud. Ma hoopis muigasin. Et äkki muidu arvavad, et mina olen ka pussukott ja kardan palli.
Ehkki ausalt öeldes ma natuke kardan ka. Kes ei kardaks, kui väga kõvasti lüüakse? Nemad ise kardavad kindlasti samuti! Aga ka seda ma ei öelnud. Ainult muigasin. Ja kui ma muigasin, oli mul veel palju rohkem paha kui enne. Kõhus oli ka imelik, nagu okse oleks tahtnud tulla.
Koju minnes otsustasin, et kingin Artjomile oma näpurula. Kohe järgmine kord, kui kokku saame!

JOONED

Ühesõnaga, sa võid endale pähe võtta, et joonte peale astuda ei tohi. See hakkab sind hullult segama, aga midagi muuta ei saa. Las ma selgitan.

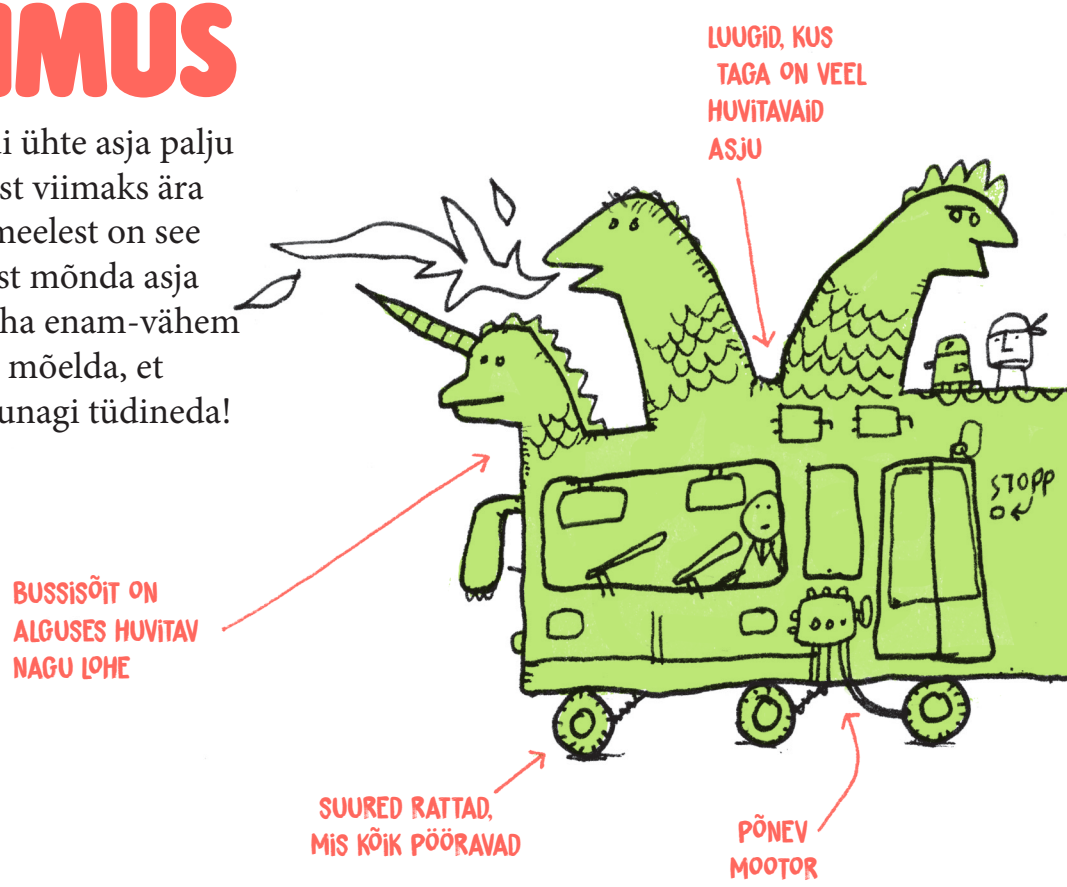
Tulin bussist maha ja hakkasin kodu poole kõmpima, nagu iga teine päev. Ajaviiteks mõtlesin kõndida nii, et joontele ei astu. Meil on majade vahel selline plaatidest kõnnitee. Pikapeale läks asi tüütuks. Kui igale plaadile astuda, jäi samm liiga lühikeseks. Aga kui üks plaat vahele jätta, tuli teha liiga pikki samme. Ma tüdinesin sellest mängust ära ja otsustasin, et kõnnin edasi just nimelt mööda jooni. Kes mind keelab?! Aga see ei lahendanud midagi. Ikka tuli mul käia kas

liiga pikkade või liiga lühikeste sammudega.
Nii et lõpuks ma otsustasin, et kõnnin nagu tavaliselt ja jooni üldse ei vaata. Aga niimoodi ma millegipärast enam ei saanud. Kogu kõnnitee oli muutunud laavaks! Ma mõtlesin, et ei jõuagi koju. Ja astusin kõrvale. Kodus küsis ema, miks mu ketsid üleni porised on. Minu meelest polnud sellest midagi. Sest mõtle, kui ma oleksin laava sisse astunud!

TÜDIMUS

Ühesõnaga, kui ühte asja palju teha, võib sellest viimaks ära tüdida. Minu meelest on see väga ohtlik. Sest mõnda asja tahaksin ma teha enam-vähem kogu aeg. Kole mõelda, et võiksin neist kunagi tüdineda!

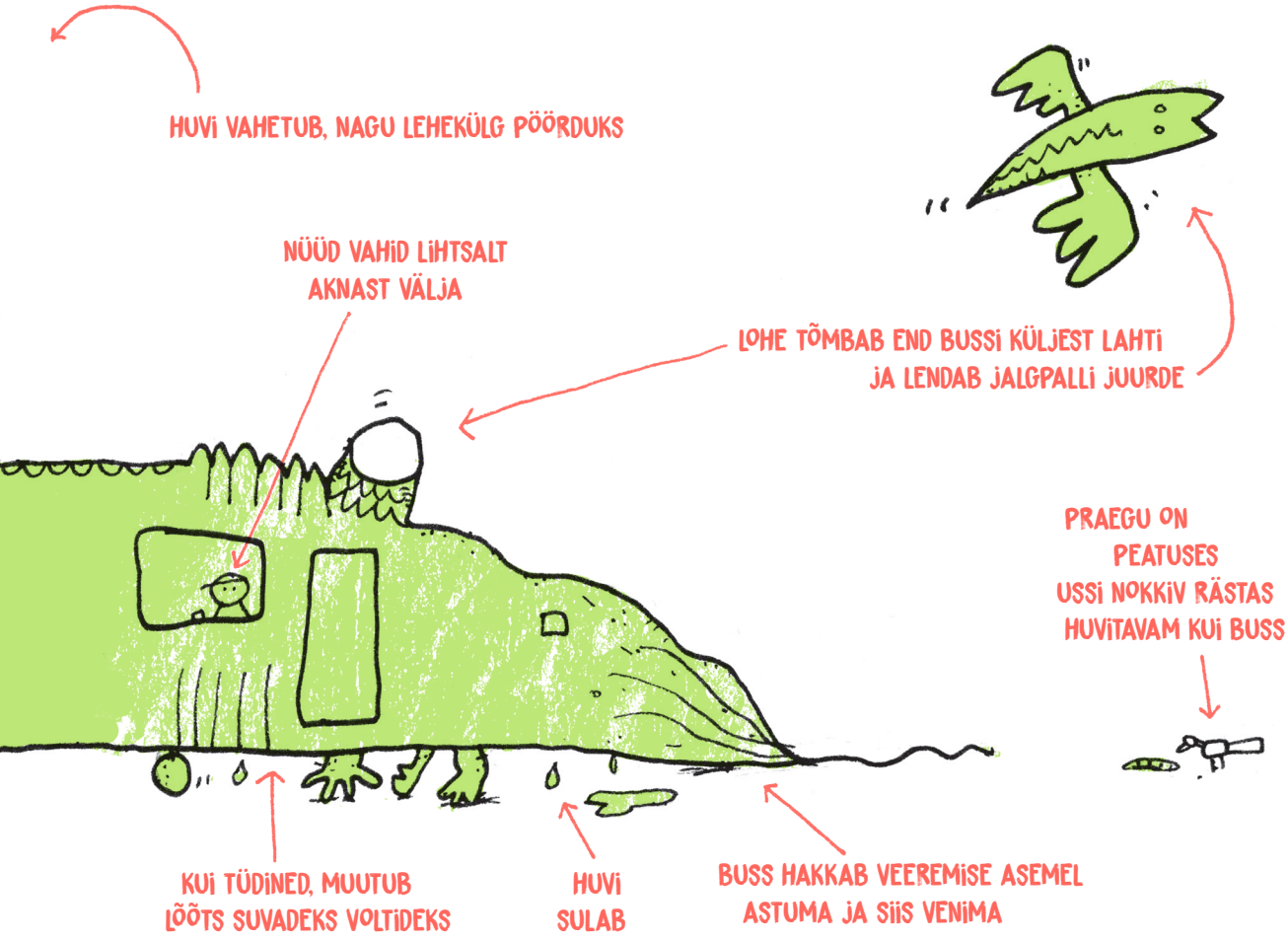

Võtame näiteks bussisõidu. Kui ma käisin lasteaias, sõitsin bussiga harva, ainult kord nädalas ujumistrenni. Ootasin seda alati. See oli peaaegu sama lahe nagu ujumine ise.

Nüüd aga käin koolis ja sõidan bussiga kaks korda päevas. Ja ma olen sellest surmani tüdinud!

Kui põnev oli mul peatuses tabloolt kellaaega jälgida! Ja vaadata, kas buss tuleb täpselt või hilineb.

Kui äge oli istuda bussis tänavast nii palju kõrgemal ja näha aknast üle autode katuste! Ja kui lahe oli veel see, kui me istuma ei pääsenud ja ma sain seista seal,

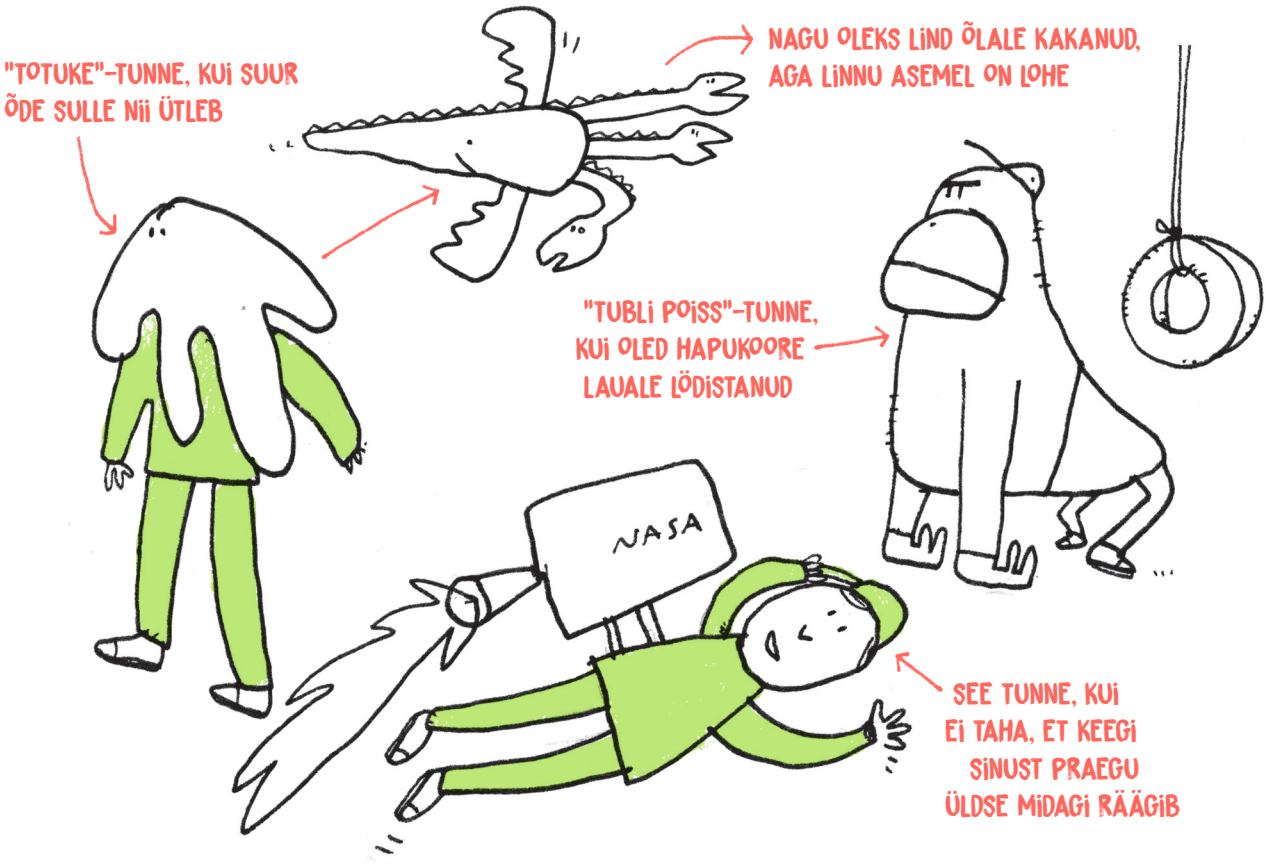
kus on lõõts! Ja vaadata, kas püsin ilma torudest kinni hoidmata püsti!
Kui vahva oli see, kui mõni võõras küsis, kuhu ma sõidan, ja ma talle targasti vastasin, et ujulasse, mis asub Sütiste teel. Ja et Sütiste oli üks kirjanik. Ja kui ta siis kiitis, kui suur ja tark ma juba olen.
Kui tähtsalt vajutasin ma alati STOPP-nuppu, vahel juba siis, kui buss oli alles eelmisest peatusest välja keeranud. Et keegi minust ette ei jõuaks!
Ja kui kohutavalt tüdinud ma sellest kõigest nüüd olen! Millal see juhtus? Miks ma tüdinesin? Ja kuidas teha nii, et ma teistest asjadest ära ei tüdiks? Näiteks jalkast või jätsist või multadest. Kui kahju sellest oleks!

TUBLI POISS

Ühesõnaga, mõnda sõna võib öelda väga erinevat moodi. Ja nii võib see sõna tähendada täitsa erinevaid asju.
Las ma selgitan.

Kindlasti on sulle palju kordi öeldud „tubli poiss“. Või „tubli tüdruk“, kui sa oled tüdruk või kui keegi sind tüdrukuks peab, nagu mind vahel peetakse. Aga on sul selle kiituse üle alati hea meel?
Minul mitte. Näiteks kui kellelgi on sünnipäev ja ema teeb kartulisalatit. Ja ma tahan teda aidata ja ta lubab mul pakist hapukoort salati sisse pigistada. Ma pigistan ja pigistan, aga midagi ei tule. Ja viimaks selgub, et pakil on maha lõigatud hoopis teine nurk ja suur hunnik hapukoort on sealt juba lauale jooksnud. Siis ütlebki ema: „No tubli poiss!“ Aga ta pole üldse niisugust nägu, nagu tahaks mind kiita. „Tubli poiss“ tähendab siis hoopis, et ma olen hooletu ja paras räpakott.
Aga mida tähendab „totuke“? Sa kindlasti arvad, et kedagi rumalat. Või isegi

lollikest, sellist, kes asjadest aru ei saa. Sul on õigus, tähendabki. Eriti siis, kui seda ütleb minu kohta näiteks Piia, mu vanem õde. Siis saan ma muidugi vihaseks!

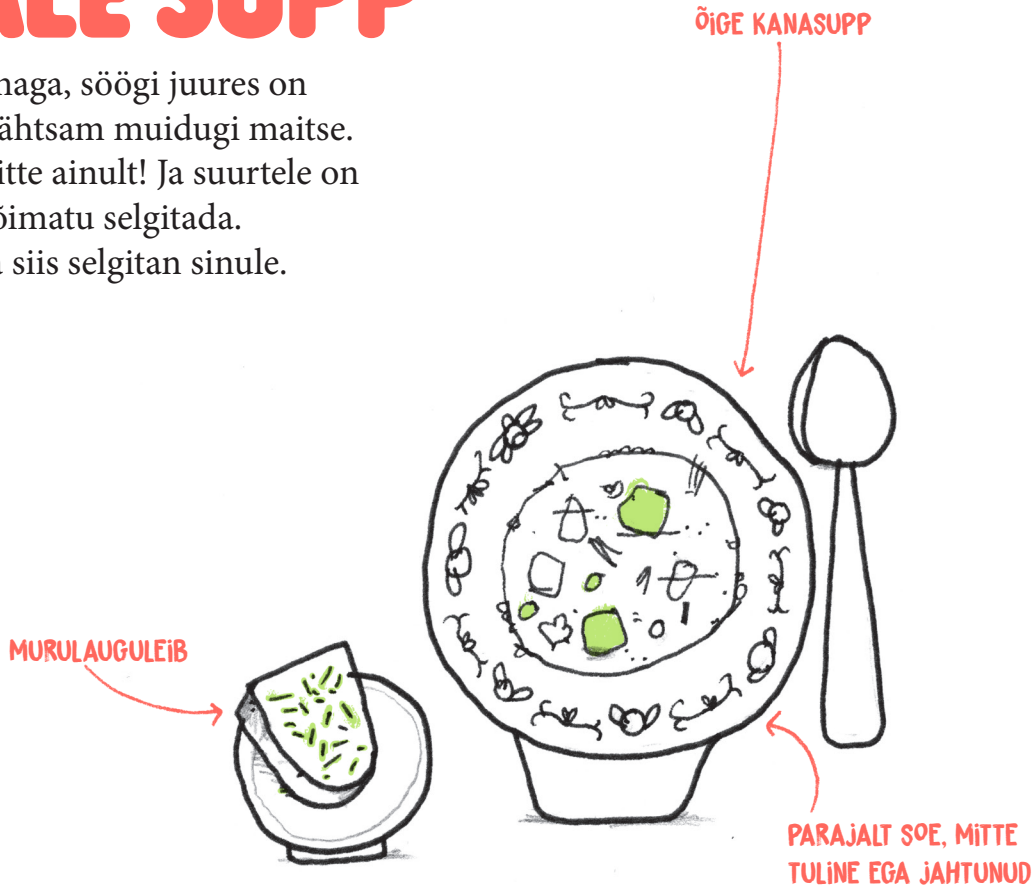
Emaga on asi hoopis teisiti.

Kui hapukoor on lauale läinud, on seda kole keeruline kausi sisse saada. Aga kausist kartuli- ja muna- ja kurgitükke lauale valada on lihtne. Nii ma siis ütlengi emale, et äkki segaks kogu salati hoopis laua peal kokku. Ja nüüd ütleb ema mulle: „Totuke."

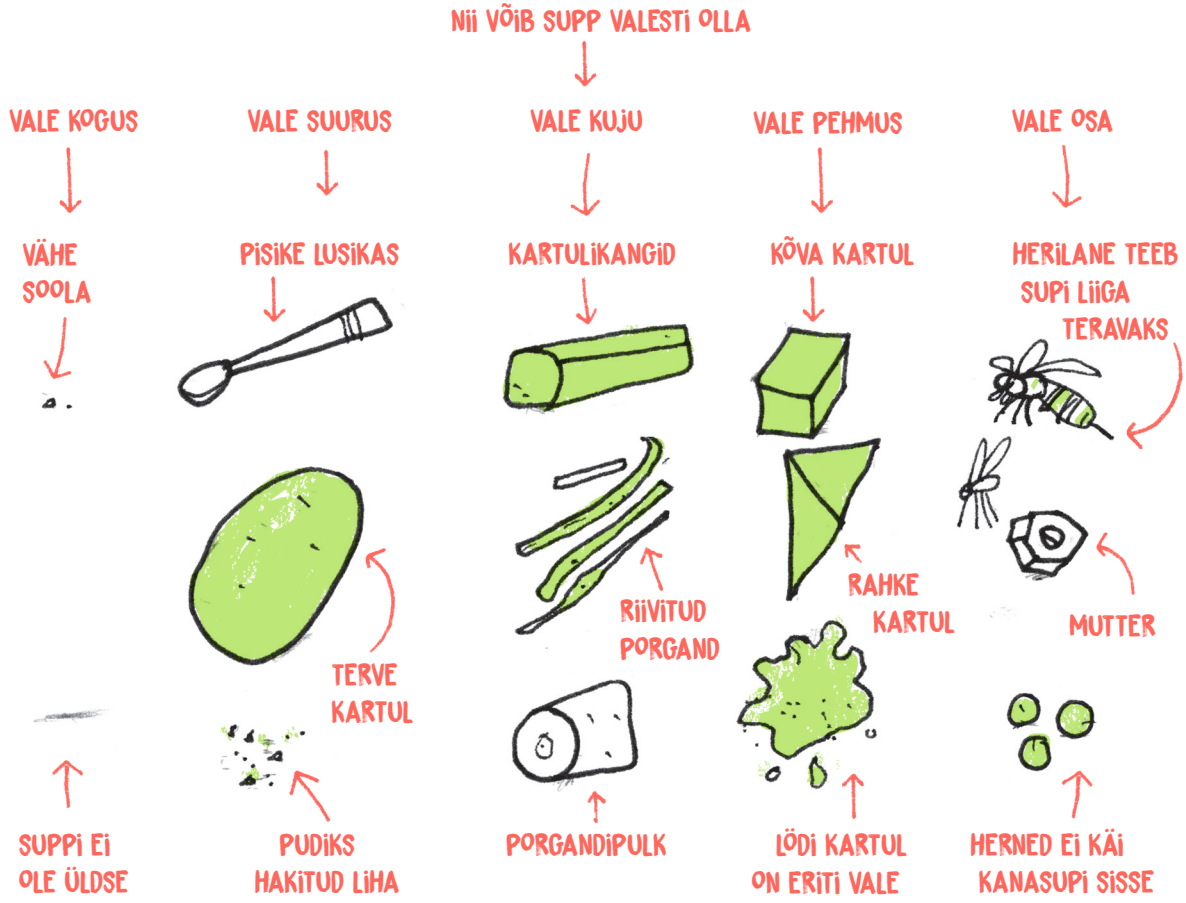
Aga kui tema seda ütleb, ei tähenda see üldse, et ta mind rumalaks peaks. See tähendab hoopis, et ma olen talle igavesti armas ja ta annab mulle andeks, et ma „tubli poiss" olin ja laua hapukoort täis lödistasin.

VALE SUPP

Ühesõnaga, söögi juures on
kõige tähtsam muidugi maitse.
Aga mitte ainult! Ja suurtele on
seda võimatu selgitada.
Las ma siis selgitan sinule.

Mu ema teeb kanasuppi, mis on eriti nämma. Seal on kartuleid ja porgandeid ka. Ja herneid. Kui ema ühel õhtul sõbrannadega kinno läks, lubas isa mulle samasugust suppi teha. Mina palusin ja tema siis lubas. Aga see supp läks tal täiesti untsu. Ja ma ütlesin talle, et ei saa seda süüa.
„Kuidas ei saa, kallis laps?“ küsis isa.
„Kartul ja porgand on valesti,“ ütlesin mina. Ja isa küsis, et mis mõttes valesti.
„Kartulitükid on liiga suured,“ selgitasin ma. „Ja need porgandist rattad peavad

olema pooleks lõigatud.“

„Ole nüüd ikka,“ ütles isa, „ega siis supi maitse sellest ei muutu. Kartul on kartul ja porgand on porgand.“

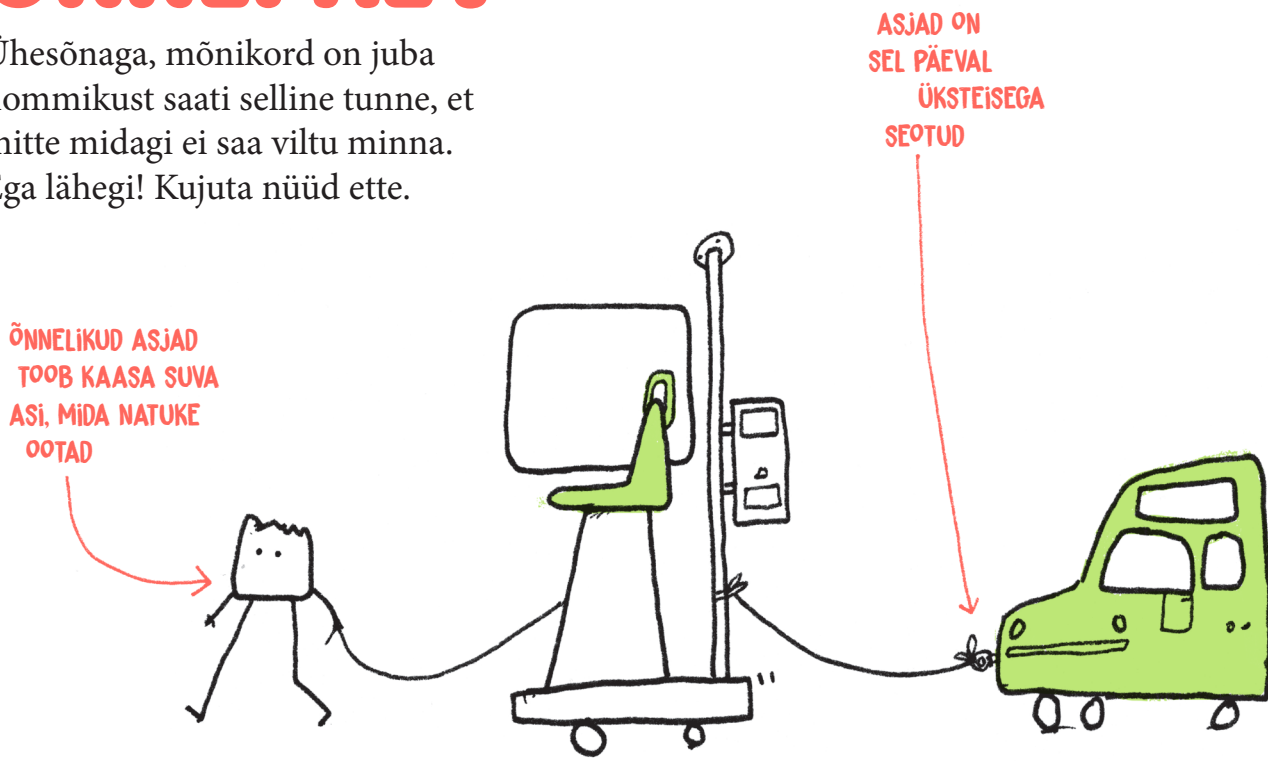
Mina mossitasin edasi. Aga isa hakkas mind tõgama.

„Kas herned on õigesti?“ küsis ta. Ja ise muigas.

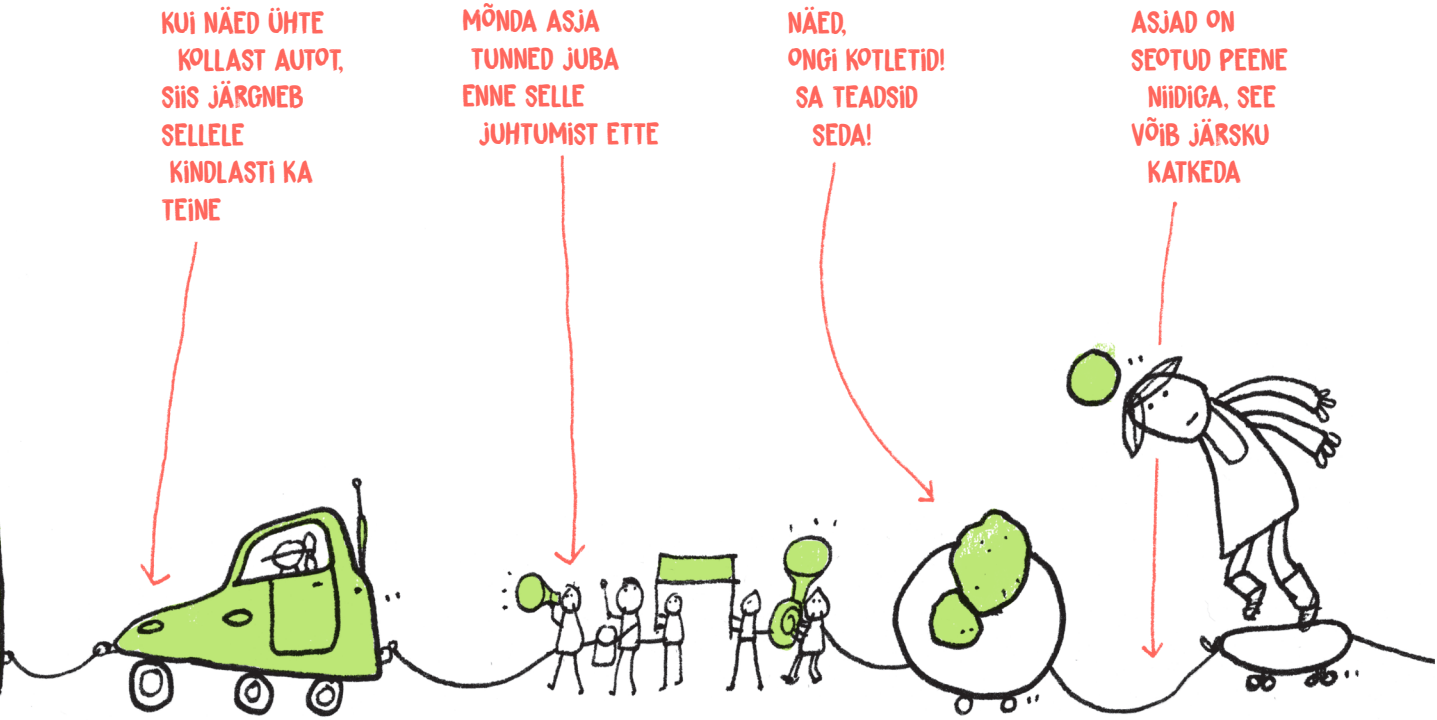
Isa ei saa ikka millestki aru! Huvitav, kas ta ise sööks, kui keedumuna oleks banaani kujuga või juustu tuleks limpsida pulga otsast nagu jäätist?

ÕNNEPÄEV

Ühesõnaga, mõnikord on juba hommikust saati selline tunne, et mitte midagi ei saa viltu minna. Ega lähegi! Kujuta nüüd ette.

Juba hommikust süües juhtub nii, et sul tuleb ära hammas, mis ammu logises. See pole küll mingi eriline õnn, aga siiski – ta tuleb ära täiesti valutult ega lähe koos võileivaga alla, nagu sul vist eelmise hambaga juhtus.
Bussile jõuad sa täpselt minuti pealt. Ning saad istuma oma lemmikkohale, akna äärde ja kõige kõrgemale. Ja edasi läheb kõik aina paremini. Koduloo tunnis hakkab koguni päike paistma, kuigi on sügis. Ja sa jääd seda läbi akna vahtima ja see ajab sind naerma, nagu ikka, kui päikesesse vaatad. Ja sul on selline tunne, nagu naeraks päike ka sinule vastu, nagu ta tüdrukute piltidel alati naerab. Ja kui nüüd õpetaja midagi küsib, ei pane sa seda muidugi tähele. Aga õpetaja ei saa üldse pahaseks, vaid naeratab ka nagu päike. Ja koolist koju minnes korjad sa

veel peotäie värvilisi vahtralehti ja viid need emale ja tal on nende üle hirmus hea meel. Ja siis sa võib-olla mõtled, et võid nüüd kindlasti rohkem multasid vaadata kui muidu. Ja vist võidki, sest ema ei tulegi ütlema, et aitab küll. Aga varsti paned sa ise teleka kinni. Sest nii heal päeval tahad sa ise ka nagu hästi hea laps olla. Trennis õnnestub sul kõik super hästi, algusest lõpuni. Sa lööd neli väravat ja ühe isegi peaga. Ja koduteel näed sa lausa kahte kollast autot! See on juba iseenesest suur vedamine, aga tähendab, et edaspidi veab sul veel eriti hästi. Et võib-olla jätkub sellest vedamisest isegi järgmisteks päevadeks! Ja mõelda vaid, kodus selgubki, et ema on teinud kotlette, mis on su lemmiktoit. Ja nii palju, et sa saad neid süüa ka homme ja võib-olla isegi ülehomme!

SEE OLED SINA!

Armas lugeja!

ÜKS SÕNA. Me ütleme sulle ainult ÜHE SÕNA.
Selleks on RAAMAT.
Millele sa mõtled, kui seda sõna kuuled?

ÜHESÕNAGA. Raamat võib olla naljakas või kurb.
Üks ja sama raamat võib tähendada sinule üht ja sinu sõbrale hoopis midagi muud.

Mõtle raamatule, mida sa viimati lugesid. Või mida sulle viimati ette loeti. Jaga oma mõtteid ema või isa või õe või vennaga või õpetajaga või sõbraga või lemmikloomaga või hoopis raamatukoguhoidjaga.

See raamat on sulle kingituseks koolimineku puhul.
Loe seda rahulikult. Naudi vahvaid pilte. Kui see raamat läbi saab, siis ootavad sind raamatukogus juba uued raamatud, uued lood ja seiklused. Jääme sind ootama.

Mõnusaid lugemiselamusi soovides
Sinu Tallinna Raamatukogud

